1

Afurisiţii de câini simţeau încă mirosul lui!

Knife se opri furios, cu ochii lui cenuşii mijiţi, cu capul înclinat într-o parte, ascultând atent. Oare de cât timp îl urmăreau? Transpiraţia îi înmuiase părul des, ondulat şi îi udase pantalonii din pânză verde şi cămaşa zdrenţuroasă, lipind-o de corpul lui musculos. Erau cel puţin vreo doisprezece pe urmele lui. Gâfâitul lor nerăbdător umplea aerul dimineţii. Erau aproape, prea aproape, şi distanţa se scurta primejdios.

Exact ce-i mai lipsea!

Knife alerga, echilibrând căprioara moartă pe umărul drept, în timp ce de cel stâng îşi agăţase arcul. Tolba cu săgeţi din spate şi cuţitul Bowie de pe fiecare şold îl loveau în timp ce înainta. Nu va ajunge niciodată la Cămin cu această greutate suplimentară. Dar, după ce petrecuse trei zile ca să dea de urma vânatului, trei zile fără somn şi fără mâncare, nu avea de gând să lase carnea câinilor.

Nici prin cap nu-i trecea!

Knife ştia că mai avea trei kilometri până la Cămin, trei kilometri până la adăpost şi confort, trei kilometri până la ajutor. Dar ceilalţi nu ştiau când se va întoarce şi nici nu aveau idee din ce direcţie va veni. Oricum nu se avântau atât de departe de Cămin în circumstanţe obişnuite. Pe scurt, nu se putea baza pe nici un fel de ajutor din partea prietenilor.

Era ca şi când s-ar fi avântat într-un torent fără vâsle. Knife zâmbi sumbru. Pe cine voia să amăgească? Era ca şi când s-ar fi avântat în torent fără canoe.

Lătratul se auzea din ce în ce mai tare. Câinii prinseseră mirosul proaspăt al sângelui care-i făcea să gonească mai repede.

Knife alergă până pe creasta unui deal pitic şi se opri. La patruzeci de metri se întindea un luminiş natural, la jumătatea distanţei spre poalele dealului. Părea cea mai bună alegere. Va putea să-i vadă venind. Ba chiar mai bine, nu vor putea să-1 ia prin surprindere şi să-1 atace pe la spate.

Probabil că primul câine îl zărise, pentru că răsună un lătrat prelung care despică lumina palidă a zorilor.

Knife alerga cât putea. Căprioara îi încetinea fuga. Ştia că avea probleme, ştia că nu va ajunge la timp în luminiş, chiar înainte să audă paşii câinilor pe pământul tare şi apoi lătratul

duşmănos. Încercă să se întoarcă, dar era prea târziu. Mişcările lui erau stânjenite de greutatea vânatului.
Câinele îl lovi direct în mijlocul spatelui. Căprioara absorbi impactul brutal, dar lovitura fu destul de puternică să-1 trântească în genunchi. Scăpă vânatul şi se întoarse cu cuţitul Bowie pregătit în mână, cu lama în faţă, la înălţimea taliei. O să le arate ticăloşilor de unde i se trăgea porecla! Cânele din frunte era un exemplar mare, care se numea ciobănesc german, înainte de Marea Explozie. Uriaş, înfometat şi letal, îşi dezgolise colţii lungi, ascuţiţi şi îşi încordase corpul gata să se repeadă. Arcul aterizase într-o parte. Căprioara era jos, între ei. - Vino şi ia-o! îi spuse Knife printre dinţi. Câinele îl ascultă. Ciobănescul german sări cu colţii rânjiţi.
Knife se dădu înapoi, ridicând mâna dreaptă. Cuţitul Bowie se înfipse în câine tăindu-i gâtul şi împrăştiindu-i sângele în iarbă. Câinele se clătină pe picioare, uimit de această pierdere bruscă de vlagă.
Knife puse cuţitul în teacă şi îşi luă arcul. Trase o săgeată, şi câinele căzu mort la picioarele lui dintr-o mişcare, înainte să-şi dea seama ce se întâmplase. Knife pregătise între timp altă săgeată, pentru că haita se năpustise acum asupra lui. Al doilea câine fu prins în plin salt de săgeata care i se înfipsese în pieptul maroniu, trântindu-1 într-o parte.
Dar haita nu se lăsa învinsă.
Alt câine, o corcitură, se apropie repede pe jos, atacându-1 la picioare, în timp ce pregătea încă o săgeată.
Knife căzu, dând arcul la o parte şi apucând cuţitele Bowie, câte unul în fiecare mână. Apoi se ridică în picioare, dând din mâini în dreapta şi-n stânga, până pierdu şirul câinilor pe care-i despicase. Blana, praful şi sângele zburau în toate direcţiile, iar lătrăturile şi schelălăiturile crescuseră în intensitate.
Un Doberman îl izbi fără frică în piept, răsturnându-1 fără apărare.
Haita schelălăi de bucurie şi se apropie.
Knife reuşi să înfigă în Doberman cuţitul Bowie din mâna stângă. „M-am străduit cât am putut", se gândi el, deşi aceasta nu putea fi o consolare, pentru faptul că nu reuşise să ducă vânatul familiei.
Nişte dinţi se înfipseră în glezna lui stângă.
Alt câine îl prinsese de încheietura mâinii stângi.

Knife se năpusti cu cuţitul rămas, înfigându-1 în gâtul unui câine negru. Era înconjurat de câinii turbaţi de furie.
Unul dintre cei din dreapta căzu brusc la pământ şi, peste câteva clipe, Knife auzi detunătura unei arme de calibrul 30. Alt câine, cel care-i prinsese de încheietura mâinii, se răsuci şi căzu cu gâtul sfâşiat de un glonţ.
„Cowboy", se gândi Knife.
Un strigăt războinic răsună peste hărmălaie.
„Şi Winetoo".
Knife zâmbi uşurat, în timp ce împuşcăturile continuau.
Acum fuseseră doborâţi încă patru câini. Cei care mai rămăseseră întregi o rupseră la fugă spre cel mai apropiat adăpost, un pâlc de copaci şi tufişuri dese aflate la douăzeci de metri, spre vest.
Dar puşcaşul nu prea dorea să-i lase să plece. Încă doi câini fură doborâţi până când haita ajunse la adăpost.
Cowboy trebuia să fie, Knife era convins de acest lucru. Cowboy era cel mai bun ţintaş. Winetoo nu ar irosi gloanţele.
Knife se ridică încet, făcându-şi inventarul rănilor. Sângera de la mulţimea de muşcături, dar nici o rană nu era deosebit de gravă. îl durea braţul stâng care fusese muşcat până la os. Dădu furios cu piciorul în câinele care-i provocase rana.
- Cred că amărâtul ăsta este mort, comentă cineva.
- Este evident că nu avem de-a face cu un iubitor de câini, comentă altul.
Knife se întoarse zâmbind.
- Trebuie întotdeauna s-o iei pe drumul cel mai greu? îl întrebă Cowboy.
- Aşa îi place lui, remarcă Winetoo. Crede că-i dezvoltă caracterul.
Knife îi privi zâmbind pe cei doi prieteni ai săi.
- Am ajuns în pădurea de la poalele dealului, îi spuse Cowboy arătând cu mâna, exact când te-au înconjurat câinii. A trebuit să trag şi să alerg în acelaşi timp. Foarte greu. Am sperat să nu stric un glonţ pe tine, râse el.
- Vrei să spui că trăgeai în câini?
Winetoo se prefăcu surprins. Knife clătină din cap la poantele lor, bucuros că se aflau acolo.
Cowboy examina câinii împuşcaţi, având grijă ca nici unul dintre ei să nu mai fie în viaţă. Ţinea arma în mână. rotind ţeava puştii

dintr-o parte într-alta. Avea o curea de piele în jurul taliei, câte două suporturi şi nepreţuitul său pistol de calibrul 35.7, încărcat şi sclipind în soare, reflectând grija şi atenţia pe care o primea din partea celui care-1 purta. Şi asta pe bună dreptate. Cu o puşcă în mână, Winetoo şi încă vreo doi din Familie ar fi putut să-1 egaleze pe Cowboy, dar când era vorba de un pistol, aceasta era de neegalat. Ca viteză şi abilitate, putea nimeri orice ţintă, fără să pară că îndreaptă conştient arma într-acolo. Pistoalele de calibrul 35.7 i se potriveau ca turnate şi se numea Cowboy pentru că îşi alesese acest nume la cea de-a şaisprezecea aniversare. Una dintre vechile cărţi istorice, numită ***Pistolarii,*** povestea despre un om de demult, o adevărată legendă în manevrarea pistoalelor, un om numit Cowboy, înalt, cu păr blond şi mustaţă bogată. Era normal ca Nathan, deja un membru calificat al Clasei Războinicilor la această vârstă fragedă, să-şi aleagă ca poreclă numele celui mai îndrăzneţ pistolar al tuturor timpurilor, pur şi simplu pentru că el, Nathan, era cel mai eficient pistolar din istoria Familiei.
Clasa Războinicilor era bine instruită.
În timp ce Cowboy controla câinii morţi, Winetoo cerceta atent liziera pădurii, pregătit pentru orice fel de atac. In contrast cu blondul, suplul Cowboy, Winetoo era solid şi îndesat şi avea păr negru. Cât despre ochi, Cowboy îi avea albaştri, iar Winetoo căprui. Cowboy era înalt, Winetoo era mic de statură. Cowboy avea păr lung şi mustaţă ca eroul său, Winetoo purta părul tuns scurt şi umbla bărbierit. Iar lipsa de iscusinţă în manevrarea armelor era compensată în alte planuri. Winetoo era specialist în găsirea urmelor, probabil moştenire a descendenţei sale indiene. Winetoo era mândru că are sânge indian, deşi Aristotel îl informase că sângele lui conţinea cel mult 1/8 din sângele pieilor roşii. Winetoo putea să vâneze, era deosebit de puternic, vederea sa la distanţă era impresionantă. Capcanele puse de el iarna erau adesea singura cursă de carne proaspătă şi piei noi. Winetoo se întorcea întotdeauna cu mâncare.
Cu ochii lui cenuşii sclipind veseli, Knife făcu semn spre câinii măcelăriţi.
- Să nu credeţi că nu vă sunt recunoscător că m-aţi salvat exact la timp, dar de unde Dumnezeu aţi ştiut unde să mă găsiţi? Sau am fost pur şi simplu norocos?
- Aristotel ar spune că ţine mai mult de planuri, zise Winetoo.

- Cum adică?
- Adică, interveni Cowboy, Hazel ne-a spus unde să te găsim. Mai exact din ce direcţie vei veni. Coordonarea ne aparţine. Mă bucur că ne-am oprit pe drum ca să ne facem nevoile.
Hazel. Knife experimentase rezultatele puterii sale unice de multe ori în trecut. Titlul oficial al lui Hazel era cel de Persoană Telepatică Oficială a Familiei. In prezent, Familia era binecuvântată cu şase indivizi cu capacităţi de medium. Hazel era cea mai în vârstă şi cea mai sensibilă dintre ei.
- De ce s-a gândit Hazel la mine? îl întrebă Knife pe Cowboy.
- Pentru că aşa i-a cerut Aristotel.
Cowboy terminase verificarea cânilor. Erau toţi morţi.
- De ce?
- Nu ştim, îi răspunse Winetoo, dar orice ar fi, este ceva urgent. Aristotel ne-a trimis să te aducem înapoi cât mai repede.
- Mă întreb ce s-o fi întâmplat, zise Knife mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi.
- Ai vreo sugestie? îl întrebă Cowboy pe Knife.
Knife se opri să se gândească. Era conducător de divizie în Triada X şi, prin urmare, trebuia să dea ordine şi să stabilească o strategie. Clasa Războinicilor era împărţită în patru triade, fiecare cu un conducător de divizie. Aristotel îl asociase pe Knife cu Cowboy şi Winetoo şi-1 numise conducătorul grupului. Aristotel spusese că echipa lor „compensa deficienţele individuale şi maximiza realizările potenţiale". Aristotel ştia foarte bine ce face. El era Conducătorul Familiei, cel mai înţelept din Familie.
Cowboy şi Winetoo aşteptau.
- O să ducem căprioara, chiar dacă ne va încetini înaintarea, hotărî Knife. Familia are nevoie de hrană.
Knife îşi frecă mâna rănită.
- Eşti bine? îl întrebă Winetoo.
- O să mă vindec.
Knife îşi apăsă încheietura sfâşiată de partea stângă, sperând să oprească sângele. Rana era adâncă, dar nu fuseseră atinse venele, aşa că pierderea de sânge era minoră. Se aplecă şi îşi recuperă cuţitul Bowie din Dobermanul mort şi băgă amândouă cuţitele în tecile lor.

- Crezi că ne-am putea folosi de vreunul dintre câini? zise Cowboy în timp ce pipăia unul din leşuri cu mocasinul său stâng.
- Sunt prea hărtăniţi, zise Winetoo. Uită-te la blana lor. Sunt plini de răni. Nu avem ce face cu pieile, iar carnea ar fi prea tare şi aţoasă. Cine ştie ce microbi ar putea să aibă.
- Ai dreptate, îl aprobă Knife dând din cap. Bine. Luăm căprioara şi pornim la drum. Aristotel nu ne-ar chema dacă nu ar avea un motiv serios. Cowboy, ia-o înainte, dar nu te îndepărta. Tu, Winetoo, o să duci căprioara, iar eu voi încheia şirul.
Cowboy pornise deja. Winetoo săltă vânatul pe umărul lui drept, aşteptând pe Cowboy ca să ia un avans de zece metri, după care veni şi el.
Knife venea în urma lor, întrebându-se ce motive ar putea să aibă Aristotel. Îşi aminti de prima lui întâlnire cu remarcabilul savant şi filozof. Sigur, acum nouăsprezece ani Aristotel nu era aşa de bătrân şi nici nu era conducătorul
Familiei. A fost ales în această funcţie cu numai patru ani în urmă, după ce tatăl lui Knife fusese ucis de un mutant. Knife îşi amintea că prima impresie pe care i-o făcuse Aristotel, fusese una de extremă bunătate, care se oglindea în ochii lui albaştri, în fruntea mereu încruntată, în părul şi barba lungă încărunţite acum.
- Aşadar, el este mândria şi bucuria ta? îi spusese Aristotel tatălui lui Knife. Nu are decât cinci ani? Este bine făcut pentru vârsta lui. Văd că are părul negru al tatălui lui şi aceiaşi ochi cenuşii ciudaţi.
Aristotel îngenunchease şi studiase faţa sinceră, de copil a lui Knife.
- Se vede că are caracter. Va face cinste ambilor săi părinţi.
Aristotel îşi răsucise barba, aşa cum obişnuia când cădea pe gânduri.
- Ai observat că, de la războiul nuclear, fiecare generaţie conţine un procent proporţional mai mare de vlăstare cu o pigmentare a părului şi ochilor de o culoare şi o combinaţie neobişnuite?
Se pare că acest fapt îl impresionase mult pe savant, iar Knife se întrebase de ce. Nici acum, după nouăsprezece ani, nu ştia.
Knife fu trezit din reverie de un fluierat pătrunzător care venea din faţă. Semnalul care indica pericol. Se trânti la pământ, fără să bage în seamă durerea pătrunzătoare din mâna stângă, şi se uită la Winetoo.

Şi el se întinsese pe burtă, cu vânatul într-o parte. Se uita la Cowboy.
În faţa lor era o colină acoperită cu tufişuri. Cowboy se ghemuise după unul dintre ele, urmărind cu atenţie ceva aflat de partea cealaltă a colinei. Apoi se întoarse şi le făcu semn să se apropie, dar duse o mână la buze, ca să-i prevină să nu facă zgomot.
Knife îl urmă pe Winetoo, târându-se pe coate şi genunchi. Acum braţul stâng începu să-1 doară rău. Ajunseră la Cowboy.
- Un mutant, murmură el, arătându-le unde era.
De fiecare dată când vedea unul, Knife simţea o nevoie instinctivă să vomite. Erau dezgustători, respingători, o aberaţie a naturii, consecinţă a faptului că omul se jucase cu acele forţe ale naturii care nu trebuie zgândărite.
Acesta fusese odată, probabil, un urs negru.
- Este oribil, nu-i aşa? zise Cowboy pe un ton scăzut. „E de la sine înţeles", se gândi Knife.
Mutantul stătea pe malul estic al unui pârâu a cărui apă nu avea mai mult de treizeci centimetri adâncime. Dincolo de colină era un iaz mare, de vreo şaizeci de metri în diametru. Mutantul se uita atent la iaz, dând impresia că voia să pescuiască. Forma generală şi mărimea animalului erau cele de urs, iar botul semăna cu cel al unui urs negru, dar restul era deformat, distorsionat, grotesc şi bizar. Blana neagră dispăruse complet, fiind înlocuită de răni uriaşe, care supurau din zeci. de puncte şi o piele maronie, uscată şi crăpată. In loc de urechi, avea nişte grămezi de mucus verde. Mutantul respira şuierător, cu gura deschisă, din care îi atârna limba inertă. Dinţii îi erau galbeni şi putreziţi. Duhoarea era cumplită. Knife simţea că i se întoarce stomacul pe dos.
- O vom coti spre sud ca să-1 evităm, le murmură el celorlalţi doi şi începură să se îndepărteze.
Cowboy rămăsese cu ochii la mutant. Il văzu ridicându-se şi adulmecând. Vântul sufla dinspre arătare către ei, aşa că nu ar fi trebuit să-i poată depista. Apoi îşi aminti de vânat şi se întrebă dacă nu cumva ar fi putut atrage mutantul.
Animalul adulmeca, privind suspicios colina.
Cowboy puse mâna pe pistoalele sale Colt Python.
Mutantul intră în apă, în două picioare. Capul masiv se rotea dintr-o parte într-alta, iar ochii ca două mărgele căutau curioşi.

Cowboy simţi o mână pe umărul drept.
- Crezi că a prins mirosul nostru? îl întrebă Knife.
- Foarte posibil, îi răspunse laconic Cowboy.
- Să mergem!
O luară înapoi şi i se alăturară lui Winetoo, care aştepta răbdător cu căprioara pe umăr.
- Ştie că suntem aici, spuse Winetoo, interpretând situaţia cât se poate de exact.
- Aşa cred, îl aprobă Cowboy.
O luară la picior, cu Knife în frunte, Winetoo în mijloc şi Cowboy încheind şirul. Merseseră spre sud-est. Dar acum, când mutantul le bloca drumul, erau obligaţi s-o ia spre sud, sperând să găsească un traseu estic pe parcurs. Căminul era la numai trei kilometri depărtare.
Faptul acesta îl îngrijora pe Knife.
Un mutant atât de aproape de Cămin reprezenta un pericol potenţial pentru Familie, o ameninţare foarte reală şi primejdioasă. Slavă Spiritului că Fondatorul ridicase ziduri! Fără protecţia zidurilor de cărămidă înalte de şase metri, Familia ar fi fost demult distrusă de animalele sălbatice care proliferaseră în zonă în ultimii ani. Creşterea numărului vieţuitoarelor sălbatice era inevitabilă odată cu declinul omului.
- Poate că am scăpat de el! sugeră Cowboy.
Dar exact atunci, tufişul din spatele lor trosni, iar înaintarea mutantului fu anunţată de mormăieli sonore.
- Fir-ar să fie! exclamă Knife furios.
Îi ura din tot sufletul mutanţii, în toate varietăţile şi manifestările lor. Un urs negru obişnuit îi evita de obicei pe oameni, temându-se ca de moarte de creaturile pe două picioare. Dar mutanţii, indiferent de forma lor, deviau de la normal. Fiecare mutant, indiferent dacă era urs, cal sau chiar broască, era carnivor şi umbla după carne vie, mânat de un apetit insaţiabil. Nimeni, nici măcar Aristotel, nu ştia exact ce provoca apariţia unui mutant. Aristotel ţinea neapărat să localizeze, să prindă şi să ucidă un mutant tânăr, care nu apucase să crească. Dar nimeni nu văzuse decât mutanţi adulţi. Aristotel era de părere că mutanţii erau rezultatul războiului chimic extins iniţial în timpul conflictului nuclear. Dacă numai radiaţiile ar fi fost cauza, ar fi trebuit să fie afectaţi şi oamenii, or nu se auzise în întreaga poveste a Familiei să existe vreun caz de mutant uman. Aristotel

insistase de nenumărate ori că descoperirea motivului apariţiei mutanţilor trebuia să fie o prioritate pentru Familie. În ultimul deceniu, populaţia mutanţilor crescuse dramatic - se pare că în proporţie geometrică, după părerea lui Aristotel -, iar acest fapt avea implicaţii devastatoare.
Knife se opri, luând în calcul opţiunile pe care le aveau. Dacă îşi continuau drumul, chiar dacă ajungeau la Cămin, mutantul îi va urma până la ziduri, va şti unde se află Familia şi va zăbovi pe afară, aşteptând să apară cineva ca să poată pătrunde înăuntru. Sau s-ar putea întoarce din când în când, cu speranţa că va putea prinde un om expus şi vulnerabil, pe teren deschis. Iar Knife nu putea permite să se întâmple aşa ceva.
Cowboy şi Winetoo stăteau liniştiţi şi se uitau la el, aşteptând să ia o hotărâre.
Knife aruncă o privire împrejurimilor. Se opriseră într-o mică râpă, într-o depresiune puţin adâncă, înconjurată de copaci din toate părţile. Spiritul îi ajutase.
- Vom rămâne aici, îi anunţă el. Cowboy zâmbi.
Ştiind ce va urma, Winetoo lăsă vânatul în mijlocul râpei.
- Ocupaţi-vă poziţiile, îi sfătui Knife.
- Mai bine ţine ăsta, îi spuse Cowboy, aruncându-i lui Knife puşca lui.
Knife o prinse cu mâna dreaptă.
- De la distanţa asta, continuă Cowboy, pistoalele mele vor fi la fel de eficiente ca puşca. Oricum, arcul tău cu săgeţi nu poate face nici un rău unui mutant atât de mare.
Knife zâmbi şi încuviinţă din cap. Dacă mutantul o lua pe urmele lor şi intra în râpă - şi existau toate motivele să creadă că va face acest lucru -, atunci va veni dinspre nord, la fel ca ei. Or asta însemna că vor putea trage în el din trei puncte.
Winetoo escaladase deja peretele estic, împingându-se în picioarele sale solide. Ajunse sus şi se uită înapoi. Pantalonii şi cămaşa lui verde, confecţionate din rămăşiţele unui vechi cort, îi asigurau un camuflaj perfect. Winetoo dispăru după un pâlc de copaci.
Cowboy o porni pe poteca estică.
- Voi ţinti direct în capul lui, zise el peste umăr.
Knife îl aprobă. Adesea, când Războinicii se întâlneau, subiectul predilect al discuţiei lor erau armele, cele mai bune tehnici de vânătoare şi altele de acest gen. Unii spuneau că este cel mai

bine să tragi în inimă, alţii în gât, dar Cowboy susţinea lovitura în cap drept singura viabilă, indiferent dacă se trăgea cu o armă de foc, cu arcul sau cu praştia.
- Dacă vrei să ucizi, spusese el într-o noapte, când se adunaseră Războinicii în jurul focului, atunci alege punctul cel mai vulnerabil. Orice ţintă în afară de cap este o pierdere de timp, ca să nu mai vorbim de pericolul în care te pui pe tine şi pe cei pe care-i protejezi. Dacă loveşti pe un om sau pe un animal în piept sau în gât ori în oricare altă parte în afară de cap, inamicul poate riposta. Uneori este nevoie de câteva secunde ca să realizeze şocul impactului, iar acele secunde pot fi fatale pentru tine. Dar, atunci când tragi în cap, impactul îi imobilizează pe loc. Dacă le atingi creierul, s-a zis cu ei. Totul se face curat, fără prea multă agitaţie.
Uneori, se gândi Knife, Cowboy era rece ca un sloi de gheaţă.
Cowboy se cocoţase pe marginea depresiunii. I se vedea silueta în timp ce studia cu atenţie poteca din spate. Apoi îi făcu semn lui Knife să se grăbească şi dispăru după un buştean.
Probabil că mutantul se apropia.
Knife îşi puse arcul pe umărul stâng, strângând arma cu amândouă mâinile, şi o luă la fugă pe panta sudică, cel mai puţin abruptă. Era acoperită de o vegetaţie deasă, până la liziera copacilor. Knife se ascunse după primul copac, stând la pândă.
Se instalase exact la timp.
Mutantul apăru în capătul nordic al râpei. Ezită, cercetând terenul, nesigur. Apoi zări vânatul.
„Vino să-i iei, urâtule!" Knife înălţă puşca, gata să-1 doboare. Mutanţii îi trezeau instincte ucigaşe!
Acesta înainta încet, prudent, bănuitor. Instinctele lui de animal îl preveneau că ceva nu era în ordine.
Knife ştia că, în cele din urmă, animalul se va apropia de căprioară. Mutanţii nu se săturau niciodată de carne. Ajungeau chiar să se devoreze unii pe alţii. Faptul acesta, susţinea Aristotel, era principalul motiv pentru care nu puseseră stăpânire pe teritoriu. Încă.
Arătarea mormăia, hotărând în sfârşit că nu era totuşi nici o primejdie, aşa că se îndreptă spre vânat.
Knife se gândea calm la cel mai înţelept mod de acţiune. Avea doar câteva secunde la dispoziţie ca să se hotărască. Dacă

aştepta până când arătarea se apropia de căprioară, vor putea să tragă în plin. Dar, dacă mutantul atingea vânatul, dacă venea în vreun fel în contact cu carnea, va deveni imposibil de consumat pentru Familie. Orice atingea un mutant trebuia distrus sau îndepărtat din calea oamenilor. Iar în acest caz se punea întrebarea dacă Familia îşi putea permite să se lipsească de acest vânat.
Nu!
Arătarea era la cinci metri de căprioară, cu capul în jos, gata să se înfrupte.
Knife se ridică în picioare şi duse puşca la umăr, ţintind spre cap, aşa cum îl sfătuise Cowboy.
O rază de soare reflectată pe ţeava puştii alertă animalul care se trase brusc la stânga. Sesizase ambuscada şi căuta cu disperare un loc unde să se adăpostească. Pentru statura sa, mutantul era foarte agil.
Knife fu obligat să tragă. Arma lui se descărcă şi glonţul se înfipse în gâtul mutantului, făcând să sară sânge şi puroi galben-verzui în toate părţile.
Mutantul se întoarse cu dinţii rânjiţi. Winetoo trase şi el de pe versantul vestic, iar glonţul său zbură razant peste capul mutantului, rănindu-1.
Arătarea era furibundă! Voia să atace, să sfâşie şi să zdrobească, dar durerea îi inundase fiecare celulă a corpului. O luă la fugă, căutând adăpost, gata să atace, în caz că nu găsea. O luă spre peretele estic al râpei, clocotind de furie şi neputinţă.
În momentul acela, Cowboy ieşi în calea lui. Apăru calm, înfigându-şi picioarele ferm în pământ, cu mâinile pe teaca pistoalelor.
Mutantul era la douăzeci de metri de Cowboy şi scoase un mormăit sinistru când îl văzu blocându-i retragerea.
Cowboy nu scoase încă pistolul său de calibrul 357.
Mutantul se apropia cu gura deschisă, expunându-şi dinţii lui oribili.
Cowboy rămase nemişcat. Mutantul prinsese viteză.
- Acum! strigă Knife, întrebându-se de ce Cowboy aştepta atât, deşi cunoştea într-un fel răspunsul.
Cowboy era mort după situaţii-limită, îi plăceau prea mult pericolul şi aventura. De aceea se temea că, de data aceasta,

camaradul lui mersese prea departe şi îşi supraestimase iscusinţa.
Dar se înşela!
Cowboy scoase simultan ambele pistoale. Gloanţele se înfipseră în fruntea mutantului, ucigându-1 pe loc. Apoi continuă să tragă şi după ce mutantul murise din picioare, propulsat înainte din inerţie, până când se izbi de peretele estic.
Cowboy sări într-o parte.
Mutantul se lovi de un copac mare şi căzu inert. Se auzi un geamăt prelung, iar apoi linişte.
Cowboy se zgâi pentru o clipă la arătare, zâmbind. Apoi răsuci pistoalele pe degete şi le băgă repede în tocuri.
Knife şi Winetoo o luaseră la fugă spre vânat. Cowboy li se alătură.
- A fost o prostie din partea ta, îl apostrofă Knife când se regrupară. Voiai să te sinucizi?
Cowboy se mulţumi doar să ridice din umeri.
- Îţi asumi prea multe riscuri, îi spuse şi Winetoo.
- De ce faci asta, Nathan? îl întrebă Knife, de-abia stăpânindu-şi mânia. Nu-ţi dai seama că, într-o zi, aceste exagerări îţi vor veni de hac?
Cowboy se uită la mutant, la locul unde căzuse şi la prietenii lui.
- Găseşti că există un mod mai plăcut de a-ţi da sfârşitul? Aş prefera să mor în luptă, cu armele în mâini, decât bătrân, bolnav şi decrepit.
Cowboy coborî glasul. Camarazii lui rămaseră surprinşi de această răbufnire de caracter pe care nu i-o sesizaseră până atunci.
- Doar aţi auzit amândoi ce a spus Aristotel acum şase sau şapte luni: registrele Familiei arată că fiecare generaţie nu trăieşte mai mult, ca pe vremuri, înainte de Marea Explozie.
Dimpotrivă, acum, are o speranţă de viaţă mai redusă. Aristotel spune că se datorează luptei noastre permanente pentru supravieţuire şi faptului că o ducem mai greu ca în trecut. A spus că nu ştie sigur ce ne face să trăim mai puţin şi să îmbătrânim tot mai devreme de la o generaţie la alta. Bănuieşte că s-ar datora unui dezechilibru genetic indus de radiaţii, dar nu are echipamentul necesar pentru a verifica.
Cowboy desenă absent un cerc pe pământ cu vârful mocasinului său drept.

- Nu vedeţi? continuă el. Uitaţi-vă la Aristotel! Este cel mai bun exemplu. Câţi ani are? Nici cincizeci. Şi uitaţi-vă cum arată! Este deja cărunt, zbârcit, îmbătrânit înainte de vreme. Am fost la bibliotecă şi am studiat câte ceva. Am comparat fotografii din diverse cărţi. Aristotel arată ca un om de şaptezeci de ani sau chiar mai mult, dinainte de războiul nuclear. Asta o să se întâmple şi cu noi, fiţi convinşi.
Cowboy izbi furios pumnul lui stâng în palma dreaptă.
- Nu voi permite să mi se întâmple aşa ceva! declară el brusc. Vreau să mor cât mai sunt încă în putere.
Amuţi pentru o clipă, după care continuă.
- Oricum nu contează cum mori. Aristotel m-a convins că există un plan superior al existenţei dincolo de această lume. Nu contează cum ajungem acolo, ci doar să ajungem.
Knife era tulburat. Distingea logica argumentului lui Cowboy şi îl deranja, dar nu era complet împotrivă.
- Ce faci dacă într-o zi te căsătoreşti? îl întrebă pe Cowboy. Atunci ce ai face?
Cowboy ridică din umeri.
- Este foarte puţin probabil să se întâmple aşa ceva.
- Iar când o să se întâmple, vei vorbi cu totul altfel.
- Vom vedea, se mulţumi să răspundă Cowboy.
Knife voia să schimbe conversaţia să alunge norii negrii care se abătuseră peste discuţia lor.
- Mă doare mâna, îi anunţă el, ceea ce era perfect adevărat. Mai bine o oblojesc înainte să intre noroi la rană şi să se infecteze.
- Aşa este.
Cowboy scose Magnumul din dreapta şi începu să umple rezervorul cu cartuşele lipsă.
- Oricum bătrânul a spus că are nevoie de noi cât mai repede.
- Aş vrea să nu-i mai spui aşa, zise Knife încordat.
- Să nu-i mai spun „bătrânul"? zâmbi Cowboy. Şi eu îl plac pe Aristotel, dar nu este persoana mea preferată, aşa cum eşti tu pentru el. Sigur, nu am nimic personal cu el.
Nu era prima oară când discutau despre aparenta lipsă de respect a lui Cowboy faţă de Aristotel, şi Knife era din nou gata să intervină, ca să-şi apere mentorul, dar Winetoo îi întrerupse oftând.
- De ce trebuie să fiu doar eu cărăuşul astăzi? întrebă el. Îşi trase puşca pe braţul stâng, se plecă şi săltă vânatul pe

umărul drept.
- Norocul meu că nu te pricepi la vânătoare, zâmbi el.
- Ce vrei să spui cu asta? sări Knife. Winetoo o luă din loc.
- Uită-te la căprioara asta! Este numai piele şi os. Nu cred că are mai mult de un an sau doi.
- Avem nevoie de carne şi piei, îi reaminti Knife, luându-se după el.
- Nu mă plâng, zise Winetoo. Cu atât mai bine pentru mine. Dacă vânatul ar fi fost mai greu, ar fi trebuit să mă ajuţi acum, indiferent dacă te doare sau nu mâna.
- Vrei să te ajut, amice? zise Cowboy care terminase cu încărcatul pistoalelor.
-Nu, mă descurc, pufni Winetoo indignat. De ce insişti să vorbeşti cu accentul ăsta de vest sălbatic? Ai fost la aceeaşi şcoală ca noi şi ai avut acelaşi profesor. Aşa că unde ai învăţat să vorbeşti ca şi când ai fi cu adevărat Wild Bill Cowboy? Cowboy se prefăcu indignat de observaţiile primite.
- Ce se întâmplă astăzi? V-aţi găsit să vă luaţi de mine?
- Dacă tot a deschis discuţia Winetoo, şi eu mi-am pus adesea întrebarea asta. De ce vorbeşti aşa uneori?
- Consideră-te norocos că nu vorbesc ca tipul ăla, Shakespeare, îi răspunse Cowboy. Ce ratat! Îţi imaginezi cum ar fi să vorbească cineva aşa? În ceea ce mă priveşte…
Se întrerupse.
- Îmi place să mă îmbrac şi să vorbesc precum Cowboy...
- Mai bine zis, aşa cum crezi că vorbea el, îl corectă Winetoo.
- Ce rău vezi în asta, dacă aşa mă simt bine? Poate mă ajută să uit.
- Ce să uiţi? îl întrebă Knife.
- Să uit cine sunt, unde sunt şi toată această aiureală. Lui Knife îi păru rău că îl întrebase.

2

Fondatorul, aşa cum îl numea Familia, construise bine Căminul. Hank Forrester, după cum reieşea din jurnalul pe care-1 lăsase, fusese producător de film şi ecologist, dar, în acelaşi timp, un om practic, idealist şi vizionar, care şi-a păstrat o legătură matură şi fermă cu realitatea. Când alţii spuseseră că liderii mondiali nu vor arunca în aer planeta, Forrester zâmbise şi clătinase din cap. Când discuţiile se întrerupseseră, şi presa oferise speranţa că pacea putea fi menţinută, Forrester ştiuse că

nu se va întâmpla aşa. Când nenumăraţii săi prieteni îl luaseră în derâdere că îşi dedica atât de mulţi bani şi timp proiectului său, Forrester ignorase cu înţelepciune înţepăturile lor şi îşi văzuse mai departe de treabă.
Da, Hank Forrester fusese un om extraordinar şi, la fel ca majoritatea vizionarilor din istoria omenirii, fusese ridiculizat şi luat în bătaie de joc, maimuţărit pe la spate şi ironizat în fată. Culmea ironiei este că, în cazul lui, se potrivise proverbul „cine râde la urmă râde mai bine".
Când izbucnise în cele din urmă cel de-al treilea război mondial, când nebunia greşit orientată a politicienilor cunoscuţi în general sub numele de guvern atinsese apogeul, Forrester împreună cu rudele şi prietenii săi pe care-i adunase la aşezământul său de supravieţuire ales cu grijă, supravieţuiseră detractorilor săi.
Dar oroarea dezastrului nuclear global îi luase cheful să considere că triumfase; dimpotrivă, Forrester regretase adesea că nu pierise în holocaust, că trăise să vadă distrugerea lumii aşa cum o cunoscuse el. Traiul devenise o experienţă amară, un conflict de nesuportat pentru satisfacerea nevoilor stringente. Lumea fusese supusă unui puternic atac radioactiv, iar cumplitele rezultate erau mai îngrozitoare decât îşi imaginase vreodată cineva. De exemplu, Forrester nu luase în calcul posibilitatea războiului chimic la scară largă şi nu prevăzuse deznodământul, aşa că nu indusese protecţii chimice în planul său. În cele din urmă, fusese răpus de unul dintre nori.
Cu toate acestea, se putea spune că ridicase o construcţie trainică.
Căminul, aşa cum îşi numise Forrester lăcaşul de supravieţuire - iar numele se păstrase -, fusese construit pe un teren de treizeci de acri. Mai întâi înconjurase terenul cu ziduri solide de cărămidă, înalte de patru metri. Ulterior, urmaşii săi întinseseră sârmă ghimpată în vârful primei fortificaţii. Apoi, pe partea interioară a zidului, săpase o tranşee de patru metri. Un pârâu mare străbătea proprietatea, intrând pe la nord-vest şi ieşind pe la sud-est. Zidurile fuseseră ridicate peste pârâu cu ajutorul apeductelor. Modificase parţial cursul pârâului către şanţul interior, creând altă barieră eficientă, şanţul cu apă. Cunoştea natura umană, ştia că odată cu declinul civilizaţiei, cultura, legile, societatea vor reveni la nivele primitive, animalice, iar el

dorea ca Familia lui, aşa cum îi numise cu dragoste pe urmaşii săi, să fie pregătiţi să se apere la nevoie.
Clădirile lui Forrester fuseseră fabricate trainic, din beton armat. Căminul nu ar fi avut nici o şansă să supravieţuiască unei lovituri nucleare directe sau apropiate, dar alesese un loc izolat, gândindu-se la această eventualitate. Căutase o zonă cât mai departe posibil de ţintele militare principale, iar marile oraşe se aflau la sute de kilometri depărtare. Clădirile lui, atât cele de deasupra, cât şi de sub pământ, fuseseră construite conform unor specificaţii calculate ştiinţific, pentru o impenetrabilitate optimă. Fusese sigur că nu vor fi distruse în atacul iniţial.
Principala grijă a lui Forrester fusese norul radioactiv. Îşi dăduse seama că structura lui va fi dictată de ţintele lovite, de numărul şi tipul de arme folosit şi, mai important, de curenţi şi alte condiţii meteorologice. Teama de acest nor radioactiv fusese principalul motiv pentru construirea camerelor subterane, bine aprovizionate, cu rezervoare şi măşti de oxigen, cu un sistem intern de ventilaţie şi echipament special pentru monitorizarea radiaţiei secundare. Din fericire, efectele norului radioactiv fuseseră minime în acea zonă şi într-o lună de la războiul nuclear Familia putuse să revină la suprafaţă.
Toate aceste lucruri şi multe altele fuseseră detaliate de Hank Forrester în jurnalul său. Au fost povestite fiecărui copil din Familie în anii de şcoală.
Knife cunoştea perfect povestea vieţii şi „triumfului" lui Hank Forrester şi se gândea la implicaţiile sale, în timp ce Triada X cobora dealul la vest de Cămin.
Un corn strident răsună în Cămin.
- Ne-au văzut, remarcă Cowboy.
Distinseră câteva siluete pe metereze, la nivelul superior al zidurilor. Cei mai mulţi se adunau deasupra podului mobil din centrul zidului vestic. Câmpurile din jurul Căminului erau complet defrişate, cu excepţia ierbii, o precauţie necesară în cazul unui atac-surpriză din partea oamenilor sau animalelor.
Când traversară câmpul de lângă pod, Winetoo zări oamenii de pe zid.
- Hillary te aşteaptă, îi spuse el lui Knife.
Acesta duse mâna la ochi, ca să-i ferească de razele soarelui strălucitor.
- Unde... ? zise el.

- O văd şi eu, spuse Cowboy. Este la sud de pod. Knife o zări şi el. Părul ei blond flutura în vânt şi o văzu
făcându-i cu mâna. Războinicul îi răspunse la fel.
- Voi doi când aveţi de gând să vă luaţi? îl întrebă Cowboy.
- Când vom fi pregătiţi, pufni Knife.
- Ce raţional eşti, comentă Cowboy.
- Ştii foarte bine ce se întâmplă când e vorba de problemele lui personale, zise Winetoo. Aşa că de ce ţii neapărat să-1 înţepi?
- Aşa-i stă în fire, răspunse Knife înainte să apuce Cowboy să spună ceva.
- Iar asta te fereşte de complicaţii, zise Cowboy. Viitorul nostru conducător trebuie să ştie ce este umilinţa, nu să fie plin de importanţa lui.
Knife se opri în loc.
- Ce vrei să spui cu asta?
Cowboy şi Winetoo continuau să meargă.
- Te-am întrebat ce ai vrut să spui cu asta? insistă Knife. Se opriră şi se întoarseră cu faţa spre el.
- L-am citat pe Aristotel, atât tot, spuse Cowboy. Nu ai de ce să-ţi pierzi cumpătul.
- Ştii foarte bine la ce s-a referit, zise Winetoo.
- Oare? pufni Knife.
- Nu face pe naivul cu noi, îl repezi Cowboy. Indiferent dacă-ţi convine sau nu, Aristotel vrea să-i iei locul după ce o să dea colţul.
- Şi dacă nu vreau să-mi asum responsabilitatea conducerii? insistă Knife.
- Hai că ne-ai zis-o!
- De ce trebuie s-o luăm de la început? îl întrebă Winetoo pe Knife.
- Pentru că nu sunt sigur că vreau să fiu conducător, îi răspunse Knife sincer.
- De ce nu? îl întrebă Cowboy. Te consideri prea bun
pentru noi?
- Poate că nu vreau ca atâtea vieţi să depindă de hotărârile pe care va trebui să le iau.
- Familia trebuie să aibă un conducător, îi reaminti Winetoo. Iar tu ai aptitudinile şi abilităţile naturale pe care ar trebui să le aibă un conducător. Le ai în sânge, spune Aristotel, aşa cum le-a avut şi tatăl tău.

- Şi uite unde a ajuns! remarcă Knife.
- Acum nu este nici timpul, nici locul pentru aşa ceva.
Winetoo dădu din mâna stângă în direcţia Căminului. Acum ieşiseră şi mai mulţi membri ai Familiei în întâmpinarea lor.
- Să mergem.
Knife se uită la Cowboy, care râse şi o luă înainte. Podul fusese coborât şi se formase un comitet de primire de cealaltă parte a şanţului cu apă.
Knife aruncă o privire pe metereze, dar Hillary plecase. Peste o clipă, o văzu pe punte. Îi făcu din nou semn cu mâna şi alergă spre el.
Cornul răsună din nou.
Knife se uită la postul de control din colţul de nord-est ai zidului. Cel care-i văzuse dăduse semnalul, aşa că nu înţelegea de ce mai continua să sune din corn.
Sună de două ori, se opri şi apoi încă de trei ori.
- Fir-ar să fie! exclamă Cowboy.
- Unde?
Knife se întorsese să scruteze orizontul.
- Acolo! îi arătă Winetoo.
Trei sunete rapide, o pauză şi apoi încă trei. Nu putea fi decât un singur lucru.
Knife îl văzu şi i se încreţi pielea.
Norul se strecura peste deal, în spatele lor, învăluind pădurea într-o ciudată ceaţă verzuie. Înainta încet, purtat de briză.
- Knife! strigă Hillary, alergând mai repede. —Adăpostiţi-vă, le spuse Knife prietenilor săi. Cowboy îl ascultă şi o rupse la fugă. Winetoo, obosit după
ce cărase vânatul, încercă şi el să grăbească pasul.
- Lasă căprioara, pentru numele lui Dumnezeu, strigă Knife.
- Dar carnea... vru să protesteze Winetoo.
Knife apucă vânatul de piciorul din spate şi-1 trânti jos.
- Tu eşti mai important, mişcă-te! Winetoo o rupse la fugă spre Cămin.
Knife se uită înapoi. Vântul se înteţea. Îşi schimbase direcţia de la incidentul cu mutantul, iar acum bătea dinspre vest, ducând norul exact deasupra lor. Venea repede, prea repede!
- Knife!

Hillary venise lângă el. Îl apucase de mana dreapta. Panica îi marcase şi vocea, şi ochii ei mari, verzi. Bluza albă i se mişca sacadat în timp ce se mişca din cauza efortului.
- Să mergem! O luară la fugă.
Norul era ia limita câmpului. In aer răsună un şuierat. Hillary se împiedică de un ciot şi căzu într-un genunchi, găurindu-şi blugii deja decoloraţi şi peticiţi.
Knife o ridică în picioare.
- Grăbeşte-te, iubito!
Cum putea afurisitul ăla de nor să se mişte atât de repede? Nu era de mirare că norii făcuseră atâtea victime pe parcursul anilor, răpind inclusiv viaţa lui Hank Forrester.
Knife şi Hillary fugeau, respirând din greu. Traversară podul, iar Knife văzu pe cineva din Familie care se căznea să ridice singur mecanismul greoi.
- Lasă-1! îi porunci Knife.
- Dar..., începu să protesteze omul, ştiind că era datoria lui să se asigure că podul era închis imediat după fiecare deschidere.
Knife îl recunoscu.
- Asta nu va opri norul, Steve. Vrei ca soţia ta să devină văduvă? Du-te!
Steve se uită la norul care se apropia din ce în ce mai repede, dădu din cap şi alergă la adăpost.
Norul verde cuprinsese jumătate din câmp.
Knife o trase pe Hillary după el. În faţa lor, Cowboy şi Winetoo intrau în blocul C. Inteligentă alegere.
Şuieratul răsuna din ce în ce mai tare.
Clădirea era aproape pustie. Familia se refugiase în camerele subterane. Acele camere erau ultimul refugiu în cazul unui atac omenesc sau animal. Proviziile erau refăcute tot timpul. Existau şase clădiri de beton în interiorul zidurilor de cărămidă, fiecare fiind în realitate un buncăr întărit. Sub fiecare clădire numită Bloc, ca în armată, era o încăpere de supravieţuire. Accesul se făcea printr-o trapă ascunsă. Fiecare uşă era practic inexpugnabilă, constând *din* plăci de oţel alternativ cu straturi de izolaţie destinate să filtreze orice fel de particule nocive, cum ar fi norii toxici, reducând pătrunderea radiaţiei de ionizare.
Knife şi Hillary ajunseră la uşa Blocului C. Knife văzu deschizându-se trapa din colţul de nord-est.
În spatele lor, o femeie zbieră îngrozită.

Knife se întoarse.
Un bebeluş se clătina nesigur pe picioruşe spre pod şi spre norul care se afla acum la numai cincizeci de metri de Cămin.
- Mark! strigă femeia pe care o chema Lark. Întoarce-te! Stătea la cincizeci de metri depărtare, tremurând. Ar fi
vrut să-şi salveze odrasla, dar încremenise în loc. Băieţelul continua să se deplaseze în direcţia norului. Knife se desprinse de Hillary şi se îndreptă spre Mark.
- Knife! îl strigă fata.
- Stai acolo!
Norul verzui era la numai patruzeci de metri de pod. Vaporii îşi întinseseră tentaculele înaintea masei principale, gata să devoreze carnea. În mod inexplicabil, misteriosul nor nu afecta vegetaţia. În schimb, oamenii şi animalele se făceau nevăzuţi dacă erau încorporaţi de un nor.
Knife ştia că micuţul era fascinat de nor, uimit să vadă ceva complet nou. În câteva clipe, va fi ultimul lucru pe care-1 va vedea vreodată.
Cumplita ameninţare se apropia de pod.
Băieţelul se oprise la câţiva metri, cu gura căscată.
Knife alerga din răsputeri, întinzându-şi muşchii la maxim.
- Mark! strigă din nou mama.
Mark se întoarse, uitându-se peste umărul drept. Vântul scăzu în intensitate, şi înaintarea norului încetini.
Bebeluşul îi zâmbi mamei sale agitate şi îşi întoarse din nou privirile spre nor, fascinat.
Knife simţea cum îi zvâcneşte sângele în tâmple. Muşchii întinşi îi provocau dureri săgetătoare în coapse. Trecuse prea
*Fapt riguros autentic. Colonelul Popski imaginase ca fasciştii să fie păziţi de italienii din Nord, opuşi regimului lui Mussolini, în forturile pe care le cucerea pe teritoriul Etiopiei şi Eritreei, la începutul anului 1941. Astfel, evita imobilizarea oamenilor din armata lui pentru acţiuni lipsite de glorie (n.a).
mult timp de când nu se mai odihnise şi nu mâncase cum trebuie.
Norul aproape că se oprise. Băieţelul mergea spre pod.
Nu! Knife nu mai avea putere să strige. Îşi concentră întreaga energie asupra menţinerii ritmului. Viteza era totul.

Şuieratul umplu aerul. Semăna cu sfârâitul unei tigăi, amplificat de mii de ori. Vântul se intensifică brusc şi norul îşi reluă înaintarea.
Knife ajunse la băiat. Îl luă pe Mark în braţe şi-1 strânse la piept. Apoi se opri pentru o clipă, uitându-se la norul opac care se apropia rapid.
-Knife! strigă Hillary.
- Mămico! începu să strige şi băieţelul. Acum izbucnise în plâns, îngrozit.
- Vom reuşi! îl asigură Knife.
Dar oare aşa va fi? Knife nu-şi permitea să se uite înapoi în timp ce se îndrepta spre Blocul C. Le văzu pe Hillary şi Lark stând una lângă cealaltă, lângă uşă. Se pare că Lark alergase la Hillary s-o aline. Fata pusese braţul drept pe umerii lui Lark, privind împietrită, cu ochii mari de uimire. Mark plângea. Knife simţi câteva lacrimi fierbinţi pe gât.
Şuieratul îi răsuna tot mai tare în urechi.
In dreapta lui, zări o mişcare cu coada ochiului. Riscă o privire piezişă şi i se acceleră respiraţia.
Un tentacul verde, subţire venea spre el. Era subţire, într-adevăr, dar era de ajuns să-1 atingă şi murea pe loc.
- Mămico! scânci băieţelul.
Cu atenţia concentrată asupra tentaculului care se apropia, Knife nu observă denivelarea din faţa lui.
- Mămico! strigă copilul îngrozit.
Tentaculul era la zece metri, întinzându-se ca şi când ar fi simţit sânge cald.
Knife se sprijini în cotul stâng, încercând să absoarbă şocul căderii şi să protejeze copilul. Genunchii băieţelului i se înfipseră în stomac şi văzu stele verzi, săgetat de o durere agonizantă. Încercă să se ridice, să se mişte, dar nu reuşi să-şi recapete suflul. Parcă i s-ar fi înmuiat picioarele.
- Knife! răsună strigătul lui Hillary.
Hillary. Voia să moară gândindu-se la prima şi unica lui iubire. Erau prieteni de când aveau zece ani. Hillary. Iubirea lui, Hillary.
Braţe puternice îl apucară de subsuori şi-1 ridicară în picioare.
—Ţi-ai găsit când să te împiedici, omule. Cowboy şi Winetoo îl luaseră pe sus, târându-1 spre Blocul C.
- Ţine-ţi respiraţia, îl sfătui Winetoo. Este prea aproape. Knife simţi că i se dezmorţiseră picioarele şi începu să le

mişte, încercând să-şi ajute camarazii.
- Mămico!
Lark veni în întâmpinarea micuţului, luându-1 pe Mark şi grăbindu-se spre intrare.
Hillary îl aşteptă pe Knife şi-i luă locul lui Cowboy, susţinându-şi iubitul.
- Ţine-te bine! îl încurajă ea.
Ajunseră la trapă. Lark şi Mark coborâră primii. Hillary îl urmă pe Cowboy, iar Winetoo îl ajută pe Knife să intre în camera subterană.
- Te-ai gândit vreodată să ţii regim? îl întrebă Cowboy pe Knife.
Dar era prea obosit să-i răspundă. Auzi uşa închizându-se în urma lor şi ştiu că erau în siguranţă, cel puţin deocamdată.
- Este teafăr? întrebă Hillary.
Knife încercă să se uite la ea, dar îl cuprinsese o ameţeală cumplită. Ar fi vrut să le mulţumească, dar nu putea nici să ţină ochii deschişi, nici să judece limpede.
- A inhalat vaporii? întrebă cineva. Asta era tot ce-şi amintea.

3

Scena era învăluită în ceaţă, cu imaginile estompate, dar reuşea totuşi să zărească mutantul cocoţat pe un colţ de stâncă, în faţa lui, gata să se repeadă. Această monstruozitate fusese odată un râs, iar acum era un demon dement, deformat.
Îi venea să strige! Picioarele îl duceau spre mutant pe o cărare care trecea pe sub locul unde se cocoţase monstruozitatea şi, oricât ar fi încercat, transpiraţia şiroindu-i pe frunte, ca-ntr-un efort supraomenesc, picioarele nu voiau să-1 asculte. Parcă ar fi avut propria lor voinţă. Ce se întâmpla cu el? Voia să aibă aceeaşi soartă cumplită ca şi tatăl lui?
Mutantul scoase un sunet sinistru şi îşi linse buzele.
Se cutremură, cuprins de o senzaţie de moleşeală care ameninţa să-i amorţească sufletul. Încercă din nou, a nu ştiu câta oară, să-şi oprească picioarele, să se întoarcă şi s-o ia la fugă, dar în zadar.
Stânca era la numai câţiva metri depărtare, iar mutantul se cocoţase pe ea, încordându-şi picioarele din spate, gata să sară.
Opriţi-vă! le strigă el picioarelor, fără nici un fel de succes.
Opriţi-vă! Opriţi-vă!
Îşi aminti de ziua în care venise cineva să-1 anunţe că tatăl lui fusese atacat în timpul unei vânători. Se grăbiseră într-acolo,

dar ajunseseră prea târziu. Tatăl lui murise cu câteva minute înainte de sosirea sa. Îi curgea încă sângele din rana de la gât, iar stomacul era atât de sfâşiat, încât carnea îi atârna în fâşii. Îngenunche în iarbă, îşi luă de mână tatăl şi izbucni în lacrimi. Mama lui murise la naştere. Acum pierise şi tatăl său, lăsându-1 plin de durere şi singurătate.
Cei doi bărbaţi care plecaseră în expediţie cu tatăl său se învinuiau de moartea lui. Unul dintre ei se oprise să-şi scoată o piatră din cizmă, iar celălalt îl aşteptase, angajându-se neatent într-o conversaţie. Tatăl se afla la treizeci de metri înaintea lor când mutantul se repezise din tufişuri, trântindu-1 la pământ şi sfâşiindu-1. Cei doi săriseră prea târziu în ajutorul camaradului lor. Mutantul fugise în pădure la apropierea lor. Culmea era că aceştia doi jurau că mutantul era diferit de tot ce văzuseră până atunci. Purta un guler de piele. Oamenii erau cinstiţi şi neînfricaţi, respectaţi de toată lumea, dar nici un membru al Familiei nu a crezut cu adevărat povestea cu gulerul. Se presupunea că ajunseseră să confunde vreo umbră de sub gâtul mutantului cu un guler. Cine şi-ar fi putut imagina aşa ceva! Un mutant cu guler! Era o idee ridicolă!
Se uită împietrit la mutantul de pe stâncă, pentru că purta un guler lat de piele, decorat cu bumbi de argint.
Nu, nu se poate!
Mutantul scoase un răget şi trecu la atac! Atunci urlă.
- Knife!
Deschise ochii, dar încă nu i se limpeziseră privirile. O transpiraţie rece, lipicioasă îi scălda pielea.
- Te simţi bine, Knife? Era Hillary.
Încercă să-i răspundă, dar îşi simţea limba umflată şi se învârtea camera în jurul lui.
- Mă auzi, Knife?
Tonul ei era plin de îngrijorare. Ar fi vrut să-i spună „da", dar nu putea. Observă însă că începuse să i se limpezească vederea.
- Dă-mi voie, spuse cineva care se întinse ca o umbră pe faţă, blocând lumina lumânării. Knife, concentrează-te asupra vocii mele când îţi spun eu. Dacă poţi să mă auzi şi să mă înţelegi, dă din cap o dată.
Knife recunoscu vocea lui Aristotel şi încuviinţă din cap.
- Slavă Spiritului! exclamă Hillary fericită.

- Linişte! o apostrofă Aristotel. Nu-i distrage atenţia, Îşi puse mâna zbârcită pe fruntea lui Knife.
-- Ai inhalat cumva din nor? Chiar şi o picătură? Dă din cap o dată pentru da şi de două ori pentru nu.
Knife dădu din cap de două ori. Cel puţin nu-şi amintea s-o fi făcut.
- Bine. Nathan şi Winetoo susţin acelaşi lucru. Probabil că ţi-a pătruns în plămâni vreun vapor rătăcit, dar nu de ajuns ca să te omoare. Trebuie să-ţi cureţi respiraţia. Inspiră adânc şi expiră de mai multe ori.
Lui Knife îi revenise vederea, dar avea gâtul congestionat. Urmă instrucţiunile lui Aristotel, inhalând încet şi expirând cu grijă. După ce intră în ritm, îi reveniră simţurile şi i se dezmorţiră picioarele.
- Excelent! exclamă Aristotel. Continuă până îţi spun eu să te opreşti.
Knife îl ascultă, evaluând împrejurimile. Stătea întins într-unui din zecile de paturi din încăperea de sub Blocul C. Câteva lumânări asigurau lumina necesară. Paisprezece membri ai Familiei se refugiaseră în acest loc. Ceilalţi se împrăştiaseră prin celelalte blocuri, adăpostindu-se pe unde au putut, în cel mai apropiat adăpost, când se dăduse alarma. Proviziile erau stivuite lângă pereţi: alimente, haine, medicamente, arme şi alte lucruri esenţiale de care avea nevoie Familia dacă era obligată să stea sub pământ o anumită perioadă de timp.
Cowboy şi Winetoo stăteau pe un alt pat, angajaţi într-o conversaţie animată.
Hillary şi Lark îl alinau pe copilul speriat.
Aristotel stătea în picioare şi se uita la Knife cu ochii lui blânzi, albaştri.
Knife se ridică în coate. Observă că rana de la încheietura mânii fusese curăţată şi bandajată în timp ce zăcuse inconştient. Hillary, Lark sau amândouă? Erau două dintre cele patru Vindecătoare ale Familiei.
- Ţi-ai recăpătat echilibrul biologic? se interesă Aristotel. Gâtul nu mai era aşa de uscat.
- Mă simt mai bine, zise el.
- Atunci ridică-te, dar nu te agita, îl instrui Aristotel. Knife îl ascultă. Ceilalţi îl priveau cu toţii, dornici să vadă
că dădea semne că-şi revenise.

- M-am refăcut, insistă el.
- Sper să fie aşa, spuse Aristotel. Familia are nevoie de iscusinţa ta.
- De ce i-ai trimis pe Cowboy şi Winetoo după mine? se interesă el.
Aristotel ridică braţele, învăluind încăperea cu privirile sale.
- Dragii mei, vă rog să mă ascultaţi! Avem de discutat o problemă de mare importanţă.
Cei prezenţi se strânseră în cerc în jurul conducătorului.
- Se pare că este ceva grav, zise Hillary.
- Este, îi confirmă Aristotel, trecându-şi degetele prin părul cărunt. Îmi propusesem să mă adresez întregii Familii astă seară, după cină. Dar evenimentele mi-au răpit această posibilitate. Îmi voi împărtăşi părerile celor prezenţi acum, iar mai târziu, în timp ce aceia aleşi se vor pregăti, îi voi informa şi pe ceilalţi. Timpul este un factor esenţial în succesul proiectului. Vă voi explica imediat. Poate că merg prea departe cu gândul, dar sper din toată inima că majoritatea veţi fi de acord cu evaluarea situaţiei pe care am făcut-o şi cu remediul pe care l-am găsit.
Toţi erau atenţi la fiecare cuvânt al său.
- Vă daţi seama că i-am trimis pe doi dintre Războinicii noştri să-1 recupereze pe conducătorul Triadei lor. Intenţionez să trimit Triada X într-o misiune potenţial periculoasă, din care s-ar putea să nu se mai întoarcă.
- Vom avea parte în sfârşit de acţiune! exclamă Cowboy.
- De ce? întrebă Hillary, aruncându-i o privire îngrijorată lui Knife.
- Pentru că am toate motivele să cred că, dacă nu luăm imediat măsuri drastice, după cum s-a exprimat atât de entuziast domnul Cowboy, Familia se va confrunta cu sumbra posibilitate a unei iminente dispariţii.
Suspinele lui Mark erau singurul sunet care răsuna în încăpere.
- Dispariţie? întrebă Lark în cele din urmă.
Aristotel îşi împreună mâinile păroase la spate, studiindu-i posomorât pe cei din jurul lui.
- Exact. Sunteţi toţi conştienţi de faptul că durata noastră de viaţă scade cu fiecare generaţie. Este un fapt dovedit de registrele Familiei. Cei care au norocul să înainteze în vârstă manifestă deja simptomele îmbătrânirii tot mai devreme, de la o

generaţie la alta. Calculele mele personale arată că bătrânii Familiei vor ajunge la ceea ce era considerată înainte bătrâneţe în jur de treizeci şi cinci de ani. Perspectivele sunt evidente şi înfricoşătoare. Trebuie să luăm acum măsurile necesare, pentru a ne asigura că acest proces misterios poate fi inversat şi eradicat.
- Ce îl provoacă? întrebă cineva.
- Nu ştiu, recunoscu Aristotel. Mă rog Spiritului să putem găsi cauza înainte să fie prea târziu. Acum şase luni, când am confirmat iniţial fenomenul, am presupus ipotetic că motivaţia s-ar atribui efectelor cumulative ale expunerii pe termen lung la doze mari de radiaţii. Acum însă am toate motivele să bănuiesc altceva şi vreau aprobarea Familiei pentru a trimite Triada X după echipamentul care ar putea lămuri problema odată pentru totdeauna. Vreau să trimit Triada X în lume.
În anii care au urmat de la război, expresia „lume" devenise un eufemism al Familiei pentru ceea ce exista dincolo de hotarele Căminului. Expediţiile de vânătoare nu se aventurau niciodată la mai mult de patruzeci de kilometri, indiferent de direcţie. Nimeni de la Marea Explozie, cum preferau membrii Familiei să numească al treilea război mondial, nu plecase de acasă într-o călătorie de durată. În jurnalul său, Forrester sfătuise Familia să stea laolaltă până când era suficient de puternică numeric pentru a susţine orice atac din partea unei forţe ostile sau până când era sigură că se reinstaurase stabilitatea în acea lume haotică.
- Îşi dă seama vreunul dintre voi de importanţa datei de astăzi? întrebă Aristotel. Astăzi este patru iunie.
Urmă un moment de ezitare din partea lor. Conştientizarea trecerii unor anumite intervale nu mai era relevantă în societatea postbelică. În loc să domine şi să dicteze comportamentul individual, timpul era acum ignorat sau savurat pe-ndelete în izbucniri spontane. Generatoarele familiei pe care Forrester avusese înţelepciunea să le asigure pentru a uşura tranziţia de la cultura antebelică la cea postbelică se stricaseră cu decenii în urmă. Şi, odată cu dispariţia electricităţii, se alterase întregul mod de existenţă al Familiei, întorcându-se la moduri mai simple şi mai austere de viaţă. Dar calendarele erau încă folosite, mai ales de Plugari, pentru cultivarea pământului.

- Ar fi o dată potrivită să trimitem prima noastră expediţie, zise Aristotel. Nu ne place să ni se amintească de război, dar, dacă vă uitaţi în registre, veţi vedea că peste două zile va avea loc o aniversare. Se vor împlini exact o sută de ani de la al treilea război mondial.
Aristotel se opri, observând figurile triste ale celor dragi, cei pe care-i numea mental „copiii" lui. Putea vreunul dintre ei să aprecieze aşa cum se cuvenea semnificaţia profundă pe care o avusese războiul asupra omenirii? Pierderile sau câştigurile pe care le implicase?
- Fondatorul a planificat totul foarte bine, continuă Aristotel. A stocat cantităţi uriaşe de provizii, de toate felurile, majoritatea fiind epuizate. Pe parcursul anilor, am adaptat ca provizii tot ce s-a putut. Ne asigurăm singuri existenţa, ne facem haine, mobilă. Deşi majoritatea proviziilor noastre medicale s-au consumat sau au expirat, ne-am folosit de anumite indicaţii date în cărţile din biblioteca noastră şi de propria noastră experienţă pentru a crea leacuri naturale eficiente. Pe scurt, Familia s-a autoconservat. Dar, dacă am putea găsi noi medicamente, noi materiale, dacă ne-am putea reface rezerva de muniţie pentru armele noastre, sunt sigur că ne-am bucura cu toţii. Asta mă duce la al doilea motiv pentru care vreau să trimit Triada X în lume.
Aristotel se uită la Knife.
- Vreau ca Triada X să ia cât de multe articole poate, dintr-o listă pe care am alcătuit-o, cu provizii ştiinţifice, medicale, echipamente şi alte produse esenţiale Familiei.
- Şi o să le aducem în rucsac? îl întrerupse Cowboy. Aristotel zâmbi.
- Nu, asemenea greutate ar fi prea mult chiar şi pentru umerii tăi solizi. Vom ajunge imediat şi la metoda de transport.
Knife se întreba la ce se referea oare Aristotel. Familia avea nouă cai care erau folosiţi însă exclusiv la aratul pământului şi la alte munci agricole. Să-i duci dincolo de limitele Căminului ar însemna să-i expui la moarte sigură.
- Înainte să vă explic, vreau să subliniez al treilea şi ultimul motiv pentru care vreau să trimit în misiune Triada X.
Zicând acestea, se duse spre peretele vestic. Oamenii se dădură la o parte, ca să-i facă loc.

Pe peretele vestic erau zeci de hărţi, cele mai multe uzate şi rupte de vreme. În mijlocul peretelui era harta fostului strat în care se afla Căminul, Minnesota. Un punct roşu aprins în coltul nord-vestic indica locul Căminului. Aristotel puse mâna pe el.
- Căminul. În cei o sută de ani de la război, Familia nu şi-a extins hotarele dincolo de limitele iniţiale. Nu ştim absolut nimic despre ce se întâmplă în lumea din jurul nostru. Avem câteva radiouri care nu mai sunt de mult folositoare. Chiar şi atunci când funcţionau generatoarele şi aveam o rezervă de baterii, perturbaţiile atmosferice erau prea mari ca să permită receptarea mesajelor pe unde scurte. Cel mai important este că am supravieţuit, iar dacă noi existăm, există şi posibilitatea să mai fie şi alte grupuri. Vă amintiţi de acei căutători prin gunoaie? De unde au venit? Trebuie să stabilim dacă există în lume centre populate, iar Triada X trebuie să afle dacă reprezintă o ameninţare pentru Familie.
Aristotel se opri şi studie feţele din jurul lui.
- Este cineva împotriva propunerii mele?
- Da, aş avea o obiecţie, zise Hillary.
- Să auzim.
Aristotel îi aruncă o privire lui Knife.
- Este adevărat că Familia a supravieţuit, începu Hillary, dar nu ne aflăm în apropierea nici unui punct de impact nuclear, datorită Fondatorului! Ştim, din datele anterioare înregistrate când funcţionau instrumentele Geiger şi alte aparate, că nivelul radiaţiei în atmosferă a crescut dramatic după Marea Explozie, după care a revenit la limitele normale în cinci ani. Dar cum rămâne cu punctele fierbinţi? Mai sunt radioactive? Nu este posibil ca membrii Triadei X să se expună unei forme necunoscute de distrugere nucleară sau chimică, semnându-şi condamnarea la moarte? Ne putem asuma asemenea risc?
Aristotel îşi drese glasul. Tristeţea din privirile lui era evidentă când îi răspunse.
- Nu avem nici o garanţie că nu vor întâlni pericole în această expediţie. De aceea ei trebuie să hotărască dacă vor întreprinde sau nu călătoria. Sunt conştienţi de pericole. Dar aş vrea să vă arăt ceva care s-ar putea să vă mai liniştească
temerile.
Aristotel atinse din nou punctul roşu.

- Căminul. Localizat în nord-vestul Minnesotei, la limitele fostului Parc Naţional Lake Bronson. Nici o metropolă importantă pe o rază de sute de kilometri. Slabe şanse să găsim proviziile de care avem nevoie în altă parte decât într-un mare oraş. Şi există unul aici.
Aristotel puse mâna pe porţiunea sud-estică a Minnesotei.
- Zonă cunoscută înainte drept Minneapolis şi St. Paul, Oraşele Gemene.
- Este foarte departe! protestă cineva.
- De unde ştim că Oraşele Gemene mai există? întrebă altcineva.
Aristotel studie harta.
- Ca să răspund pe rând la întrebările voastre, conform calculelor mele, Oraşele Gemene se află la trei sute şaptezeci şi una de mile depărtare de Cămin, plus minus o milă sau două...
Cowboy râse.
- Nu ne-ar lua mai mult de un an ca să ajungem acolo şi să ne întoarcem!
- Voi discuta imediat şi despre această problemă, repetă Aristotel. Mai întâi însă, cineva a vrut să ştie dacă Oraşele Gemene mai există acolo. Din câte ştim, da. A fost posibilă o recepţie radio sporadică până la câteva săptămâni după conflictul nuclear. La ştiri s-a anunţat clar că oraşele Minneapolis şi St. Paul, lipsite de importanţă strategică, nu au fost lovite. S-a consemnat, de asemenea, că un post de radio particular, WCCO, a fost recepţionat în timp ce difuza ordinele guvernului de evacuare. Cred că Oraşele Gemene s-au păstrat, deşi nimeni nu poate spune în ce condiţii.
Aristotel se întoarse spre ei.
- Cred, de asemenea, că Triada X are mari şanse să-şi îndeplinească misiunea cu succes.
Se uită apoi pe rând la Knife, Cowboy şi Winetoo.
- Vă veţi confrunta cu pericole nebănuite. Mutanţi. Nori. Oameni ostili. Cine mai ştie ce? Dar beneficiile aduse Familiei vor contrabalansa riscurile voastre personale. Sunteţi prinşi într-un paradox jenant. Dacă întreprindeţi călătoria, s-ar putea să nu supravieţuiţi. Dar, dacă nu o întreprindeţi, Familia nu va mai supravieţui în mod sigur multă vreme. In cele din urmă, senilitatea va eradica Familia la o vârstă extrem de tânără. Vă rog să mă credeţi! Este inevitabil... dacă nu suntem dispuşi să

facem ceva în această privinţă, în momentul de faţă. Puteţi să vă gândiţi cât doriţi şi să discutaţi între voi. Cowboy se ridică în picioare şi se întinse.
- Cine are nevoie de discuţii, bătrâne? M-am săturat până-n gât să stau aici tot timpul. Eu spun să mergem.
- Nu te grăbi, îl sfătui Aristotel.
Aristotel puse mâna pe mânerele de fildeş ale pistoalelor sale.
- Grăbitul este cel de-al doilea nume al meu. In afara de asta, după felul în care prezinţi lucrurile, se pare că nu prea avem de ales, nu? Ce ziceţi, băieţi?
Winetoo se ridică în picioare.
- Din fericire nu am soţie şi familie, altfel aş fi refuzat. Dar aşa, vreau să merg, cel puţin ca să-mi satisfac curiozitatea. Tu ce spui, Knife?
Knife simţea privirile lui Hillary aţintite asupra lui. Ştia că-1 privea, dar refuza să se uite în direcţia ei. Nu trebuia să şovăie. Se ridică în picioare, încântat că-i reveniseră puterile.
- Sunt de acord cu voi. Nu avem de ales. Trebuie să ţinem cont mai întâi de binele Familiei, nu de al nostru. Vom merge.
- Bine. Aristotel le zâmbi, încuviinţând din cap.
- Cu o singură condiţie, spuse Knife.
- Să auzim!
Aristotel îşi arcui sprâncenele.
- Dacă nu ne vom întoarce, dacă nu vei mai auzi niciodată de noi, zise Knife evitând în continuare privirea lui Hillary, trebuie să juri că nu vei permite nimănui să ne caute şi vei opri pe oricine va dori să facă acest lucru.
Toţi cei din încăpere ştiau la cine se referea.
- Deşi ştiu din propria mea experienţă că un om hotărât şi un torent au multe în comun. Sunt amândoi irezistibili dacă eşti prins în calea lor.
Knife se aşteptase ca Hillary să se opună din răsputeri şi se simţi uşurat când protestele ei nu se materializară.
- Sper că veţi accepta şi voi una dintre condiţiile mele, zise Aristotel pe un ton indiferent.
Prea indiferent. Din îndelungata sa experienţă, Knife recunoscu acest ton. Conducătorul lor urma să facă o sugestie care era posibil să nu le convină tuturor celor prezenţi.
- Vreau să-1 luaţi şi pe Joseph cu voi, zise Aristotel.
- Ce? sări Winetoo surprins. Cowboy râse.

- Joseph? Vorbeşti serios? întrebă Knife fără să-i vină să creadă.
- Exact, se mulţumi să răspundă Aristotel. Cowboy râse din nou.
- Refuz să-1 iau pe Joseph cu noi, declară Knife.
- Ce motive ai? îl întrebă Aristotel.
- Motive? îţi dau câte motive vrei!
Se vedea din glasul lui că era din ce în ce mai supărat.
- Este suficient să-1 aduci aici, îi sugeră Cowboy. Dar Knife nu-1 băgă în seamă.
- Nu văd cu ce ne-ar putea ajuta Joseph în misiunea noastră.
Făcu un pas spre Aristotel.
- Nu este războinic, nu este vânător, nu este instruit în nici una din ştiinţe...
- Tu eşti instruit în vreuna din ştiinţe? interveni Aristotel.
- Nu, mărturisi Knife, dar sunt Războinic, iar Joseph nu este. Nu este nici măcar Vindecător. Nu este calificat în nici un domeniu valabil ca să ne însoţească în această misiune. Mai mult ne-ar încurca decât ne-ar ajuta în călătoria noastră.
Knife se mai gândi la un motiv.
- Ai spus că va fi omisiune periculoasă din care s-ar putea să nu ne mai întoarcem. Cum îl poţi trimite pe Joseph cu noi? Un om care a jurat să nu ia viaţa nimănui? Care nu s-ar apăra dacă ar fi atacat? Nu putem să-1 luăm.
Aristotel oftă şi se aşeză pe cel mai apropiat pat.
- Ascultaţi-mă o clipă. Mare parte din ce ai spus este adevărat.. Joseph este devotat conceptelor de iubire şi pace. Nu este un savant, deşi se pricepe tot atât de bine la tehnologie ca şi tine. La urma urmei, aţi avut acelaşi profesor. Pe mine. Joseph nu este declarat oficial Vindecătorul Familiei, dar trebuie să recunoşti că are talent pentru artele de resuscitare, depăşind cu mult aptitudinile tale. În afară de asta, posedă două capacităţi remarcabile care-1 recomandă pentru această misiune. Mai întâi de toate este vorba de natura lui spirituală, un echilibru clar faţă de atitudinea inerentă şi cultivată a unui Războinic. În al doilea rând, are talente mediumnice. Sigur, este foarte tânăr, dar capacităţile sale de medium pot prezenta un real avantaj. Gândiţi-vă la toate acestea. Nu vă pot obliga să-1 luaţi cu voi, dar vă sfătuiesc din toată inima. Mai aveţi vreun motiv pe care nu l-am discutat?
- Cred că Joseph este cam ciudat, zise Cowboy.

- Ce tot vorbeşti! îl repezi Winetoo, făcând semn spre Aristotel. Cred că am înţeles ce vrei să spui. Vrei să servească drept factor de echilibru.
- Echilibru la ce? întrebă Cowboy.
- Vreau să echilibreze firea voastră războinică, răspunse Aristotel. Voi sunteţi înclinaţi să trageţi mai întâi şi apoi să puneţi întrebări. În această misiune, principalul nostru efort trebuie să se concentreze asupra stabilirii de contacte exterioare. De aceea avem nevoie de cineva care să-i abordeze prietenos pe străini, care să înlăture temerile şi suspiciunile pe care le-aţi putea nutri faţă de aceşti străini. Joseph este foarte capabil în această privinţă. Este chiar eminent.
- Şi eu nu sunt? întrebă Knife, deranjat de aceste implicaţii.
- Ai realizat un echilibru de admirat, recunoscu Aristotel zâmbind, dar trebuie să admiţi că mai ai multe de învăţat când este vorba de realităţi spirituale şi frăţie.
- Prin urmare, Joseph va fi învăţătorul nostru, spuse Winetoo în concluzie.
Aristotel îşi frecă genunchiul drept. Îl dureau din nou încheieturile.
- Da, îi răspunse el lui Winetoo. Va fi cel temperat. În unele privinţe, neevidente iniţial datorită naturii sale laconice, Winetoo este mai inteligent decât oricare membru X.
Se uită la Knife şi observă că era încruntat şi gânditor. Să-i spună oare tânărului întreg motivul pentru care voia să-1 trimită pe Joseph, o motivaţie discutată anterior şi convenită între ei doi când îi venise prima oară ideea lui Aristotel? Joseph era dispus, ba chiar doritor să satisfacă dorinţele lui Aristotel. Dacă Knife îşi va asuma vreodată conducerea
Familiei, atunci anumite aspecte ale personalităţii sale trebuiau riguros modelate. Strânsa asociere cu Joseph îi va deschide lui Knife noi orizonturi de spiritualitate.
- Încă nu sunt complet convins, zise Knife. Înţeleg o parte din motivaţia ta, dar consider că este o greşeală. Dar, dacă ţ se pare că aşa este cel mai înţelept, Joseph va merge cu noi.
- Hai că-mi place! exclamă Cowboy.
- Mai merge cineva? interveni Hillary în conversaţie. Palto se întoarse spre ea.
-Nu.

- Ar trebui să ia şi un Vindecător, sugeră fata. S-ar putea să fie răniţi în această călătorie.
- După cum am menţionat mai înainte, sublinie Aristotel răbdător, Joseph va îndeplini acest rol.
- Dar nu este calificat oficial ca Vindecător, protestă Hillary.
- Va face faţă, insistă Aristotel frecându-şi genunchiul stâng. În afară de asta, Hillary, ai putea să privezi Familia ac unul dintre cei patru Vindecători?
- Familia se va putea descurca cu trei, îi răspunse fata.
- Posibil. Aristotel se opri.
Ce ar fi putut să-i spună ca s-o convingă? Era foarte îndrăgostită de Knife şi i se părea perfect normal să nu vrea să se despartă de el. Aristotel îşi aminti de unica lui iubire, de legătura cu o femeie frumoasă şi inteligentă, plină de viaţă, Sylvie. S-au căsătorit şi au trăit fericiţi unsprezece ani, până în acea zi blestemată când au plecat într-o expediţie de explorare. Aristotel voise să se familiarizeze cu terenul la est de Cămin. Descoperise o însemnare referitoare la un mic lac la est şi voia să verifice dacă exista într-adevăr. Au plecat devreme dimineaţa şi până târziu după-amiaza tot nu descoperiseră vreo urmă din înşelătoarea apă. Spre seară, au hotărât să renunţe. Aristotel a propus să facă un foc mare, pentru a ţine departe orice animale ostile. Chiar şi oribilii mutanţi evitau focul. Se dusese să caute lemne într-o pădurice, la cinci mile depărtare. Sylvie începuse să amenajeze locul de popas. Era înarmată, ştia bine să tragă cu puşca, aşa că nu-şi făcuse griji pentru siguranţa ei. întârziase, oprindu-se să examineze flora interesantă. În cele din urmă se întorsese cu braţele pline de lemne uscate.
Sylvie dispăruse.
Aristotel presupusese că se dusese să se uşureze şi începu să facă focul. După ce îl aprinse şi începură să trosnească lemnele, umplând aerul cu fum, se ridică şi o strigă de câteva ori.
Nici un răspuns.
Aristotel începu să înconjoare tabăra, mărind raza de fiecare dată, în timp ce o striga. I se părea de neînţeles. Dacă ar fi avut probleme, ar fi auzit-o trăgând cu puşca sau chemându-1. Ce ar fi putut să se întâmple?
După ore de căutare zadarnică, se întorsese lângă flăcări şi se prăbuşise distrus. O pierduse! Sylvie dispăruse fără urmă de pe faţa pământului.

Aristotel nu a mai găsit-o niciodată. S-a întors la Cămin şi a organizat o echipă de căutare. S-au întors şi au înconjurat zona, căutând cea mai mică urmă, dar în zadar. Aristotel nu a mai fost bun de nimic tot anul. În inima lui, nu şi-a mai revenit niciodată după pierderea ei, aşa că îi venea greu să aducă acum nefericire altei femei.
Oftă. Da, o înţelegea pe Hillary, dar nu putea permite ca sentimentele sale personale să-i umbrească judecata. Se uită în ochii ei verzi.
- Îmi pare rău. Mă voi opune oricărei încercări de a trimite pe un Vindecător cu Triada X. Dacă ei pleacă, va fi nevoie ca toţi bărbaţii şi femeile în putere să-şi asume îndatoriri suplimentare. Forţele noastre de securitate vor fi slăbite în mod serios. Nu ne putem lipsi de încă o persoană care să-i însoţească.
Hillary lăsă capul în jos, acceptând hotărârea în tăcere, se întoarse şi se duse în colţul îndepărtat al camerei. Apoi se aşeză pe un pat, cu faţa în mâini.
Aristotel coborî privirile în podeaua de ciment. Dacă se întâmpla ceva cu Knife, dacă Triada X nu se mai întorcea, nu va putea să-şi ierte niciodată. Probabil nici Hillary nu va putea să-1 ierte. Uneori, se gândi el, era o povară de nesuportat să fii conducător.
- Grozav! îl auzi pe Cowboy spunându-i lui Winetoo. Gândeşte-te numai! Să fii primul din Familie care să vadă lumea! Cine ştie ce vom găsi!
Era foarte probabil să găsească moartea, îşi spuse Aristotel.

4

Ciudaţi mai erau şi norii ăştia. Apăreau ca din senin, treceau peste zona respectivă devorând tot ce era din carne şi oase în calea lor, iar apoi dispăreau la fel de misterios cum apăruseră. Trecerea lor era rapidă şi letală. Familia deţinea date despre aceşti nori de când primul îl ucisese pe Forrester şi aproape că decimase Familia. Conform acestor date, norii treceau peste Cămin la două ore după ce erau reperaţi. Dacă mai adăugai două ore pentru orice eventualitate, în caz că se intensifica vântul, era timpul cel mai sigur pentru membrii Familiei să iasă din adăposturi şi să-şi reia activităţile cotidiene. După patru ore şi ceva de la apariţia norului, Aristotel îi duse la suprafaţa pământului pe cei din Blocul C.
Norul dispăruse, cerul era albastru, limpede, păsările cântau, iar copacii foşneau în vânt.

Aristotel trimise doi membri ai Familiei să informeze celelalte Blocuri că puteau ieşi.
- Când o să ne împărtăşeşti secretul transportării proviziilor din Oraşele Gemene? îl întrebă Cowboy pe Aristotel.
- De îndată ce va fi prezentă întreaga Familie, îi răspunse Aristotel.
Il pisaseră timp de două ore, curioşi să afle, dar refuzase să divulge vreo informaţie, preferând ca întreaga Familie să împărtăşească surpriza împreună.
La zece minute după ce se adunase Familia, Aristotel ridică braţele, ca să atragă atenţia tuturor; apoi, pentru cei care se adăpostiseră în celelalte Blocuri, repetă detaliile planurilor pe care le dezvăluise celor din Blocul C, încheind cu:
- Este obligatoriu ca Familia să permită acestor patru oameni să pornească în căutarea Oraşelor Gemene. Viitorul nostru depinde de ce vor descoperi ei.
- Sunt de acord cu tine, Aristotel, zise un bărbat suplu, mai în vârstă, dar este un aspect pe care l-ai neglijat: cum va transporta Triada X echipamentul de care ai nevoie? Doar nu ai de gând să le dai vreunul din caii noştri.
Cei din grup începură să murmure. Caii erau printre cele mai valoroase posesiuni ale Familiei. Erau îngrijiţi cu atenţie şi se veghea asupra sănătăţii lor. O rampă specială existentă sub Blocul F, cel mai apropiat de câmpuri, le permitea Plugarilor să ducă aceşti cai în siguranţă la cel mai mic semn de pericol, în cazul vreunui nor toxic sau oricare alt factor de risc. Caii erau singurele animale domestice pe care le poseda Familia. Cei câţiva câini, pisici, vaci şi pui - pe care-i adunase Forrester cu speranţa că progeniturile sale vor continua să-i crească -, pieriseră de mult.
- Nu vom folosi nici un cal în această expediţie, îi asigură Aristotel.
- Atunci cum... ? zise cineva.
Aristotel le făcu semn să-1 urmeze şi se duseră în Blocul E. Blocurile erau grupate în jumătatea vestică a terenului ocupat de Familie. Erau aranjate în formă triunghiulară. Mai departe, spre sud, într-unui din punctele generatoare ale isoscelului, se afla Blocul A. într-o linie nord-vestică, la o depărtare de o sută de metri, se afla Blocul B. Blocul C era la o sută de metri nord-vest de Blocul B, fiind cel mai apropiat bloc de punte, în centrul

zidului vestic. Blocul D era la o sută de metri spre est faţă de Blocul C, iar Blocul E la alţi o sută de metri est de Blocul D. Dacă o luai brusc spre sud-vest, dădeai de Blocul F, tot la o sută de metri depărtare, iar triunghiul era încheiat de Blocul A, aflat la alţi o sută de metri depărtare. Jumătatea estică a Căminului era destinată exclusiv agriculturii şi era menţinută într-o stare naturală. La est de Blocuri erau câteva şiruri de cabine mici din lemn, care erau domiciliile membrilor căsătoriţi ai Familiei. Zidul exterior şi şanţul cu apă înconjurau întregul Cămin. Aristotel se opri la intrarea sudică a Blocului E.
- Ce facem aici? întrebă o femeie. Este biblioteca.
La nivelul solului, fiecare Bloc era utilizat într-un mod specific. Blocul A adăpostea armele, Blocul B dormitoarele celor necăsătoriţi, Blocul C infirmeria, Blocul D era atelierul de tâmplărie şi modulul general de construcţii, iar Blocul F era destinat păstrării şi pregătirii mâncării şi depozitării produselor agricole.
- Nu numai biblioteca, zise Aristotel, făcând semn în jos.
- Da, zise unul dintre bărbaţi. O cameră de supravieţuire.
Aristotel zâmbi.
- Nu mă refer la pământul care se află direct sub Blocul E, ci la cel din faţa acestei uşi.
- De ce? se interesă cineva.
Aristotel savura momentul. Văzu expresiile lor uimite şi se abţinu să pufnească în râs. Se întreba dacă se va mai putea folosi ceva după ce fusese depozitat timp de un secol? Forrester îi angajase pe cei mai buni ingineri ca să lucreze la această cameră specială. Principala lor sarcină fusese să aibă grijă să fie complet ermetică, iar conţinutul funcţional, ori de câte ori Familia va avea nevoie de ceea ce era înăuntru.
- Duceţi-vă în Blocul F şi aduceţi vreo şase lopeţi, îi rugă el.
Zece membri ai Familiei se grăbiră să-1 asculte.
In timp ce aşteptau, Aristotel se rezemă de zid să se odihnească. Îl zări pe Knife în mulţime. Conducătorul Alpha se uita la cineva. Aristotel îi urmări privirea, aşteptând să dea de Hillary, întrebându-se dacă fata era încă tulburată. Dar Knife se uita la Joseph! Joseph, îmbrăcat ca de obicei în pantalonii lui maronii decoloraţi şi în cămaşa verde, stătea liniştit în mijlocul mulţimii, cu braţele încrucişate în faţă. Ochii lui căprui priveau în

jos şi aveau o expresie senină. Părul castaniu, lăsat lung, îi cădea pe umeri. Faţa îi era acoperită de barbă şi mustaţă. Aristotel cunoştea identitatea eroului din copilărie al lui Joseph şi înţelegea de ce tânărul Robert de şaisprezece ani îşi spusese Joseph la Numirea sa. Gândul acesta îl făcu să-şi amintească de propria sa Numire.

Nimeni altul decât Hank Forrester instituise ceremonia de Numire. La vârsta de şaisprezece ani, toţi membrii Familiei erau botezaţi oficial. Aveau voie să-şi păstreze numele dat la naştere de părinţii lor sau erau încurajaţi să-şi aleagă altul nou, pe care-1 doreau, de preferat din istoria antebelică. Forrester se temuse că generaţiile viitoare vor uita în cele din urmă de antecedentele lor istorice, îndepărtând orice referinţă la al treilea război mondial şi la erele anterioare. Această dorinţă apăruse parţial din faptul că Familia refuza să se refere la holocaust cu acest nume, preferând să-1 numească colocvial Marea Explozie. Forrester voise să se asigure că membrii Familiei nu-şi vor pierde niciodată rădăcinile, de aici rezultând lanţuri neprevăzute de cauze şi consecinţe. Îşi Îndemnase urmaşii să-şi pună copiii să caute prin cărţile de istorie şi să aleagă numele oricărei figuri istorice doreau, purtând apoi acest nume. Membrii Familiei nu erau obligaţi să respecte acest obicei, deşi cei mai mulţi o făceau. Doar câţiva îşi păstrau numele date de părinţii lor. Şi mai puţini îşi alegeau un nume complet nou. Pentru a descuraja formalismul, Forrester hotărâse că numele de familie erau interzise. După părerea lui, aceste nume de familie generau un fals respect şi o formalitate exagerată. Prin urmare, membrii Familiei aveau dreptul la un singur nume. Obiceiul s-a păstrat. La şaisprezece ani, Nathan, pistolarul, şi-a ales numele de Cowboy. La aceeaşi vârstă, Line El şi-a spus Winetoo. Michael cel brunet şi-a ales un nume complet nou, în ton cu talentul său înnăscut pentru arme cu tăiş, Knife. Robert, care manifesta deja o pronunţată fire spirituală, devenise Joseph. Iar băiatul curios de şaisprezece ani, cunoscut drept Clayton, îşi alesese numele de Aristotel. Numirea se transformase într-un adevărat ritual, fiind aleasă în funcţie de preferinţele fiecăruia.

Titlurile însă erau cu totul altceva. În timp ce Forrester considerase numele de familie o ipocrizie, conferise importanţă socială titlurilor. Fiecare membru al Familiei primea un titlu oficial: Plugar, Telepat, Vindecător, Războinic sau altele. Titlul

primit se baza pe talentul cel mai evident al posesorului său. Forrester detestase servilismul afişat de mulţi dintre contemporani săi faţă de „Domnul Preşedinte" sau „Domnul Senator" sau „Onorată Instanţă". Fiecare individ din Familie urma să primească un statut social egal, iar pentru a asigura această cerinţă imperativă, Forrester decretase că fiecare membru al Familiei va primi câte un titlu. Titlurile erau insigne de distincţie socială şi toţi aveau câte unul. În felul acesta se înlătura orice tendinţă de dominare a unei persoane faţă de alta. Ca măsură de precauţie, Forrester interzisese existenţa conducătorilor şi politicienilor de profesie. Dacă vreun membru manifesta dorinţa de putere, de a conduce, acel membru trebuia exclus imediat din Familie, fără să mai fie reprimit vreodată. Cei desemnaţi drept conducători ai Familiei trebuiau să primească un vot de acceptare din partea majorităţii Familiei, înainte să se poată aplica vreo hotărâre. Una dintre puţinele excepţii se referea la situaţii de viaţă şi de moarte, în care Războinicii puteau da ordine altora, pentru propria lor siguranţă şi pentru apărarea Căminului.

Aristotel îşi derulă în gând toate aceste lucruri în timp ce aştepta lopeţile.

- Iată-i că vin, anunţă cineva trezindu-1 din reverie.

S-au împărţit câteva cazmale şi târnăcoape, iar Aristotel i-a îndrumat spre un loc ales dinainte. Spera cel puţin că era cel corect. Acesta era unul dintre puţinele secrete pe care Hank Forrester le ascunsese de prietenii şi urmaşii lui. Jurnalul său nu conţinea nici o referinţă în această privinţă. Conducătorii Familiei îşi transmiteau secretul de la unul la altul pe cale orală. Din fericire, tatăl lui Knife îi transmisese această informaţie lui Aristotel înainte ca mutantul să-i curme viaţa. Conducătorii trebuiau să-şi aleagă succesorul în trei luni de la propria alegere, practică destinată să asigure o tranziţie fără probleme, în caz că liderul pierea pe neaşteptate. Familia nu era obligată să-1 voteze pe acest moştenitor ales ca noul lor Conducător. Putea alege alt candidat dacă dorea, dar, în cei o sută de ani de istorie a Familiei, nici un succesor nu fusese respins. Aristotel făcuse deja cunoscut că dorea să fie înlocuit de Knife şi ştia că lui Knife nu-i convenea deloc. Bănuia că Knife nu dorea să fie supus frământărilor şi stresului care-1 măcinaseră pe tatăl său. Munca

de conducere necesita numeroase decizii zilnice, dintre care multe puneau în joc întreaga bunăstare a Familiei.
Aristotel era Conducătorul Familiei de patru ani. La scurt timp după alegerea lui, îl luase de-o parte pe Knife şi-1 anunţase fără prea multe amănunte că, în caz că va fi nevoie să meargă departe de Cămin, să sape în faţa Blocului E. Knife ar fi vrut să ştie mai multe, dar Aristotel evitase. Knife era tânăr, iar tinereţea se preta la acţiuni pripite, impetuoase. Poate că Knife nu ar fi rezistat tentaţiei. Aristotel se întreba dacă Knife îşi amintea de acea discuţie. Se uită la Războinic şi fu încântat să vadă sclipirea de înţelegere reflectată pe faţa lui.
Familia nu trebuise să cunoască secretul din acelaşi motiv pentru care Aristotel refuzase să-i dea mai multe amănunte lui Knife: teama că tentaţia va fi irezistibilă, că cineva va fi îmboldit să-1 folosească înainte să vină momentul potrivit.
Săpăturile continuau într-un ritm accelerat. Familia era entuziasmată şi intrigată de ce ar putea găsi. Când unul obosea, lopata sau târnăcopul erau preluate imediat de altul.
Aristotel se uită în sus, la soarele amiezii târzii. Dacă vor continua în acest ritm, vor descoperi camera ascunsă într-o oră şi ceva, înainte de apus. Suficient timp ca să deschidă uşa şi să vadă ce este înăuntru.
Knife se apropie de Aristotel.
- Ce este acolo, dedesubt? întrebă el.
- Aşteaptă şi ai să vezi, îi răspunse Palto cu ochii sclipind. Knife se întinse, încordându-şi muşchii solizi. Era o zi
caldă şi purta o cămaşă ruptă, decolorată, cu mâneci scurte, pantalonii săi verzi obişnuiţi, confecţionaţi din rămăşiţele unei pânze de cort şi mocasinii, încălţările tipice ale Familiei. Corpul lui musculos sclipea în soare. Se dezvoltase armonios, datorită unui program riguros de exerciţii zilnice. Doar doi sau trei se mai puteau lăuda cu un fizic atât de frumos ca al lui. Două cuţite Bowie atârnau de fiecare şold.
- Este un fel de vehicul, nu-i aşa? se interesă Knife
- Vei vedea, spuse Aristotel.
- Văd că savurezi fiecare secundă, remarcă Knife zâmbind.
- Tu n-ai savura-o în locul meu? Nu i-am mai văzut atât de entuziasmaţi de nu ştiu când.
- Nu sunt singurii, spuse Knife. Cowboy de-abia aşteaptă să pornească în marea lui aventură.

- Bine că mi-ai amintit, spuse Aristotel. Poate că ar trebui să-i găseşti pe Cowboy şi Winetoo şi să selectaţi proviziile. Veţi avea nevoie de suficiente arme şi muniţii ca să vă apăraţi, de mâncare şi apă. Avem câteva busole care funcţionează. Ia una şi orice altceva crezi că-i nevoie.
- Să vedem, începu Knife. În Blocurile A şi F se află mai tot ce ne trebuie. Ne vom duce direct acolo.
Zicând acestea, se uită prin mulţime, căutându-i pe ceilalţi doi camarazi ai săi.
Minutele treceau, transformându-se în încă o oră.
Joseph veni la Aristotel. Lanţul şi crucea de aur pe care le purta întotdeauna sclipeau în soare.
- Ai discutat cu Knife? îl întrebă el.
- Da, îi răspunse Aristotel.
- Şi care este rezultatul?
- Mâine vei pleca cu Triada X, probabil în jurul prânzului.
- Atunci mă voi ruga întreaga noapte Spiritului ca expediţia noastră să fie un succes, zise Joseph pe un ton rezervat, aşa cum îi era obiceiul.
- Roagă-te să vă întoarceţi toţi cu bine la Cămin, îi spuse Aristotel.
- Dacă vom pieri, nu te învinui, îl sfătui Joseph. Nu uita că sufletele noastre vor merge în altă lume, chiar dacă trupurile noastre vor fi făcute bucăţi.
Aristotel pufni.
- Slabă consolare pentru cel care se simte vinovat în această viaţă pământească.
- Spiritul ne va călăuzi, zise Joseph încrezător. Dacă nu ne vom întoarce, consideră că este voinţa Celui Suprem.
- Nu este nimic mai simplu ca voinţa Supremului, îl corectă Aristotel. Care dintre noi poate pretinde că înţelege scopul Spiritului?
- Uneori, putem, îi răspunse Joseph. Dacă rămânem loiali Spiritului şi ne dedicăm sufletele realizării perfecţiunii pe care suntem instruiţi s-o atingem, putem vedea uneori lucrarea Spiritului în viaţa noastră de zi cu zi. La început nu prea des, dar din ce în ce mai clar, pe măsură ce devenim „în spirit". Sunt sigur că te-ai bucurat de momente în care voinţa Spiritului ţi s-a părut uimitor de transparentă.

- Au existat asemenea momente... recunoscu Aristotel, minunându-se din nou de înţelepciunea pe care o manifesta permanent Joseph, în ciuda tinereţii şi lipsei sale de experienţă.
- Cred că egiptenii au rezumat cel mai bine acest lucru, spuse Joseph.
- Egiptenii?
Când era vorba de religie, nici măcar Aristotel nu era atât de sagace şi profund ca Joseph. Instruirea lui Aristotel cuprindea filozofia şi toate ştiinţele.
- Rolele imprimate din bibliotecă fac referinţă la un om numit Amenemope, un înţelept din Antichitate. Considera că Spiritul din noi trebuie să fie cea mai profundă preocupare a noastră, care să le eclipseze pe celelalte.
Aristotel îşi aminti că citise cartea cu ani în urmă.
- Bănuiesc că Amenemope s-a bucurat de destulă tihnă pentru a ajunge la asemenea realizare. Din fericire, lupta noastră continuă pentru existenţă ne răpeşte ocazia adecvată pentru a urmări scopuri strict spirituale. Majoritatea Familiei, deşi este devotată Spiritului, nu poate găsi timpul necesar veneraţiei şi rugăciunii zilnice.
- Câte puţină apă în fiecare zi este mai bună decât un potop brusc, declară Joseph.
- Într-adevăr, dar cât de puţină? Knife este cel mai bun exemplu în acest sens.
- Este conştient de motivele pentru care mă trimiţi cu Triada X? îl întrebă Joseph.
- M-am străduit să-i explic motivele mele, dar nu le înţelege complet. Nu apreciază pe deplin că un aspect al caracterului său este dezvoltat inadecvat. Sper că expunerea îndelungată la credinţele tale îi va influenţa gândirea şi îi va ameliora duritatea.
Aristotel îl privi drept în ochi pe Joseph.
- Fă ce poţi cu el.
- Cum rămâne cu Winetoo şi Cowboy? se interesă Joseph.
- Cowboy? exclamă Aristotel. Mă îndoiesc sincer că pe Cowboy îl preocupă în vreun fel evoluţia lui spirituală. Este un Războinic în adevăratul sens al cuvântului. Cred că va rămâne aşa cât va trăi.
- Dar Winetoo? Aristotel se încruntă.
- Winetoo este un mister pentru mine. Are o fire mai profundă decât lasă să se vadă iniţial. Preferă să fie Războinic, dar

manifestă uneori aptitudini pentru o chemare mai înaltă. Nu ştiu ce să cred despre el. Tu ce părere ai?
Joseph clătină din cap.
- Nu vorbeşte prea mult şi este retras în majoritatea timpului. Este politicos când i te adresezi, dar iniţiază rareori o conversaţie cu mine. Am observat că este destul de deschis cu Knife şi Cowboy.
- Sunt cei mai buni prieteni ai lui şi parteneri în Triadă. Era de aşteptat să fie apropiaţi.
Aristotel se uită la săpătorii care aruncau acum pământul într-o parte a gropii, deja mult adâncită.
- Crezi că motivul pentru care se înţeleg atât de bine este şi acela că toţi trei şi-au pierdut ambii părinţi? Sunt unica Triadă care a suferit o pierdere personală atât de cumplită.
Aristotel fu surprins de observaţia lui Joseph. „Nu m-am gândit niciodată", recunoscu pentru sine. Nu este uimitor cum pot să-ţi scape din vedere chiar lucrurile care se petrec sub nasul tău?
Lângă groapă se stârnise agitaţie.
- Am dat de ceva tare! exclamă cineva.
Aşa de repede? Aristotel se grăbi spre marginea gropii şi se uită în jos. Ajunseseră într-adevăr la suprafaţa rampei de intrare.
- Ce este asta? întrebă un membru al Familiei.
- Este o deschidere, îi răspunse Aristotel. Trebuie dezgropată complet. Ar trebui să fie de aproximativ zece metri pe zece. După ce îndepărtaţi tot pământul, căutaţi trei inele de fier încastrate în ciment. Intre timp, să aducă cineva nişte sfoară rezistentă. Vom avea nevoie de ea când daţi de inele.
Săpatul continuă şi mai repede. Fu adusă funia şi pusă lângă groapă.
Aristotel rămase pe margine. Se uită în jur, observând că Joseph plecase. Knife, Winetoo şi Cowboy plecaseră şi ei, probabil ca să adune provizii pentru călătoria lor. Aristotel se uită la intrare, întrebându-se din nou dacă acel lucru va funcţiona după atâta timp. Se păstrase oare în bune condiţii? Dacă nu, nu le va folosi la nimic. Cei mai mari savanţi -bărbaţi şi femei - construiseră această incintă. Dacă era omeneşte posibil să realizezi această sarcină, înseamnă că reuşiseră.
- Am găsit unul dintre inele! strigă cineva.
Se adunară şi alţii ca să arunce o privire fierului încastrat în zidul de beton.

Familia era vizibil entuziasmată. Săpătorii îşi reînnoiau eforturile, la îndemnul spectatorilor.
- Iată încă unul!
Fusese descoperit cel de-al doilea inel.
Aristotel studie inelele. Primul se afla în mijlocul marginii nordice a zidului, iar al doilea în centrul marginii estice, Înseamnă că mai rămăsese doar inelul de pe marginea vestică. Pe marginea sudică nu era nici un inel, ci balamaua care va deschide uşa.
Soarele mai avea încă nouăzeci de minute până să apună.
Triada Omega închisese puntea după ce Familia ieşise din camerele de supravieţuire, ocupând acum poziţiile de pază de pe zid. Toţi trei, în ciuda tentaţiei evidente de a urmări excavarea, se uitau de jur împrejur la posibilii inamici.
Războinicii viguroşi ajungeau, datorită instruirii, să capete reflexe în strictă armonie cu datoria şi disciplina. Securitatea era o grijă esenţială a Familiei şi numai cei mai capabili membri erau desemnaţi Războinici, păzitori ai bunăstării Familiei.
-Uite-1 şi pe al treilea! se auzi o exclamaţie.
Fuseseră dezgropate toate cele trei inele, şi săpătorii se grăbeau acum să scoată tot la iveală.
Aristotel ştia că mai aveau puţin, foarte puţin. Vor afla dacă Familia avea vreo speranţă de supravieţuire sau dacă era blestemată să se stingă, devenind un punct minuscul de pe o pagină trecătoare a istoriei omenirii.
Aristotel simţi că i se strânge stomacul.

5

După conversaţia purtată cu Aristotel, Knife îi găsi pe Winetoo şi Cowboy în mulţime şi îi duse la Blocul A, unde erau armele Familiei.
- Tu eşti specialist în arme, Cowboy. Ai putea să ne sugerezi ce ar trebui să ne luăm? îl întrebă Knife.
Pistolarul se uită la încăperea uriaşă. Pereţii erau plini de rafturi întregi cu puşti, pistoale şi revolvere. Lăzile de muniţie erau stivuite până la tavan. Hank Forrester ştiuse că preţioasa lui Familie se va angaja într-o luptă disperată pentru existenţă după holocaustul nuclear. Aşa că luase în calcul cu prudenţă capacitatea lor de a se apăra, de a rezista într-o lume în care supravieţuirea celui mai apt reprezenta un standard. Or, pentru aşa ceva aveau nevoie de arme. Spre deosebire de mâncare şi medicamente, ba chiar şi de haine, armele, dacă erau la

adăpost de intemperii, rezistau trecerii timpului şi se păstrau generaţie după generaţie. Forrester alesese arme de toate tipurile, stocase muniţie şi asigurase echipamentul necesar pentru repararea armelor şi reîncărcarea cartuşelor.
- Nu se ştie peste ce vom da, zise Cowboy gânditor. Şi nu ne putem permite să fim cu mâna goală în momente de grea încercare.
Se apropie de un raft cu arme automate. Puştile erau aranjate ordonat, proaspăt unse şi curăţate, fiind foarte rar folosite. Utilizarea mitralierelor pentru uciderea vânatului nu era privită cu ochi buni. Exista o colecţie colosală de puşti pentru vânătoare şi pentru satisfacerea altor scopuri ale Familiei. Mitralierele erau rezervate pentru ocazii speciale.
- Ia să vedem...
Cowboy studie raftul, uitându-se la fiecare armă în parte. AP-74, FNC, Ar-180, 27 A-1, Uzi şi... Întinse mâna după una dintre arme.
- Uite-o. Cred că merge bine.
- Pe care ai ales-o? îl întrebă Knife care nu avea cum să vadă din cauza umărului drept al lui Cowboy. Acesta se întoarse şi îşi motivă prima alegere.
- Este o carabină de comando complet automatizată sau cu capacitate semiautomată, cu greutate de vreo şase kilograme. Cowboy o ridică.
- Are vreo 95 cm lungime. Foloseşte muniţie de calibrul 45. Aici încap nouăzeci de cartuşe. Este foarte eficientă, după părerea mea.
Cowboy zâmbi. Era clar că aprecia arma.
- Îmi aminteşte de una dintr-acele mitraliere folosite în aşa-zişii Ani Zgomotoşi din 1920, remarcă Winetoo.
- Un Thompson? Cowboy încuviinţă din cap.
- Cred că s-ar potrivi de minune. Probabil că avem reproducerea unui Thompson pe undeva pe aici.
Începu să caute pe rafturi.
- Cine ia această carabină? vru să ştie Knife, ca şi când ar mai fi fost nevoie să întrebe.
Cowboy îi aruncă arma.
- Lasă-mă să ghicesc de trei ori. Tu tragi cel mai prost, aşa că trebuie să iei mitraliera. În felul ăsta, dacă suntem atacaţi, o îndrepţi mai mult sau mai puţin în direcţia inamicului, apeşi pe trăgaci şi stai aşa. Până la urmă tot o să nimereşti ceva.

Winetoo râse.
- Mulţumesc mult, îi zise Knife lui Cowboy.
- Nu are rost să-ţi faci probleme, îi spuse Cowboy indiferent. Avem fiecare talentele noastre deosebite. Este clar că nu m-aş pune cu tine în mânuirea cuţitelor.
- Cu mine cum rămâne? întrebă Winetoo. Cowboy se duse la alt raft.
- Cred că trebuie să ne diversificăm armamentul, dacă încercăm să ne acomodăm la diversele posibilităţi pe care le avem. Avem o mitralieră, aşa că acum ar trebui să alegem o puşcă.
- De ce? îl întrebă Winetoo.
- Pentru a combina puterea cu precizia, îi răspunse Cowboy. De la o distanţă medie, o puşcă poate rade tot ce
întâlneşte în cale. Uite-o pe cea pe care o vreau. Alese o armă din rastel.
- Este un Browning automat B-80. Este lungă de 1,55 metri şi are vreo nouă kilograme. Este uşor de manevrat.
- Nu am folosit prea des o puşcă, remarcă Winetoo.
- Poftim!
Cowboy îi dădu Browning-ul lui Winetoo.
- Nu te îngrijora. Ştii să tragi. Vom avea nevoie de precizie. Vei folosi gloanţe de calibru mare.
- Tu ce îţi alegi? se interesă Knife, studiind rastelul.
- Imediat.
Cowboy se apropie de o ladă.
- Avem nevoie de o armă cu bătaie lungă pentru tras la distanţă. Apucă una dintre puşti.
- O carabină de marină, de calibrul 44-40. Precizia pe care o poţi obţine cu ea este uluitoare. Prefer acest mod de anclanşare prin levier. Levierul îţi ţine degetele aproape de trăgaci, acolo unde le este locul. Acest Henry este o reproducere a unei puşti folosite pe vremea lui Cowboy, Bill ce! Nebun.
- Ar fi trebuit să-mi imaginez, zise Winetoo. Dar Cowboy nu-1 băgă în seamă.
- In privinţa armelor de mână, îmi voi păstra Pythoanele mele. Pentru tine, Knife...
Cowboy se apropie de unul dintre zecile de dulapuri care conţineau pistoale şi revolvere. Apoi îşi sprijini arma de perete şi deschise dulapul.
- Cred că asta o să ţi se potrivească. Knife recunoscu stilul.

- Altă armă automată?
- Unul dintre noi trebuie să aibă şi aşa ceva. Sper că o să-ţi ţii cele două cuţite Bowie la brâu, nu?
Knife încuviinţă din cap. Cowboy oftă.
-Nu voi înţelege niciodată ce vezi la cuţitele acelea mari. Oricum, nici o problemă, dar poţi să porţi şi două dintre acestea prinse în tocuri de brâu.
- Ce sunt astea?
Knife luă una din armele de mână de la Cowboy.
- Este un Vegas 45 automat şi nu seamănă deloc cu Coltul automat.
- Mă bucur că nu-mi recomanzi Coltul, spuse Winetoo.
- Le am pe ale mele, zise Cowboy punând mâna pe Pythoanele sale. Nu vreau să fiu acuzat că îmi impun punctul de vedere. În afară de asta, nu ne-am folosit niciodată de Vegas şi avem o mulţime de muniţie. Nu-i aşa că-ţi plac oţelul inoxidabil şi lemnul de nuc?
- Este o armă drăguţă, recunoscu Knife.
- Drăguţă? pufni Cowboy. Drăguţe sunt femeile! Armele sunt o operă de artă! Când mă uit la o armă de calitate, este ca şi când aş privi un Michelangelo sau un Van Gogh.
- Să nu mai zici de Joseph că este ciudat, zise Winetoo zâmbind cu largheţe. Eşti ultimul care ar avea dreptul să spună aşa ceva.
- Ştii foarte bine la ce mă refer, îi răspunse Cowboy.
- Bine, interveni Knife. O să port două dintre aceste Vegas-uri automate în tocuri prinse de umăr.
- Dacă ar fi pe gustul meu, spuse Winetoo, aş prefera ceva mai „esenţial".
- Să vedem, spuse Cowboy încet, studiind dulapurile şi rafturile. Avem deja forţă defensivă şi Vegas pentru Tarzan, ceea ce înseamnă că avem nevoie de ceva care să îmbine precizia cu versatilitatea. Ai folosit vreodată un Arminius? îl întrebă el pe Winetoo.
-Nu.
- Este o armă esenţială, aşa cum vrei. Cowboy alese revolverul la care se referea.
- Avem două modele, un magnum de calibrul 37 şi altul special, de calibrul 38. Câte arme de mână ai de gând să-ţi iei la tine?
-Una.
Cowboy clătină din cap.

- Poţi face cum doreşti, dar ar fi mai inteligent să iei două. Dacă nu funcţionează bine?
- Îmi rămâne Browning-ul, îi răspunse Winetoo. Oricum tu îţi iei două Colturi, iar Knife două Vegas-uri. Cu a mea înseamnă cinci arme de mână de care Familia va trebui să se
lipsească. Ştiu că avem o mulţime de arme, dar ce rost are să luăm mai multe decât avem nevoie? Voi lua altă armă pentru trasul de la mică distanţă, aşa că îmi ajunge un Arminius.
- De 38 sau de 37? îl întrebă Cowboy.
- Vreau un Magnum de 37, răspunse Winetoo.
- Mai există încă o speranţă pentru tine, indianule, zâmbi Cowboy.
- Ceea ce nu se poate spune despre tine, băiete alb, zise ş Winetoo, fără să se lase mai prejos.
Cowboy îi dădu Arminius-ul de 37 lui Winetoo.
- Eu am terminat. Alegeţi-vă ce alte arme doriţi.
Se despărţiră, ducându-se fiecare cu treburile lui, în funcţie de specialitate.
Cowboy stătea în faţa biroului cu mici arme de mână d toate soiurile. Le studie şi, în cele din urmă, alese două. Ma întâi, pentru a-1 purta prins de încheietura mâinii drepte, luă un Derringer Mitchell, o armă cu adevărat minusculă Mitchell folosea muniţie de calibrul 38. Luă apoi încă unul, ca să-1 prindă de piciorul stâng, la trei centimetri deasupra gleznei. Era un Magnum de calibrul 37, de cinci centimetri ş jumătate lungime, cu dublă acţiune, cu patru butoiaşe din oţel inoxidabil. Acest „copilaş", se gândi el, ar rade orice de aproape. Este tocmai potrivit să faci o „surpriză" cuiva.
Knife se uită la peretele nordic care avea înşirate pe rafturi arme ascuţite, spade, cuţite, pumnale, şişuri şi altele Va lua două cuţite Bowie, iar ca rezervă va alege două pumnale, cu lame foarte ascuţite şi mânere de argint. Pe unui îl va prinde de antebraţul stâng, iar pe celălalt de glezna dreaptă. Un cuţit Buck pliabil în buzunarul drept al pantalonului îi va completa arsenalul personal.
Winetoo stătea în faţa unui raft pe care scria „Diverse", plin de arme neobişnuite. Majoritatea erau orientale: o nanginata străveche, două suliţe, una cu lama curbată, iar cealaltă cu o margine foarte ascuţită; o pereche de ton-fa; nişte sai; şase perechi de nunchcke care constau din două bucăţi de lemn

legate printr-un lanţ sau coardă. Raftul mai conţinea, de asemenea, o secţiune etichetată „Arme nord-americane timpurii". Era exact ceea ce îl interesa pe Winetoo. Câteva suliţe indiene, aşezate cu lamele faţă în faţă, realizate după un model original apaş, dar făcute pe la 1900, cu o pereche de tomahawkuri asortate şi un topor uşor, folosit de mulţi indieni nord-americani. Erau singurele tomahawkuri pe care le folosea familia, deşi aveau zeci de topoare de diverse tipuri. De obicei, Winetoo folosea o bardă în activităţile sale zilnice, dar această expediţie până la Oraşele Gemene era o ocazie deosebită, care impunea folosirea tomahawkurilor. Erau deosebite, printre puţinele legături fizice cu o cultură demult dispărută, reprezentând un mod de viaţă şi nişte oameni pe care Winetoo îi admira şi îi venera. Îşi dorea să fi trăit în acele vremuri.
Winetoo era singurul membru al Familiei cu sânge indian, deşi într-o foarte mică măsură. Părinţii lui muriseră când era mic, înainte să-i poată face un frate sau o soră. Din câte ştia, Winetoo era ultimul indian, fapt de care vorbea foarte rar, dar pe care-1 resimţea acut. Se considera un fel de ciudăţenie, ultimul dintr-o stirpe nobilă, diferit de restul Familiei. Considera că are o profundă obligaţie faţă de strămoşii săi indieni necunoscuţi, o datorie de care se temea că va rămâne neîmplinită. Dacă era ultimul indian şi nu va putea să-şi găsească o parteneră potrivită, atunci descendenţa pieilor roşii va pieri odată cu moartea lui. Iar această perspectivă îl înspăimânta.
„Dacă va fi să mor în această misiune, se gândi el, îl voi întâmpina pe Marele Spirit purtând însemnele strămoşilor mei."
Winetoo luă tomahawkurile şi le cântări în mâini. Un echilibru perfect! Apoi le prinse de curea, câte unul de fiecare parte. Va fi dotat şi cu un Arminius, într-o teacă, sub braţul drept.
- Sunt gata, îi anunţă Cowboy din uşa Blocului. Winetoo i se alătură, trecând pe lângă Knife.
- Ai vreo problemă? îl întrebă el.
Knife se uita la o ladă cu cuţite, cu bărbia sprijinită în mâna stângă.
-Nu chiar, îi răspunse el. Credeam că m-am hotărât ce să iau, dar acum mă gândesc că voi adăuga încă ceva. Winetoo observă ce conţinea lada.
- Cuţite de aruncare?

- Nu se ştie niciodată, remarcă Knife.
Deschise lada şi scoase o teacă neagră, care conţinea trei cuţite Solingen, de calitate.
- Pot prinde teaca la spate, de curea. Cowboy spune că este bine să ai întotdeauna rezerve.
- Nu ar fi culmea ironiei să luăm atâtea arme, zise Winetoo, iar apoi să întâlnim nişte oameni paşnici şi spirituali ca fratele Joseph?
- Da, ar fi, îl aprobă Knife. Dar mi se pare imposibil. Dacă a mai supravieţuit cineva, trăiesc la nivelul existenţei animalice. Să mulţumim Fondatorului pentru Căminul nostru! Unde am fi fără siguranţa zidurilor? Cât ar fi durat Familia fără proviziile depozitate de Fondator? Am fi trăit în peşteri şi ne-am fi luptat cu bâtele cu mutanţii.
Se îndreptau încet către Cowboy.
- Mă întreb cum vor reacţiona faţă de noi, spuse Winetoo. Knife ştia că se refera la eventualii supravieţuitori ai
Marii Explozii, care îşi duceau existenţa într-o lume lipsită de lux, capabilă să le asigure doar strictul necesar. Cowboy îşi drese brusc glasul.
- Ce ar fi ca Winetoo şi cu mine să ne ducem în Blocul F să ne ocupăm şi de celelalte provizii? Ne vedem mai târziu.
Knife se întreba ce l-o fi apucat, când apăru Hillary în prag.
- Bună, o salută Cowboy. Va fi o zi frumoasă, dacă nu o să plouă.
Dar fata nu-1 băgă în seamă. Se uita fix la Knife.
- Ne vedem imediat, le spuse prietenilor săi.
- Dacă nu dai de noi, caută-ne spre sud, îi zise Cowboy. Umblăm după provizii.
Winetoo îl luă pe Cowboy de braţul drept şi-1 scoase cu forţa afară din Bloc. Apoi zâmbi, dădu din cap spre Hillary şi îl urmă pe pistolar, întrebându-se unde o fi prietena lui Cowboy.
- Suntem în sfârşit singuri, zise Hillary, exprimând un lucru deja evident.
Knife încuviinţă din cap. La stânga lui era o masă mare de stejar. Se întoarse şi puse pe ea armele pe care le alesese.
- Trebuie să discutăm, spuse Hillary.
- Ştiu.
- Dacă totul merge bine, cred că veţi pleca mâine, spuse fata.
- Ştiu, răspunse el.

- Şi am toate „şansele" să nu te mai văd niciodată. I se umeziseră ochii mari, verzi.
Knife nu ştia ce să-i răspundă. -Ah, Knife!
Alergă spre el şi i se aruncă în braţe, prinzându-se cu mâinile de gâtul lui
- Nu suport gândul că o să te pierd! Aş muri dacă ţi s-ar întâmpla ceva!
- Nu se va întâmpla nimic, îi spuse el încrezător.
- Nu ai cum să fii sigur, zise ea blând, c-un început de suspin în glas.
O lacrimă caldă se prelinse pe obrazul lui Knife, urmată de altele.
- Va fi totul bine, o asigură el, strângând-o în braţe şi mângâindu-i părul blond cu mâna dreaptă.
Hillary îşi dădu frâu liber emoţiilor, şi lacrimile începură să şiroiască pe umărul lui.
Knife aşteptă cu răbdare să se liniştească. Nu găsea nimic de spus care să-i aline suferinţa. Cel mai rău era că şi el se simţea la fel. Se străduia să-şi păstreze calmul şi să-şi ascundă durerea. Dacă şi-ar da frâu liber sentimentelor, nu ar face decât să-i sporească nefericirea.
De afară răsunară strigăte, voci ridicate, entuziasmate, care veneau din direcţia unde se săpa.
Hillary plânse până îi secară lacrimile şi i se înroşiră ochii. În cele din urmă se opri.
- Îmi pare rău, îi murmură ea la ureche.
- Pentru ce? o întrebă el.
Knife se uită în jur să vadă dacă ar mai fi putut lua ceva din acea încăpere. Nimic. O dădu blând la o parte, până se desprinse din braţele ei şi îşi scoase cămaşa.
—Ia-o, îi spuse el.
Hillary nu zise nimic. Îşi şterse ochii şi obrajii umezi.
*Ali R'daez, victima unei anumite propagande, nu auzise, fireşte, că Hitler dăduse ordin ca ţiganii să fie aruncaţi în lagăre de concentrare (n.a.).
- Mulţumesc. Chiar aveam nevoie.
Knife trânti cămaşa pe masă. Apoi o îmbrăţişă din nou, savurând apropierea trupului ei, căldura pe care o degaja.
- Nu mă pot abţine, zise ea. Nu vreau să pleci.
- Nici eu nu vreau, recunoscu el.

- Atunci de ce...?
Se dădu înapoi uimită.
Knife o strânse lângă el. Nu suporta s-o privească în ochi. Se temea că îşi va pierde stăpânirea de sine.
- Ai auzit ce a spus Aristotel. Cineva trebuie să se ducă, iar Triada X are tot atâtea şanse de reuşită ca şi alţii. Nu vreau să te părăsesc, draga mea, dar bunăstarea Familiei trebuie să primeze, doar ştii asta.
Hillary încuviinţă din cap, înţelegătoare şi inspiră adânc.
- Ia-mă cu tine, Knife, te rog!
- Nu pot.
- Te rog! îl imploră ea.
Knife o trase lângă masă şi o sprijini de margine, privind-o drept în ochi, implorator. „Dă-mi putere", se rugă el Spiritului.
- Nu pot să te iau cu mine, insistă gâtuit de emoţie. Oricât de mult aş vrea.
Puse un deget peste buzele ei roşii când vru să-i vorbească. Trebuia să termine ce avea de spus, să se descarce înainte să-i slăbească voinţa şi să-1 vadă cât de afectat era.
- Dacă te iau cu mine, va trebui să mă preocupe tot timpul siguranţa ta. O să-mi fac griji pentru orice pericol te-ar ameninţa. Nu ar conta dacă ar fi vorba doar de siguranţa mea, dar trebuie să ne gândim la Cowboy, Winetoo şi Joseph. Am o obligaţie faţă de ei, o datorie, o responsabilitate. Trebuie să dau tot ce am mai bun, să formăm cu adevărat o echipă bine legată. Să acţionăm toţi ca unul. Dacă mă las distras, dacă numi concentrez atenţia în momentele-cheie, pot să-i pun în pericol pe toţi şi să le provoc moartea. Or nu ne putem permite să se întâmple aşa ceva... Nu poţi să înţelegi, nu-i aşa?
Hillary se uită în podea, iar Knife se întreba dacă va izbucni din nou în plâns. Avea dreptate, de fapt.
- Nu poţi? repetă el.
Hillary încuviinţă din cap, ştergându-şi încă o lacrimă prelinsă din ochiul stâng.
Knife îi puse mâinile pe umeri.
- Draga mea, dacă ar exista vreo cale să te iau cu mine, te-aş lua. Vei fi mai siguranţă în Cămin, cu Familia. Voi putea să mă concentrez asupra problemelor care se vor ivi. Nu va fi uşor fără tine. Cine ştie cât timp va trece. Dar fii sigură că o să mă întorc. Ne vom întoarce cu toţii. Ştiu că pentru tine va fi mai greu. Va

trebui să aştepţi fără să ai prea multe cu care să-ţi ocupi timpul. Dar realitatea este că nu avem de ales. Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor.
- Partea bună? Care parte bună? întrebă ea sceptic, dându-şi la o parte firele blonde din ochi cu mâna stângă.
- Când mă voi întoarce, zise el zâmbind plin de afecţiune, vreau să cer unei frumoase fete să fie pe veci partenera mea de -viaţă. Dacă mă vrea... adăugă el în grabă.
Hillary îl privi cu ochii mari şi se lumină la faţă.
- Chiar vorbeşti serios? zise ea entuziasmată, strângându-1 în braţe.
- Da, foarte serios.
- Ah, Knife! exclamă fata agăţându-se de el cu un tremur pasional.
- Te simţi bine? o întrebă el, încântat că reuşise s-o înveselească.
- Cum nu se poate mai bine!
Hillary surâse şi-1 sărută cu patimă pe buze.
- Să ne căsătorim, să fim soţ şi soţie! De-abia aştept!
- Vrei să spui că tot mă mai vrei după toate aiurelile mele?
- Prostuţule! Aiurelile tale sunt adorabile, iubitul meu! Se îmbrăţişară mult timp şi se sărutară. Knife îi simţi sânii lipiţi de pieptul lui şi se excită puternic.
- Minunat. Sper că ştii că diseară eşti tot al meu, spuse Hillary.
- Nici nu-mi imaginam altfel, zise el. Dar acum trebuie să mă alătur lui Winetoo şi Cowboy şi să-i ajut să strângă Proviziile pentru călătorie.
- Merg cu tine până la Blocul F, spuse ea hotărâtă. Knife luă armele, câte una pe rând, prinzându-şi cuţitele aşa cum îşi propusese. Avea şi o diagonală de piele de care îşi agăţă arma automată, pe umărul drept. Hillary îl privea nerăbdătoare.
Knife o luă de mână şi ieşiră din Blocul A îndreptându-se spre nord-est, către Blocul F.
- Eşti înarmat până-n dinţi, nu-i aşa? îl întrebă ea într-o doară.
- Am în total unsprezece arme, îi răspunse Knife. Dacă mă răpun, voi lua multe vieţi cu mine.
Ochii fetei se umeziră imediat şi el regretă că făcuse asemenea remarcă stupidă.
- Ce tot spui?

Încerca să vorbească pe un ton liniştit.
- Sunt bine echipat. Îşi atinse carabina.
- Două arme automate Vegas, câte una sub fiecare braţ. Cuţitele Bowie, bineînţeles. Cele trei cuţite de aruncare prinse la spate, un pumnal la piciorul drept şi altul la braţul stâng şi un cuţit Buck în buzunar.
- Eşti sigur că va fi de ajuns?
Se uită la ea, crezând că glumeşte, dar fata era cât se poate de serioasă.
- Da, cred că este de ajuns.
Hillary amuţi, gânditoare şi continuară să meargă, acoperind jumătate din distanţa până la Blocul F. În dreapta era un pâlc de copaci. Knife aruncă o privire într-acolo şi fu surprins să vadă pe cineva stând la rădăcina unuia dintre ei, rezemat cu spatele de trunchi.
- Nu-i Joseph? întrebă Hillary, care-1 observase şi ea. Knife îşi dădu seama că el era. Joseph stătea în poziţie de lotus, cu ochii închişi, cufundat aparent în meditaţie.
- Nu cred că ar trebui să-1 deranjăm, spuse Hillary.
- Sunt de acord.
Se aflau exact în dreptul copacilor. Atenţia lui Knife fu atrasă pentru o clipă de o mişcare în copacul de deasupra lui Joseph.
- Ai văzut? o întrebă el.
- Ce să văd?
Ceva mic, cu blană roşiatică se mişca drept deasupra capului lui Joseph.
. - Da, văd, zise Hillary. Seamănă cu o veveriţă.
Şi lui Knife i se părea la fel, dare era intrigat de mişcare. Se mişca mult prea neregulat, complet diferit de cum ar fi trebuit. Oare imaginaţia îi juca feste sau acest animal avea ceva neobişnuit? Veveriţele şi alte animale mici erau ceva obişnuit în Cămin. Nu prezentau nici o ameninţare, decât dacă erau turbate sau...
Veveriţa se opri la capătul unei crengi. Acum, în soare, se vedea foarte clar de ce se mişca atât de ciudat.
Knife auzi exclamaţia de uimire a lui Hillary când scoase Vegas-ul, mulţumind Spiritului că-şi lăsase cămaşa pe masă şi nu exista nici un risc ca arma să se prindă în material.
- Joseph! exclamă Hillary, ca să-1 prevină. Băiatul deschise ochii.

Knife o luase la fugă spre el. Nu era un ţintaş expert precum Cowboy, aşa că trebuia să se asigure că nu va da greş.
- Mişcă-te la dreapta, îi strigă el.
Joseph îl ascultă, iar schimbarea poziţiei îi salvă viaţa.
Veveriţa sări de pe creangă, fără să nimerească piciorul lui Joseph. Ateriză agil pe iarbă şi se întoarse spre Joseph.
Băiatul îşi dădu seama de pericol şi se pregăti pentru un nou atac.
Knife nu mai putea să aştepte. Ridică pistolul şi trase de trei ori, încercând să ţintească în timp ce alerga.
Nici unul dintre gloanţe nu nimerise la ţintă. Veveriţa, derutată de tromba de pământ ridicată de împuşcături, se răsuci, îl zări pe Knife şi atacă.
Knife trase încă de trei ori cu pistolul din mâna stângă. Veveriţa mică şi roşcată - un mascul - de numai unsprezece centimetri, putea parcurge distanţele uluitor de repede. Unul dintre gloanţe o nimeri în partea dreaptă, dar nu se opri. Un jet de puroi ţâşni în aer.
- Knife! strigă Hillary.
Enervat că nu era în stare să ţintească mai bine, Knife aruncă pistoalele şi scoase cuţitul Bowie cu mâna dreaptă.
Animalul înainta rapid, razant cu pământul, neînfricat, gata să muşte şi să sfâşie.
Knife se ghemui, ştiind că nu avea decât o singură şansă.
Rozătoarea se va năpusti asupra lui dacă dădea greş.
Veveriţa ajunsese la numai doi metri de Knife când făcu saltul.
Knife se roti, înfigându-i cuţitul Bowie şi trăgându-1 în jos ca să-i sfâşie capul deformat. - Ai dat-o gata! exclamă Hillary.
Knife se uită la corpul decapitat căzând pe iarbă într-o baltă de sânge şi puroi. De-abia se abţinea să nu ciopârţească animalul în bucăţele. Nu putea să-i suporte pe mutanţii! Trebuiau exterminaţi pe capete. La urma urmei, unul dintre ei îi ucisese tatăl!
- Ce se întâmplă?
Cowboy şi Winetoo veneau în fugă cu armele în mâini. Joseph se alătură şi el grupului.
- Knife a răpus un mutant, spuse Hillary mândră.
Îl observară şi ei. Winetoo îngenunche şi examină atent corpul şi capul.

- O veveriţă! zise Cowboy dezgustat. Nici nu poţi să-ţi imaginezi sub ce formă apar aceste monstruozităţi. Vă amintiţi de broasca mutantă care a sărit din şanţul de apă şi a atacat un membru al Familiei? O broască! Mutanţii pot fi practic orice.
- Nu am văzut niciodată o insectă sau o pasăre mutantă, remarcă Winetoo. Doar animale, reptile şi amfibieni.
- Cred că acesta este un lucru important, zise Hillary. Joseph puse mâna dreaptă pe umărul lui Knife.
- Mulţumesc, frate, că m-ai salvat. Încă nu sunt pregătit pentru călătoria pe lumea cealaltă.
Knife se uita cu ură la rămăşiţele mutantului.
- Te simţi bine? îl întrebă Joseph. Knife încuviinţă din cap posomorât.
- Văd că ai decapitat-o cu cuţitul tău Bowie, zâmbi Cowboy. Parcă am auzit şi nişte împuşcături. Vreo zece sau douăzeci.
- Knife a tras de şase ori, îi explică Hillary.
- Şi a ratat? întrebă Cowboy, prefăcându-se uluit. Poate că în loc de Vegas-uri ar trebui să iei un aruncător de flăcări.
Se opri, pocni din degete şi-1 împunse pe Knife într-o parte.
- Păcat că Familia nu are un aruncător de flăcări, nu?
Atunci ai putea într-adevăr să şi găteşti!
În ciuda repulsiei şi resentimentului pe care le nutrea faţă de mutant, Knife se relaxă.
- De fapt ar fi fost mai bine să-ţi iei un tanc! continuă Cowboy. În felul acesta, dacă ratai cu tunul, ai fi putut să-1 zdrobeşti.
- Nu ai de gând să-1 laşi în pace? interveni Winetoo. L-a decapitat. O veveriţă nu este o ţintă uşoară nici măcar pentru tine.
- Voi înceta când îmi va da un semn că este acelaşi om adorabil şi nebun pe care l-am cunoscut.
- Încă o poantă din partea ta şi acest nebun din faţa ta o să-ţi servească mânerele tale de fildeş la cină.
Cowboy râse.
- Acum, dacă ne-am lămurit, nu ar trebui să anunţe cineva Familia că totul este în ordine? Probabil că au auzit cu toţii împuşcăturile.
- Mă duc eu, se oferi Joseph, pornind în direcţia săpăturilor.
- Cred că ar fi bine să îngropăm rămăşiţele, zise Winetoo. Mă duc să iau o lopată şi mă întorc imediat.

- Am împachetat cea mai mare parte din alimente, îl informă Cowboy pe Knife. Poţi să vii să verifici când doreşti.
Zicând acestea, plecă şi el.
- Nu suport că se ia tot timpul de tine, spuse Hillary revoltată pe Cowboy. De ce oare se comportă aşa?
- Pentru că ţine la mine, îi răspunse Knife.
- Asta înseamnă să ţii la cineva? -Da.
- Înseamnă că Nathan are un mod foarte ciudat de a arăta că ţine la cineva. Te ia întotdeauna peste picior.
Hillary era revoltată.
Knife scoase pistoalele automate.
- Nu mă ia peste picior mai mult decât se ia pe el însuşi. Trebuie să înţelegi că Cowboy are probleme de adaptare în relaţiile cu oamenii. Îi place să vorbească prin intermediul pistoalelor sale, dar nu poţi face asta decât cu duşmanii. Se simte stânjenit în preajma prietenilor, pentru că îi vine greu manifeste afecţiunea şi încearcă să-şi ascundă adevăratele sentimente în spatele unei atitudini sfidătoare, plină de poante. Te rog să mă crezi că Cowboy şi-ar da cu bucurie viaţa pentru oricare membru al Familiei. Este unul dintre motivele pentru care este un Războinic atât de deosebit.
- Dacă spui tu, zise Hillary, arătând că îşi menţine îndoielile. Dar nu pot să înţeleg ce vede Jeanne la el.
- Întreb-o, o sfătui Knife, studiind copacii în căutarea celui mai mic semn de viaţă.
Se întreba ce mutanţi or mişuna oare prin tufişuri. Oricum, era destul de puţin probabil. Mutanţii nu încetau niciodată să vâneze, să umble după carne proaspătă. Dacă ar mai fi fost vreunul în copaci, ar fi venit imediat după oameni, la fel cum se avântase veveriţa roşcată.
- Cowboy a pomenit de broasca mutant, zise Hillary uitându-se la veveriţa moartă. Dacă-mi amintesc bine, asta s-a întâmplat acum optsprezece luni, nu-i aşa?
- Exact, o aprobă Knife.
- Ştim că broasca a ieşit din şanţul cu apă, continuă Hillary. Cum crezi însă că a ajuns aici veveriţa?
- Aş vrea să ştiu.
Hillary se uită la zidurile din depărtare.
- Crezi că ar fi putut escalada zidurile? Ar avea de ce să se apuce cu ghearele?

- Nu ştiu.
Knife văzuse veveriţele executând nişte ascensiuni remarcabile. Observase chiar cum alergau pe trunchiul copacilor înalţi. Zidurile care protejau Căminul erau din cărămidă, îmbinată cu mortar. Cum ar putea o veveriţă să intre în Cămin?
- Nu cred că mutantul a escaladat zidurile!
Winetoo se întorsese cu o lopată şi auzise ultima parte a conversaţiei lor.
- Nu crezi? se miră Hillary.
- Uitaţi-vă bine la mutant, îi sfătui Winetoo.
Knife se apleca şi studie veveriţa. Abia atunci observă că era un mutant deosebit, diferit de ceilalţi pe care-i văzuse până atunci.
- Este jumătate şi jumătate, remarcă el.
- Am observat asta mai înainte, spuse Winetoo.
Veveriţa roşcată era un mutant, dar nu unul complet. Doar partea dreaptă, labele, o porţiune în lungul şirei spinării şi partea stângă a rozătoarei erau deformate şi supurau din băşicile care acopereau pielea uscată. Restul semăna cu o veveriţă obişnuită, cu blană roşcată, normală.
- Nu am mai văzut aşa ceva, declară Hillary.
- Nici eu, recunoscu Knife. Ar trebui să-i spunem lui Aristotel.
Joseph veni alergând după ei.
- Aristotel vrea să fie toţi prezenţi la locul excavării. Sunt gata să deschidă incinta pe care au dezgropat-o, anunţă el.
- Nu putem lăsa monstruozitatea asta aici, zise Knife arătând veveriţa.
- Ar putea să dea vreun copil peste ea, insistă şi Hillary.
- Voi îngropa eu mutantul, se oferi Winetoo. Îi putem spune lui Aristotel după ce se deschide această incintă misterioasă.
- Vrei să te aşteptăm? îl întrebă Knife. Winetoo clătină din cap.
- Nu va dura mult. Mai bine să fii acolo când Aristotel va dezvălui secretul.
Hillary îl luă pe Knife de mână.
- Mai întâi vom trece să-ţi luăm o cămaşă. Joseph o pornise deja spre groapă.
Hillary era nerăbdătoare să ajungă la camera subterană şi-1 trăgea pe Knife după ea.
Acesta se întoarse să-i zâmbească lui Winetoo, care îi răspunse la fel şi se apleca să se apuce de săpat.

Knife îşi alungă din minte veveriţa roşie, gândindu-se la încăperea pe care urmau s-o deschidă. „Oare avea dreptate? Să fie vreun vehicul îngropat pentru un anumit scop de Fondator? Dacă era aşa şi dacă Aristotel ştiuse de el, de ce nu-i informase pe ceilalţi membri ai Familiei? Poate că Aristotel se temuse că unii ar fi fost tentaţi să-1 folosească înainte să fie momentul potrivit."
Hillary aruncă o privire înapoi spre Winetoo şi veveriţă.
- Sper să nu mai fie mutanţi în Cămin, zise ea.
Knife scrâşni din dinţi la acest gând. „Amândoi sperăm acelaşi lucru." Apoi repetă cu voce tare, ca să audă şi ea.
6
Familia dezgropase complet deschiderea spre incinta subterană şi legase câte o funie de cele trei inele de fier încastrate în beton. Zece bărbaţi ţineau de fiecare funie, cu picioarele încordate, gata să tragă la comandă.
Aristotel dădu ordinul. Ridică mâna stângă deasupra capului.
- Când spun trei, strigă el ca să audă toţi. Unu! Oamenii strânseră funia în mâini.
Doi!
Îi văzu pe Knife şi Hillary croindu-şi drum în faţa celor care înconjurau groapa. Cowboy stătea într-o parte, cu mâinile sub catarama centurii. Joseph se aşezase tăcut în mijlocul mulţimii.
- Trei! strigă Aristotel.
Bărbaţii îşi înfipseră călcâiele în pământ şi traseră, încordându-şi muşchii.
Dar nu se întâmplă nimic.
- Trageţi! strigă cineva. Trageţi!
Oamenii pufniră, opintindu-se din răsputeri. Aristotel ştia că uşa era făcută în aşa fel încât să se deschidă în afară când se trăgea de inele. Oare mecanismul ruginise sau se rupsese, împiedicând-o să funcţioneze aşa cum trebuie? Tocmai acum când erau aşa de aproape!
- Merge! strigă cineva din Familie.
Toţi auziră un sunet metalic, scrâşnit, când balamalele masive, nefolosite şi neunse de un secol se urniră din loc. Uşa se deschise câţiva centimetri, după care se opri, rezistând tragerii. Un şuierat răsunător, similar aburului care iese dintr-un vas cu apă clocotită se făcu auzit.
- Trageţi mai departe! îi îndemnă altcineva pe cei de la funii.

Şuieratul începuse să descrească în intensitate.
Cei de la frânghii depuneau tot efortul.
Apoi şuieratul se opri. Aristotel bănuia că fusese gazul prins în incintă.
Balamalele scârţâiră când uşa se urni iarăşi din loc. Fusese proiectată să se rotească în afară complet şi să rămână pe pământ.
Zeci de glasuri entuziasmate îi îndemnau pe oameni să continue.
Intrarea se deschisese acum vreo doi metri şi cu cât se deschidea mai mult, cu atât balamalele scârţâiau mai puţin şi era mai uşor de tras de funii.
- Merge! exclamă o femeie entuziasmată.
Mergea într-adevăr. Cu un trosnet asurzitor, uşa se deschise complet şi ateriză pe pământul tare. Oamenii de lângă uşă trebuiră să se dea înapoi ca să se tragă la timp din calea ei.
În locul ei se căscă o gaură uriaşă, întunecată.
Membrii Familiei izbucniră în aplauze spontane, exprimându-şi aprecierea faţă de efortul depus de cei de la funii.
Lui Aristotel îi tremurau mâinile de nerăbdare.
- Şi acum ce urmează?
Knife stătea lângă Aristotel, îmbrăcat într-o cămaşă decolorată şi peticită.
- Vom avea nevoie de torţe, zise Aristotel. Knife se întoarse cu faţa spre Familie.
- Aduce cineva nişte torţe?
Opt oameni se grăbiră să facă acest lucru, intrând în Blocul F.
Fiecare Bloc era bine aprovizionat cu torţe, alcătuite din straturi de coajă de mesteacăn în vârf sau din partea mai lată a cojii de stejar sau arţar. Proviziile de lumânări, folosite cu măsură de Familie pe parcursul anilor scădeau în ciuda eforturilor de a le păstra. Forrester adunase o cantitate masivă de lumânări şi chibrituri; Familia avea şi acum cutii întregi depozitate în camerele subterane, sub Blocuri, la adăpost de intemperii şi efectele distrugătoare ale umezelii. În timp ce majoritatea proviziilor esenţiale erau pe sfârşite, unele articole, cum ar fi armele, lumânările şi altele, dacă erau păstrate judicios, vor mai dura ani de zile. Populaţia Familiei
- Amândoi sperăm acelaşi lucru. Cât de mult ura asemenea hidoşenii!

nu era un factor important de luat în calcul în privinţa consumului. Forrester fondase Familia cu cincisprezece cupluri şi ajunsese la numai şaptezeci şi trei pe parcursul deceniilor. Viaţa grea, rata ridicată a mortalităţii şi senilitatea contribuiseră la limitarea creşterii şi expansiunii Familiei.
Au fost aduse torţe. Aristotel luă una şi făcu semn să i se dea şi lui Knife.
- Noi doi ne vom aventura primii, zise el în timp ce o femeie îi aprindea torţa. Restul veţi aştepta până ne întoarcem.
- Ai nevoie de ajutor? zise Cowboy care venise lângă ei.
- Mulţumesc, spuse Aristotel. Nu cred că vom întâlni nici un pericol care să poată fi anihilat cu armele tale. Totuşi...
Se uită la funia încolăcită la picioarele lui.
- Ne vom lega această funie în jurul taliei înainte să intrăm în incintă, iar tu îi vei da drumul pe măsură ce înaintăm. Când ne vom opri, vom trage de două ori de funie. Dacă funia nu mai opune nici o rezistenţă şi nu am dat semnalul, trage-ne repede afară.
- Asta pentru ce este? întrebă Knife în timp ce îşi lega funia în jurul taliei.
- Există infima posibilitate să găsim vapori toxici, îi răspunse Aristotel. Trebuie să ne luăm toate precauţiile.
Familia se bulucise acum la intrare.
Hillary aruncă o privire înăuntru. Lumina palidă a soarelui lăsa să se vadă o rampă care ducea în jos, nu se ştie unde.
- Să fii atent! îi spuse ea lui Knife.
Războinicul zâmbi şi o luă înainte, cu torţa în mâna dreaptă.
Aristotel se opri la intrare şi se uită la feţele din jurul lui.
- Dacă Spiritul va fi de partea noastră, anunţă el, expediţia va putea începe mâine, aşa cum am plănuit.
Knife şi Aristotel coborâră rampa. Lumina reflectată de torţe permitea membrilor Familiei să le urmărească înaintarea.
- Este un miros stătut, de mucegai aici înăuntru, remarcă Aristotel. Nu este de mirare dacă te gândeşti când a văzut această cameră lumina zilei pentru ultima oară.
Rampa cobora mai mult. Lumina torţei se reflecta de pe pereţii lustruiţi la trei metri depărtare de fiecare parte şi din tavan la patru metri deasupra capetelor lor.
- Rampa aceasta nu ar trebui să fie prea lungă, zise Aristotel.

Knife scruta întunericul din faţa lui. Deodată, atinse cu picioarele o suprafaţă plată, care era evident podeaua camerei subterane.
- Înţelegi ce vreau să spun? zâmbi Aristotel.
Se opriră, traseră de funii de două ori şi ridicară torţele cât de sus putură.
- Ia te uită! exclamă Knife.
- Absolut incredibil! îl aprobă Aristotel.
Camera era relativ mică, de numai şase pe şase metri. De-a lungul pereţilor erau stivuite diverse containere. Dar fascinaţia lor era provocată de obiectul din mijlocul încăperii, netulburat de când fusese parcat acolo cu un secol în urmă.
- Ce este? îl întrebă Knife.
- Tatăl tău mi-a spus că este o SEAL.
- O focă ? Te referi la animalul acvatic pe care l-am văzut în pozele din bibliotecă?
- Ceva asemănător, zâmbi Aristotel. Informaţia s-a transmis pe cale orală de la conducător la conducător. Acest vehicul de transport a fost denumit Prototip Amfibiu cu Energie Solară sau Vehicul Recreativ de Teren, pe scurt SEAL.
- Dădeau tuturor vehiculelor nume atât de lungi înainte de Marea Explozie?
- Se pare că da. Am văzut o poză cu un camion alb mare, numit Unitate Sanitară de Recuperare şi Prelucrare, vehicul care nu era deloc pe placul oamenilor.
- De ce spui asta? îl întrebă Knife.
- Pentru că cineva a mâzgălit numele „gunoi" pe această fotografie. Destul de uluitor.
Amuţiră, uitându-se la SEAL, primul vehicul motorizat pe care-l văzuseră vreodată. Forrester asigurase două camioane şi un jeep pentru Familie, toate trei menţinute aproape douăzeci de ani după al treilea război mondial. În cele din urmă, se uzaseră piese care nu au putut fi înlocuite, aşa că vehiculele au fost abandonate în pădure. Carcasele
ruginite erau la numai cinci sute de metri de Cămin. Pentru copii era o adevărată distracţie, când li se permitea, sub pază, să se joace cu el şi să stea în prezenţa unui exponent al industriei şi mecanizării antebelice.
SEAL fusese mândria şi bucuria lui Forrester. Ştiuse că jeep-ul şi camioanele sale vor dura doar atâta timp cât se puteau obţine combustibil şi piese de schimb. Ceea ce era deosebit la SEAL era

faptul că sursa sa de alimentare era chiar soarele. Lumina soarelui era colectată de două panouri solare ataşate la acoperişul SEAL-ului, energia fiind convertită şi stocată într-un set de şase baterii noi, revoluţionare, montate într-o cutie căptuşită cu plumb, sub SEAL. Experţii îi spuseseră că, dacă panourile solare nu se rupeau şi nu se crăpa carcasa bateriilor, SEAL nu va avea niciodată nevoie de combustibil, spre deosebire de maşinile şi camioanele clasice, În afară de asta, colectoarele solare ale vehiculului erau prototipuri, destinate să funcţioneze mai eficient decât altele. Forrester finanţase personal cercetările pentru SEAL. Directorii strâmtoraţi financiar primiseră cu bucurie sponsorizarea sa, prezicând că vor crea vehiculul de recreere „al viitorului". Forrester nu a dezvăluit niciodată motivul său ulterior pentru a se asigura că SEAL va fi construit conform specificaţiilor sale, incorporând disponibilităţi unice şi funcţii neobişnuite. Constructorii au dedus că era un excentric ca mulţi alţii, cu destui bani pentru a cumpăra ce dorea, permiţându-şi jucării deosebite. Nu şi-au imaginat că SEAL nu era destinat să fie o jucărie, ci un mijloc de salvare. Forrester făcuse diverse presupuneri şi trăsese concluzii luând în considerare toate posibilităţile şi probabilităţile. Dacă iubitul lui Cămin era cruţat de distrugere în conflagraţia mondială şi dacă Familia reuşea să supravieţuiască generaţie după generaţie şi dacă va fi necesar să se aventureze departe de Cămin, un vehicul convenţional ieşea din discuţie, deoarece ar fi lipsit sursa adecvată de combustibil şi nu ar fi fost destul de solid pentru a face faţă terenului denivelat. Ar fi fost ridicol să creadă că vor rezista autostrăzile asfaltate după al treilea război mondial.

Forrester sperase că SEAL va permite urmaşilor săi să depăşească aceste obstacole.

Dar fusese conştient de tentaţiile pe care le va prezenta o asemenea maşină. Dacă era lăsată la suprafaţă, cu acces direct, cineva putea fi tentat să dea o raită, riscând prin urmare o călătorie mai prelungită a Familiei. Forrester apreciase riscul pe care şi-1 asuma transmiţând informaţia despre existenţa SEAL pe cale orală, dar crezuse că merita. Voia ca SEAL să fie intact şi funcţional când Familia va avea nevoie de el. Iar momentul acela venise.

Knife era uluit de SEAL. Văzuse camioanele şi jeepul şi studiase fotografiile cu diverse vehicule în biblioteca Familiei. Dar acesta era singurul mijloc de transport funcţional pe care-1 văzuse vreodată cineva în optzeci de ani. Încercă să-şi amintească dacă SEAL semăna cu vreuna din pozele văzute în cărţile pe care le studiase. Exista o singură fotografie cu un vehicul numit furgonetă, cu care se putea spune că seamănă SEAL, dar nu în toate privinţele. Contururile generale erau asemănătoare, dar furgoneta era construită din metal, cu ferestre în mijlocul fiecărui panou lateral. În schimb, acest SEAL părea să fie construit dintr-un fel de sticlă. Knife puse mâna pe partea din faţă.
- Este sticlă? îl întrebă el pe Aristotel. Aristotel puse şi el mâna.
- Nu, nu este. Este un plastic special. Mi s-a spus că este incasabil şi rezistent la căldură. Poţi trage cu un magnum de la mică distanţă şi glonţul nu pătrunde.
Knife îşi apropie torţa de SEAL.
- De ce nu văd înăuntru?
- Plasticul este înnegrit, ca să le permită celor dinăuntru să vadă afară, fără să fie văzuţi la rândul lor. Mi se pare o precauţie potrivită.
- Tot vehiculul este făcut din acest plastic? se interesă Knife.
- Doar carcasa.
Aristotel începu să se învârtească în jurul vehiculului SEAL.
- Partea frontală, laturile, spatele şi acoperişul. Podeaua este dintr-un aliaj de aluminiu. Motorul este răcit cu aer şi dotat cu sistem automat de ungere. Dacă tot ce mi s-a spus despre SEAL este adevărat, şi nu am nici un motiv să mă îndoiesc că nu ar fi, atunci ştiu că vei fi uimit şi încântat de diversele sale caracteristici. Te invidiez. Knife îl urmă pe Aristotel.
- Mă invidiezi?
- După cum a remarcat corect Cowboy, spuse Aristotel în timp ce mângâia SEAL-ul cu mâna stângă, gândeşte-te ce aventură va fi! Da, te invidiez mult.
- Trebuie să recunosc, în ciuda grijii mele pentru Hillary, că mă entuziasmează să mă gândesc ce am putea descoperi.
Stăteau în spatele maşinii studiind-o cu emoţie. Scări turnate din plastic duceau pe acoperişul vehiculului.
- Poţi să urci să inspectezi colectoarele solare, comentă Aristotel.
- Colectoarele solare? se miră Knife.

- Văd că trebuie să dau multe explicaţii, remarcă Aristotel. Să verificăm interiorul.
Îşi continuară circuitul. Aristotel se opri lângă o portieră, pe partea şoferului. Duse încet mâna la mâner, ezită, după care trase. Uşa se deschise silenţios.
- Au! apucă să spună Knife.
- Au, într-adevăr.
Aristotel se aplecă spre maşină.
- Asta ce mai este? Erau câteva lucruri pe scaunul şoferului.
- Ce anume?
- Acestea.
Aristotel luă două dosare şi nişte chei.
- Ce ai acolo? Aristotel studie dosarele.
- Pe unul scrie „Manual de operaţiuni pentru mijlocul de transport cu energie solară sau Vehiculul Recreativ de Teren".
- Nu ar fi putut spune simplu „Instrucţiuni"? întrebă Knife.
Aristotel zâmbi.
- Acest al doilea dosar este de la Fondator! Va trebui să-1 citesc primul.
Knife se uită la conturul SEAL-ului.
- Tot nu-mi vine să cred.
- Trebuie.
Aristotel îngenunche ca să examineze caroseria.
- Tomul pare să fie intact. Dacă ar fi şi funcţional...
- Nu crezi că va merge?
Aristotel examina una dintre cele patru anvelope uriaşe, cea mai apropiată de portiera şoferului.
- Dacă Spiritul este bun cu noi, va funcţiona aşa cum a fost proiectată să funcţioneze. Hmrnm...
- Ce este?
- Mă întreb din ce este făcută această anvelopă? Am citit că unul dintre componentele principale era cauciucul, dar acesta nu este pe bază de cauciuc.
- Pun pariu că ceilalţi sunt nerăbdători, zise Knife. Aristotel încercă să se ridice, dar îl dureau genunchii.
Piciorul drept fu săgetat de un spasm cumplit, care-1 făcu aproape să se prăbuşească.
Knife îşi apucă mentorul de braţ şi-1 ridică blând.
- Rămân recunoscător, îi mulţumi Aristotel. Knife încuviinţă din cap şi-1 conduse la rampă.

- Familia va înnebuni când va afla ce-am descoperit, prezise el. Se opriră la uşă, scoaseră funiile şi ieşiră. Aristotel informă pe scurt Familia de descoperirea lor şi începu o adevărată nebunie. Toţi se apucară să vorbească deodată, punând întrebări şi înghesuindu-se spre rampă, ca să vadă cu ochii lor. Aristotel fu înghesuit pe marginea rampei, până când interveni Knife, făcând un pas înainte şi punându-se între Aristotel şi restul Familiei. Apoi ridică braţele deasupra capului, încruntat şi se opriră.
- Liniştiţi-vă! le ordonă el. Liniştiţi-vă! Veţi vedea cu toţii cât de curând.
Cowboy veni lângă Knife, cu mâinile pe Colturi. Prezenţa lui, deşi ştiau că nu ar folosi armele împotriva unui membru al Familiei, îi potoli imediat.
Winetoo li se alătură.
- Vă rog, dragii mei! exclamă Aristotel după ce îşi revenise. Avem o mulţime de făcut înainte ca Triada X să poată pleca mâine. Trebuie să scoatem SEAL-ul din cameră şi să-l aducem aici.
- Ce vrei să facem? întrebă un om numit Sinatra, cel mai bun cântăreţ din Familie.
- Trebuie să meargă jos cât mai mulţi bărbaţi, îi instrui Aristotel. Vom împinge SEAL-ul în sus pe rampă.
- Îi aleg eu pe oameni, se oferi Knife.
- Bine. Cât timp sunteţi ocupaţi, voi răsfoi acest manual. Knife alese câţiva oameni voinici şi îi conduse jos.
Jumătate dintre ei aveau torţe în mâini.
Aristotel se aşeză pe o grămadă de pământ, odihnindu-şi încheieturile umflate şi muşchii îmbătrâniţi. Apoi deschise manualul de operare şi începu să citească.
Trecu timpul. Soarele la apus atingea orizontul vestic.
Knife ieşi din groapă negru la faţă de supărare.
Aristotel îşi ridică privirile din manual anticipând parcă ce avea să-i spună.
- Ai probleme? Knife oftă.
- Mă tem că aduc veşti proaste.
- Cum ar fi?
- Nu aş vrea să le pui la inimă. Knife se încruntase.
- Ştiu cât de mult te-ai bazat pe SEAL, dar este defect.
- Defect?

Aristotel de-abia se abţinea să nu izbucnească în râs.
- Îmi pare rău. Ne-am străduit din răsputeri. Am tot împins, dar tot nu l-am putut urni nici măcar un centimetru. SEAL-ul nu funcţionează, zise el cu tristeţe.
Aristotel râse.
- Ce ţi se pare atât de amuzant? Knife era derutat.
- Tocmai am citit un fragment din instrucţiuni care se referă la dificultatea ta.
Aristotel îi dădu cheile lui Knife.
- Înainte ca SEAL-ul să poată fi mişcat, trebuie să introduci o cheie în ceva care se cheamă igniţie, localizat pe ceva care se cheamă coloană de direcţie, ataşată la volan, Întorci cheia către tine până se aude un clic. Asta nu va porni motorul, dar îţi va permite să angajezi transmisia, mutând pârghia într-o poziţie marcată cu N mare de la neutru. De îndată ce realizezi acest lucru, ar trebui să puteţi împinge
SEAL-ul la suprafaţă. Knife se uită la chei.
- Aceste lucruri sunt cu adevărat complicate.
- Din câte am înţeles, fiecare aspect al societăţii antebelice era mult mai complicat şi stresant decât şi-ar putea imagina un om raţional, spuse Aristotel. Mulţumesc zilnic Spiritului că nu m-am născut atunci.
- Eşti mulţumit unde te afli?
Knife nu abordase niciodată asemenea subiect cu Aristotel şi era surprins că Aristotel făcuse o asemenea declaraţie.
- Da, sunt destul de mulţumit, spuse Aristotel.
- În ciuda greutăţilor, a norilor, a mutanţilor? Oare viaţa nu era mai uşoară înainte de Marea Explozie?
- Mai uşoară? Aristotel se gândi o clipă.
- Cine a spus că viaţa ar trebui să fie uşoară? Greutăţile îi pot intimida pe cei obişnuiţi şi îi pot copleşi pe temători, dar ar trebui să-ţi inspire pe drept dimensiuni mai înalte ale conştiinţei spirituale. Să nu uiţi niciodată, Knife, că viaţa este o perpetuă cunoaştere prin contraste. Cum poate cineva să susţină că aspiră la altruism, dacă el sau ea nu s-a angajat permanent în conflict cu un eu care pretinde întreaga atenţie? Cum poate cineva să fie loial, dacă nu se confruntă niciodată cu tentaţia? Cum am putea ajunge să iubim adevărul dacă, prin contrast, greşeala şi răul nu ar aştepta să ne înşface. Cum ai putea

aprecia binecuvântarea iubirii dacă nu ai cunoscut durerea chinuitoare a singurătăţii?
Aristotel se uită la soarele ascuns parţial vederii.
- Da, viaţa a fost mai uşoară înainte de al treilea război mondial. Aş putea argumenta însă că această uşurinţă s-a făcut vinovată de atrofierea potenţialului uman de evoluţie. Uşurinţa te face să te complaci, iar această complacere este letală pentru individ. Recunosc că stilul nostru de viaţă nu este de dorit, dar îl prefer.
- Nu m-am gândit niciodată în felul acesta, spuse Knife.
- Mai bine te-ai duce mai repede jos, îl sfătui Aristotel. Vrem ca SEAL-ul să fie aici înainte de lăsarea întunericului.
- Ai dreptate.
t
Aristotel îl văzu pe Knife coborând rampa. Bietul tânăr avea atât de multe de învăţat înainte să-şi asume povara conducerii. Experienţa era cel mai bun profesor. Dacă Triada X şi Joseph supravieţuiau Călătoriei în Oraşele Gemene, se vor întoarce mai înţelepţi şi mai căliţi.
Soarele se lăsase la orizont.
Nu prea mai era lumină. Aristotel reluă citirea manualului. Familia era strânsă şi acum în jurul gropii, aşteptând să apară SEAL-ul. Se pregătise mâncarea şi se împărţise celor care aşteptau. Nimeni nu voia să piardă marele eveniment din istoria recentă a Familiei. Întreaga Familie era de faţă, cu excepţia Războinicilor care păzeau perimetrul Căminului.
Aristotel îşi aminti brusc de dosarul lăsat de Fondator. In graba lui uitase complet că trebuia să încerce să înţeleagă operarea funcţională a SEAL-ului. Puse Manualul de Operare jos şi luă alt dosar. Pe copertă, scrise chiar de Forrester, se puteau citi cuvintele: „Pentru conducător".
Aristotel deschise dosarul şi începu să citească:
„Mă simt ciudat să scriu un mesaj cuiva care va fi trăit decenii după moartea mea. Ţie şi celor pe care i-am lăsat vă transmit iubirea mea şi mă rog să fiţi în siguranţă şi să supravieţuiţi. Această scrisoare va fi îngropată odată cu SEAL-ul. Am angajat o echipă de construcţii să îngroape SEAL-ul înainte ca vreunul dintre cei aleşi de mine să sosească la CĂMIN. Poate că unii vor dori să vadă dacă cei dragi din New York sau California au supravieţuit, iar eu nu pot permite aşa ceva. Trebuie să rămânem izolaţi dacă vrem să avem vreo şansă. Momentul se

apropie cu paşi repezi. Aproape că se simte în aer. Toate discuţiile care s-au purtat peste tot în lume nu au fost de nici un ajutor. Omenirea va comite nebunia finală: autoanihilarea. Dacă nu ar fi atât de trist, aproape că ţi-ar veni să râzi. Indiferent cine eşti, vreau să ştii că am făcut tot ce mi-a fost în putere. În cele din urmă, cei rămaşi vor trebui să afle ce s-a întâmplat şi atunci vor avea nevoie de un mijloc de transport adecvat. SEAL este darul pe care vi-1 fac. Nu am ţinut cont de bani când l-am comandat şi dacă vreun vehicul poate rezista la ce va veni, SEAL este acela. Citeşte Manualul de Operare înainte să încerci să activezi SEAL-ul. Cercetătorii mei sunt siguri că SEAL-ul va funcţiona când va fi nevoie. Ei nu cunosc motivul real pentru care vreau să-1 realizez, pentru că s-ar amuza probabil dacă l-ar cunoaşte. Am insistat asupra unui vehicul aproape indistructibil, care să reziste zece sau chiar o sută de ani de aici înainte. Mă consideră un aiurit inofensiv. Poate că sunt. Nu ştiu dacă acest edificiu pe care l-am clădit, acest Cămin pentru cei dragi, va mai rămâne în picioare după ce vor lansa rachetele şi vor cădea bombele. Poate că am irosit ore şi dolari degeaba, dar în sinea mea ceva îmi spune că nu va fi în zadar. Cu toate acestea, nu mă sfiesc să-ţi spun că sunt obosit. Îmi simt sufletul istovit. A fost un mare efort să ridic Căminul, să-1 dotez cu provizii, cel mai dificil moment dintre toate fiind acela când a trebuit să hotărăsc pe cine din familie şi dintre prieteni voi chema aici înainte ca lumea să înnebunească. Cum să alegi treizeci de oameni din toţi pe care-i cunoşti, pe care i-ai întâlnit, îndrăgit şi apreciat o viaţă? Nu este uşor. Nu ştiu ce altceva să spun. Mă rog lui Dumnezeu ca SEAL-ul să funcţioneze când veţi avea nevoie. Sunt atâtea întrebări pe care mi le pun. Câţi bărbaţi şi femei mai trăiesc? Oare am evoluat şi am prosperat? Căminul a asigurat protecţia pe care am sperat s-o asigure? Sunteţi mai iubitori şi mai grijulii unul faţă de celălalt decât sunt contemporanii mei sau v-aţi lăsat şi voi pradă acestei nebunii colective? Mă întreb dacă voi afla vreodată. Indiferent cine eşti, bazează-te pe iubirea mea. Aminteşte-ţi de mine ca de unul care s-a străduit cât de mult a putut. Sper că nu am dat greş. Hank Forrester".

Aristotel se întinse. Îi amorţise spatele. Îşi dădu seama că se aplecase peste hârtia îngălbenită, pe măsură ce lumina se estompase.

Soarele dispăruse. Se aprinseseră focuri în jurul intrării. Aerul era rece. Un vânt puternic bătea dinspre vest. Hillary se apropie de el cu o pătură.
- Poftim, zise fata întinzându-i-o. A început să se răcească.
Aristotel îşi puse pătura pe umeri.
- Mulţumesc.
- Ai aflat ceva important? îl întrebă ea, făcând semn spre dosare.
Aristotel încuviinţă din cap.
- Unul conţine instrucţiuni pentru SEAL. Celălalt este o scrisoare de la Fondator.
- Şi ce spune? întrebă ea curioasă.
- Îmi spune că, în ciuda respectului pe care-1 nutrim când ne gândim la Hank Forrester, a fost un om cu sentimente şi defecte, la fel ca şi noi. Bănuiesc că a murit nefericit.
-- Ce te face să spui asta?
- Uite! strigă cineva, şi Familia se adună în jurul deschiderii.
- Este SEAL! exclamă Hillary bătând din palme. Partea din faţă a vehiculului ieşea încet. Lumina focurilor
se oglindea în ferestrele întunecate.
- Este superb!
Hillary sărea în sus şi-n jos ca să vadă peste capetele celor de lângă groapă.
Aristotel se ridică greoi.
SEAL ieşise aproape, iar oamenii împingeau.
Aristotel îl auzi pe un copil cocoţat pe umerii tatălui său strigând speriat:
- O să mă mănânce, tăticule?
SEAL-ul se opri. Majoritatea bărbaţilor erau pe jos. Knife îşi făcu loc prin mulţime şi îi dădu cheile lui Aristotel.
- Este incredibil de greu chiar şi pe poziţia Neutru, zise el. Ne-a luat ceva timp ca să ne dăm seama că trebuie să ţinem mâna pe volan dacă vrem să meargă în linie dreaptă. Dacă rampa aceea ar fi fost mai lungă, SEAL ar fi hibernat şi acum.
- Te-ai descurcat bine.
- Acum ce mai urmează?
- O odihnă bună, îl sfătui Aristotel. Eu voi sta lângă un foc, ca să termin de citit acest manual. Sper ca mâine să începem. Dacă nu funcţionează, nu vom avea de ales şi va trebui să ne folosim de cai.
Hillary puse un braţ în jurul taliei lui Knife.

- Haide să găsim un loc liniştit unde să ne îmbrăţişăm. Knife şi Hillary se îndepărtară braţ la braţ de Familie şi de focuri, luând-o spre latura estică. Ajunseră la marginea unui câmp cu porumb înalt până la talie. Deasupra capetelor lor apăruse luna în pătrar şi câteva stele strălucitoare.
Hillary se rezemă de Knife.
- Este aşa de frumos aici astă seară, oftă ea. Knife încuviinţă din cap.
- Nu vreau să pleci mâine, zise fata.
- Vrei s-o luăm de la început? o întrebă el. -Nu.
Hillary îl sărută pe obrazul stâng.
- Am lămurit acest lucru după-amiază. Cred că m-am resemnat.
Knife îşi trecu uşor degetele prin părul ei.
-Nu pot reda în cuvinte cât de mult îţi voi simţi lipsa, zise el.
- Aş vrea să rămân gravidă cu tine, zise ea pe neaşteptate.
- Poftim?
- Ce-ai auzit. Aş vrea să port în pântece copilul tău, repetă fata. Copilul nostru, se corectă ea imediat. Un Knife micuţ, care să-mi amintească de tăticul lui.
- Vorbeşti de parcă nu m-aş mai întoarce.
- Există şi această posibilitate, remarcă ea. Knife se uită la stele.
- Ce zici despre asta?
- Despre ce?
- Să avem un copil.
- Fii serioasă! o admonestă el.
- Nu am fost niciodată mai serioasă.
- Ştii că este imposibil îi reaminti tânărul.
Căsătoria şi copiii erau considerate o responsabilitate socială supremă de către Familie. Forrester atribuise parţial declinul civilizaţiei vestice destrămării familiei şi instabilităţii căminului. A considerat căminul fundamental în conservarea şi menţinerea societăţii. În jurnalul său i-a descurajat pe urmaşii săi în ceea ce priveşte întreţinerea de relaţii sexuale întâmplătoare. În schimb, a pledat vehement pentru mono-gamie, promovarea căsătoriei şi procrearea ca primă datorie a oricărei fiice sau fiu al Spiritului. Forrester considera căsătoria drept o legătură eternă, iar această descriere a avut drept rezultat aplicarea de norme stricte în relaţiile dintre sexe. Copiii înainte de căsătorie - sau legăturile, cum li se spunea - erau descurajate. Structura

strânsă a Familiei, dragostea sinceră a părinţilor pentru odraslele lor au tins să perpetueze valorile tradiţionale ale Familiei. Erau rare cazurile când aceste norme nu se respectau. Situaţia era determinată şi de lupta permanentă pentru supravieţuire. Copiii presupuneau o protecţie şi o supraveghere constantă. Fiecare membru al Familiei îşi dorea copii, dar nimeni nu-şi dorea mai mulţi decât îşi putea permite. Copiii erau o necesitate pentru continuitatea Familiei, nu un lux sau o toană întâmplătoare. Grădiniţele, şcolile, liceele erau de domeniul trecutului. Îndatoririle părinteşti nu se puteau evita şi nici responsabilităţile nu se puteau arunca în seama altcuiva. Încă din copilărie, membrii Familiei se confruntau cu realităţile sumbre ale existenţei.
- Ştii că este imposibil, insistă Knife, văzând că Hillary nu-i răspunde.
Fata îl strânse cât de tare putea.
- Ştiu, recunoscu ea. Visam şi eu.
- într-o zi, visul tău se va transforma în realitate, prezise el-
- Vreau să ştii că te consider responsabil de promisiunea tăcută, spuse fata.
- Vorbesc serios, zise Knife. Când mă întorc, dacă mă vrei, ne vom căsători. Vom lua o cabană şi vom pune bazele unei familii, mulţumind Spiritului pentru tot ce ne va da.
Hillary zâmbi cu gura până la urechi.
- Aproape că sună prea frumos ca să fie adevărat, nu-i aşa?
- Aristotel a spus că viaţa noastră este plăcută numai dacă munceşti s-o faci aşa cum doreşti, începu el să filozofeze. Dacă vrei cu adevărat ceva, realizezi.
- Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu partenera ta de viaţă, spuse Hillary. Voi număra zilele până când te vei întoarce.
Knife se aplecă şi o sărută pasional. Fata îşi încolăci braţele de gâtul lui.
- Crezi că poţi găsi o bucată moale de iarbă pentru noi? murmură ea.
- Te-ai gândit la ceva anume? o tachină el.
- Vreau să-mi amintesc noaptea aceasta pentru totdeauna.
Knife deveni brusc serios.

- Nu uita ce am spus despre copii. Nu vreau să ai un copil şi să porţi răspunderea creşterii lui fără mine alături. Nu încerca să mă faci să-mi pierd controlul.
- Vai, dragul meu, îi şopti ea blând în urechea dreaptă, mângâindu-i gâtul şi lipindu-şi picioarele de ale lui, nu am nici cea mai mică idee ce vrei să insinuezi. Cum ar putea o fiinţă micuţă şi lipsită de apărare ca mine să facă un bărbat solid şi hotărât ca tine să acţioneze împotriva propriei sale voinţe?
Hillary îl sărută din nou, împletindu-şi limba de a lui. „S-ar putea să am probleme serioase în această privinţă", se gândi Knife.
Vântul se intensifică.
Erau la cincizeci de metri de şirul de cabane folosite de cei căsătoriţi. Câmpurile cultivate şi pâlcurile de copaci care păstrau zonele naturale continuau spre est până întâlneau şanţul de apă şi zidul exterior. Noaptea, stăteau de pază Războinici pe zidul de vest, în poziţii apropiate de Blocuri. Din când în când, patrula câte unul dintre ei printre Blocuri şi cabane, fără să verifice însă şi jumătatea estică a Căminului, cea dedicată agriculturii. Doar cuplurile de îndrăgostiţi cărora le plăcea să se plimbe noaptea se aventurau în această zonă. Considerau că se află în siguranţă dincolo de ziduri, de sârma ghimpată şi şanţul cu apă. Nimeni nu ar ataca noaptea. Erau prea mulţi mutanţi şi alţi monştri prin păduri. Dar, din punct de vedere tactic, Căminul era cel mai vulnerabil în sectorul estic, după lăsarea întunericului.
Knife remarcă mental acest fapt când auzi un trosnet.
Hillary se desprinse din îmbrăţişarea lor.
- Ce s-a întâmplat?
Se uită la porumbul şi la copacii din apropiere.
- De ce întrebi?
Knife se uita şi el spre porumb. Fusese un sunet clar, răsunător.
- Te-ai încordat brusc, zâmbi ea. Sper că nu din cauza săruturilor mele. Doar nu sunt atât de rele? chicoti fata.
- Ssst, murmură Knife.
. Instinctele lui de Războinic îl preveneau că ceva nu era în ordine, un element al nopţii nu era la locul lui. Dar ce anume?
Hillary sesiză îngrijorarea lui şi se dădu înapoi un pas, eliberându-1 din îmbrăţişare.
Knife se întoarse spre cultura de porumb şi scoase pistolul Vega din dreapta. Oare nervii îi jucau feste? Ce putea fi? Era, practic,

imposibil ca cineva să invadeze Căminul noaptea. Atunci ar putea fi alt mutant?
- Knife...
Hillary îl apucă de braţul stâng.
- Ce este?
- Mi s-a părut că zăresc pe cineva.
- Unde?
Indică un pâlc de copaci la zece metri depărtare, la marginea lanului de porumb.
Knife se întoarse să studieze copacii. Ar fi vrut să posede excepţionala vedere pe timp de noapte a lui Winetoo. Ce ar trebui să facă? Să cerceteze locul? Şi s-o expună pe Hillary unui posibil pericol? Nici gând! O s-o ia de aici, o să-i caute pe Cowboy şi pe Winetoo şi se vor întoarce.
- Să ne întoarcem, zise el încercând să pară calm. Hillary făcu câţiva paşi, după care încremeni în loc,
inspirând adânc.
Knife se întoarse uitându-se în aceeaşi direcţie ca ea.
Ceva le bloca drumul. Se afla la vreo patru metri în faţa lor, ceva mare, voluminos. Era imposibil să-i distingă trăsăturile în beznă. Knife scoase şi celălalt pistol Vega. Din spatele lor răsună foşnetul porumbului.
- Sunt mai mulţi în spatele nostru, spuse Hillary, exprimând un lucru deja evident.
- Sunteţi înconjuraţi, zise forma din faţa lor cu un glas profund, gutural. Aruncă armele, altfel o ucidem pe femeie.
Knife aruncă o privire rapidă peste umărul drept. Şi mai mulţi avansau spre ei dintre şirurile de porumb. Numără cel puţin şase, poate chiar mai mulţi. Cine erau? Ce doreau?
Uriaşul din faţa lor răspunse la cea de-a doua întrebare a sa.
- Vrem femeia. Nu o să-ţi facem nici un rău dacă nu te amesteci. Nu enerva trolii! adăugă el pe un ton ameninţător.
Trolii? Cine naiba mai erau şi aceşti troli? -Knife... murmură Hillary.
- Stai aproape de mine, murmură Knife.
Trebuia s-o ducă la şirul de cabane dintre câmpuri şi blocuri. Majoritatea celor căsătoriţi erau în cabanele lor şi-1 vor ajuta. Dar toate la timpul lor.

- Voi, trolii, vreţi această femeie? îl întrebă Knife cu un glas sumbru.
- Trolii vor întotdeauna femei, îi răspunse cel din faţa lui.
- Încearcă numai s-o iei, ticălosule!
Knife se răsuci cu pistoalele în mână şi trase de patru ori în direcţia arătărilor din porumb, care se grăbiră să se adăpostească.
Knife vru să tragă şi-n cel din fata lui, dar dispăruse.
-Ce...
Knife o împinse blând pe Hillary.
- Fugi! Ia-o spre cabane! Vin imediat în spatele tău. Fata o rupse la fugă cu Knife pe urmele ei, atent la cel mai
mic semn.
Mai aveau patruzeci de metri şi ajungeau la cabane. Knife zări o umbră strecurându-se la baza unui pâlc de arbuşti, spre nord şi trase. Umbra dispăru imediat, Încă treizeci şi cinci de metri. Acum se auzeau strigăte din direcţia cabanelor. Împuşcăturile sale fuseseră auzite. Vor primi ajutor cât de curând.
- Knife! zbieră Hillary deodată, îngrozită. Câteva forme negre săriseră pe ea.
- Hillary! Nu! Trolii o copleşiseră.
Knife nu putea risca să tragă. Glontele ar fi putut s-o rănească accidental. Nici măcar nu micşoră pasul când lăsă jos pistoalele şi scoase cuţitele Bowie, ţintind spre forma cea mai apropiată.
Trolul se întorsese spre Knife. Razele palide ale lunii sclipiră pe un obiect metalic care se arcuise spre capul tânărului.
Knife se avântă şi înfipse cuţitul drept până la plăsele în abdomenul trolului.
Arătarea gemu şi se prăbuşi. Knife sări la a doua umbră. - Knife!
Hillary lupta în continuare pentru viaţa ei. Un obiect tare îl lovi pe neaşteptate în cap pe la spate, şi Knife se prăbuşi ameţit.
- Knife! strigă fata, lovindu-1 în vintre pe unul dintre troli.
- Lichidează-1! ordonă cineva.
Knife încercă să se concentreze, dar nu reuşi. Îşi dădu seama că scăpase cuţitele.
Cineva solid îi trase capul pe spate, apucându-1 de păr, cât pe ce să-i rupă gând.
În acelaşi timp, se auzi o izbitură şi un corp căzu pe pământ.

- În sfârşit! se auzi glasul primului trol. Luaţi-o şi să ne cărăm de aici!
Knife se lupta să se elibereze. I se limpezise privirea şi văzu un trol peste el, cu braţul ridicat şi un cuţit în mână, gata să lovească.
Cowboy stătea lângă SEAL, admirând vehiculul şi discutând despre apropiata lor aventură, când izbucni nebunia.
Deşi în mod obişnuit, majoritatea membrilor Familiei se retrăgeau la puţin timp după lăsarea înserării, acum mulţi erau treji, prea agitaţi de evenimentele care avuseseră loc. Aristotel stătea lângă foc, cufundat în citirea Manualului de Operare al SEAL-ului. Triada Omega era de pază. Toţi cei trei Războinici de pe zidul vestic erau atenţi la cel mai mic pericol. Peste tot era linişte şi pace.
Până când patru împuşcături zguduiră bezna.
Cowboy şi Winetoo se întoarseră spre est.
- Ce a fost asta? îi întrebă Aristotel.
- A venit din direcţia cabanelor, sugeră Cowboy.
- Puţin mai încolo de ele, spuse Winetoo apreciind distanţa.
Un bărbat mic de statură se prezentă imediat. Era suplu, păros, cu trăsături ascuţite şi înarmat cu o katana - sabie ascuţită. Cowboy se uită la el, întrebându-se pentru a nu ştiu câta oară cum putuse cineva să-şi aleagă numele unui animal sălbatic. Rikki-Tikki-Tavi era numele conducătorului Triadei Y. Fiecare triadă îşi avea conducătorul ei, dar toate cele trei triade, Y, Z şi Omega se aflau sub tutela Triadei X în cazul unei acţiuni de amploare.
- Păzeşte-1 pe Aristotel, îl instrui Cowboy. Vom vedea ce se întâmplă.
Zicând acestea, o luă la fugă cu Winetoo alături. Puseseră armele automate în SEAL, dar mai aveau şi altele.
Deodată răsună strigătul unei femei din dreapta,din direcţia Blocului F.
Se opriră, gândindu-se în ce direcţie s-o ia, când o auziră pe Hillary strigând numele lui Knife, undeva în faţă.
Cei doi Războinici o luară la fugă cât îi ţineau picioarele, fără să le pese că puteau să cadă şi să-şi rupă un picior. Ajunseră la cabane. Un bărbat şi o femeie stăteau în faţa unei cabane, bărbatul cu o puşcă, femeia cu o lumânare.

- Ce se petrece? întrebă bărbatul când Cowboy şi Winetoo trecură pe lângă el.
- Dacă afli, spune-ne şi nouă, îi strigă Cowboy peste umărul stâng.
Apoi răsună încă o împuşcătură în faţă. Auziră din nou ţipătul lui Hillary, de data aceasta mai aproape.
Cowboy scruta terenul, după cel mai mic semn. Unde or fi? Ce se întâmpla oare?
Hillary strigă numele lui Knife pentru a treia oară, cu un glas speriat.
- Unde sunt? pufni Cowboy enervat.
- Acolo! indică Winetoo, bătându-1 pe umărul drept. Cowboy îi văzu şi el. Lumina lunii era suficientă ca să
vadă că şi Hillary şi Knife erau la pământ. Siluete întunecate mişunau în jurul lor.
Winetoo încetini puţin pasul, scoţându-şi la iveală nepreţuitele sale tomahawkuri.
Hillary fusese ridicată şi dusă de două umbre. Erau vreo şase sau şapte în jurul ei.
Cowboy îl văzu pe unul dintre ei aplecat peste Knife, cu un cuţit în mână. Knife înfipse imediat mâna în gâtul duşmanului său, dar fu doborât cu o lovitură în cap de către altă siluetă.
Era timpul să intervină. Cowboy se opri, se ghemui şi îşi scoase Pythonul din dreapta. Mişcarea era ca o prelungire a corpului său. Degajat, trase două gloanţe în direcţia uneia dintre siluetele care-1 dominau pe Knife. Prietenul lui era întins jos.
Unul dintre atacatori se întoarse şi răsună trosnetul unui revolver, dar împuşcătura lui grăbită nu-şi nimeri ţinta.
Deci şi ei aveau arme! Oricine ar fi aceşti ei! Cowboy trase şi el, fără să rateze. Arătarea duse mâinile la cap şi căzu.
Winetoo o luase puţin la dreapta, iar acum se năpusti asupra celor două siluete. Se pare că erau îmbrăcaţi într-un fel de haine largi.
Din zona Blocurilor răsunau împuşcături şi strigăte. Oare erau mai mulţi? După ce veniseră?
Winetoo îşi roti arma şi-1 lovi pe unul dintre ei, doborându-1 la pământ. Înainte să-şi recapete echilibrul, îşi ridică şi tomahawkul din stânga, lovindu-1 în cap.
Ceilalţi se grăbeau să se adăpostească. Hillary dispăruse.

Knife gemu şi încercă să se ridice, săltându-se în genunchi, ameţit.
Cowboy veni lângă el să-1 ajute.
- Ia-o uşor, amice!
- Hillary... murmură Knife. Unde este Hillary? Cowboy prinse privirea lui Winetoo şi făcu semn spre est.
Indianul înţelese şi o porni după cei care o răpiseră pe Hillary.
- Hillary, gemu Knife, străduindu-se să se ridice în picioare.
- Va fi totul bine, încercă să-1 asigure Cowboy. S-a dus Winetoo după ea. Arătările alea nu vor avea nici o şansă cu indianul.
Winetoo îşi croi drum prin porumb, atent la cel mai mic zgomot, sperând că deducţiile sale erau corecte şi atacatorii se îndreptau spre zidul estic. Dar de ce o luaseră pe Hillary? Îi trecu prin minte un răspuns şi încremeni. Sfinte Spirit! Nu se poate!
Se zărea mişcare în faţă. Cineva fugea prin porumb, îndreptându-se spre est.
Winetoo mări viteza. Treptat, începu să-şi distingă inamicul. Era o siluetă solitară. Dar unde erau erau ceilalţi şi Hillary? Dacă nu îi ajungea din urmă? De unde veneau? Cum va putea Familia să le localizeze bârlogul? Trebuia să prindă viu pe unul dintre ei.
Cel din faţa lui îşi dădu seama că este urmărit şi se întoarse. Prea încet.
Winetoo îl lovi la genunchi, doborându-1. Apoi sări pe el şi-1 lovi în bărbie cu latul tomahawkului de câteva ori.
Atacatorul gemu şi leşină.
Bun! Familia avea un prizonier.
Dar unde era Hillary?
Winetoo se îndreptă spre zidul estic. Putea să găsească urme şi noaptea, dar i-ar fi luat mult timp, iar timpul era o marfă preţioasă de care nu dispunea în acel moment. Se pare că atacatorii pătrunseseră în Cămin dinspre est. Era logic să iasă prin acelaşi loc. Trecu de mai multe câmpuri şi pâlcuri de copaci. Nici un semn de intruşi.
Chiar şi în lumina palidă, zidul era clar vizibil. Incredibil, în timp ce se apropia de şanţul cu apă, Winetoo zări câteva fantome plutitoare căţărându-se pe zidul interior. Oare cum făceau asta? Atacatorii ajunseră pe marginea zidului şi dispărură de partea cealaltă, cu excepţia unuia.
Winetoo ajunse la marginea şanţului. Apa clipocea. Ştia că era inutil să-1 treacă înot şi să încerce să-i urmeze. Nu aveau cum

să escaladeze suprafaţa netedă a zidului interior. Enervat, dădu glas mâniei, ceea ce i se întâmpla foarte rar.
- Fir-ar să fie!
Ultimul dintre atacatori ajunse în vârful zidului. Se opri şi scoase un râs straniu, după care dispăru şi el.
- Fir-ar să fie! repetă Winetoo, întrebându-se ce făceau oare Cowboy şi Knife.
Cowboy îl susţinea pe Knife şi se deplasau cât de repede puteau în direcţia Blocurilor. Împuşcăturile tulburau liniştea nopţii. Era evident că nu fusese doar un grup de atacatori.
- Hillary... repeta Knife încontinuu.
- Las' c-o rezolvăm noi, încerca să-1 asigure Cowboy, gemând de efortul făcut ca să care trupul solid al prietenului său. Ştii, adăugă el, departe de mine gândul să critic un prieten la moment de restrişte, dar tu nu prea îţi mai vezi de treabă în ultima vreme. Parcă nu ai mai fi acelaşi. Knife tresări în braţele lui.
- Minunat! murmură Cowboy. Ce mai urmează? Răsună detunătura unei puşti, şi o femeie strigă din zona cabanelor. Acum se vedeau o parte dintre ele.
- Se repetă cam des, îşi spuse Cowboy, lăsându-1 jos pe Knife. Se auzi o puşcă în stânga lui.
- Nu te duce nicăieri, îl instrui el pe Knife şi îşi scoase armele Python.
Controlă încărcătoarele şi se avântă în plin balamuc.
Vreo douăzeci de membri ai Familiei se angajaseră într-o luptă disperată, corp la corp, cu misterioşii lor duşmani.
Cowboy zări o formă întunecată peste un membru al Familiei, lovindu-1 cu o bâtă în cap. Coltul său detună şi adversarul căzu pe iarbă. În dreapta, la douăzeci de metri depărtare, doi atacatori încercau să imobilizeze o femeie. Unul dintre ei o ţinea de braţe, în timp ce încercau s-o tragă în noapte. C6wboy o recunoscu pe Juliet care se zbătea furioasă.
Nu aşa te porţi cu o femeie, zise el, încântat când cei doi oponenţi se întoarseră spre el, ba şi mai încântat când cele două gloanţe ale lui îi nimeriră direct în cap. O nimica toată, zâmbi el. Un glonţ se înfipse în Cowboy, pe la spate, pătrunzând în partea cărnoasă a umărului său stâng, făcându-1 să se rotească şocat.

„Nu-mi vine să cred! Am fost împuşcat!" Se uită la umăr, conştient că-i înţepenise, dar nedumerit că nu-1 durea. Probabil că nu se aşteptase niciodată să i se întâmple lui aşa ceva!
- Pe curând, fraierule! spuse o voce groasă. Este ultimul trol pe care l-ai împuşcat.
Trol?
Cineva îl lovi cu pumnul în stomac şi-1 făcu să se îndoaie de spate. Următoarea lovitură, în obrazul drept, îl făcu să cadă în genunchi.
Trebuia să se concentreze, îşi dădu seama Cowboy. Stomacul şi obrazul îl dureau îngrozitor. Treburile devin serioase!
În spatele lui răsună clinchetul unei arme.
Cowboy privea în ţeava unui Marlin 45-70, aflat la numai câţiva centimetri de capul lui. Ţinea în continuare Python-urile şi încerca să se folosească de ele, uimit că armele refuzau să răspundă.
Trolul râse.
- Care este ultima ta dorinţă? îl repezi el pe pistolar.
- Un singur comentariu, îi răspunse Cowboy. Vorbeşti prea mult!
Se răsuci, trăgându-şi picioarele de sub el. Marlinul bubui lângă urechea lui stângă şi inamicul se prăbuşi. Lui Cowboy îi amorţise braţul stâng, dar se folosi de celălalt ca să echilibreze pistolul şi trase un glonţ între ochii trolului.
Ceilalţi troli dispăruseră în beznă.
Îi ţiuiau urechile. Cowboy se ridică în picioare.
Lupta se diminuase. Un trol înalt, înarmat cu un topor cu lamă dublă, se luă după camarazii săi, dar se opri inexplicabil, cumpănind toporul în mâinile sale păroase.
Cowboy, care tocmai se pregătea să împuşte trolul, ezită, întrebându-se de ce s-o fi oprit creatura. Dar înţelese imediat când auzi pătrunzătorul kiai, strigătul de maestru în arte marţiale şi-1 văzu pe Rikki-Tikki-Tavi.
Trolul cu toporul atacă.
Rikki se dădu la o parte şi îl lovi în genunchiul drept pe oponent. Apoi îşi roti katana ascuţită ca lama şi decapită trolul. Ţâşni sângele, amintind de miniatura unui gheizer. Braţele se zbătură de două ori şi corpul se prăbuşi.
- Eşti grav rănit? îi întrebă Rikki, observând umărul lui Cowboy.
- Mi-am rănit doar mândria, răspunse Cowboy. Dar astă seară am învăţat o lecţie foarte valoroasă.

- Serios? spuse circumspect Rikki-Tikki Tavi.
Se uită de jur împrejur. Erau cadavre peste tot, nici urmă de intruşi. Membrii Familiei îi ajutau pe alţi camarazi răniţi.
- Ce înseamnă asta?
- Nu voi mai lua niciodată în derâdere o anumită persoană, cu nume de animal sălbatic.
Rikki-Tikki-Tavi râse.

8

Aristotel stătea lângă SEAL, în faţa blocului E şi simţea cum i se umezesc ochii în timp ce se uita la Familia adunată. Soarele dimineţii timpurii strălucea puternic, făcându-1 să-şi ferească ochii în timp ce li se adresa.
- Noaptea trecută a fost cea mai rea din istoria Familiei! Şi ştiţi a cui a fost vina? A noastră!
Răsună un murmur de glasuri printre membrii Familiei. Mulţi dintre ei se fâţâiră stânjeniţi. Aristotel îşi feri privirile. Nu suporta să vadă răniţii, să-i vadă schilodiţi pe cei dragi, să observe figurile lor triste. Dar nici nu putea permite să-şi dea frâu liber sentimentelor. Trebuia să fie tare, aşa cum se cădea unui Conducător.
- A fost vina noastră pentru că am devenit neglijenţi, spuse Aristotel, făcându-i să se confrunte cu adevărul. Pe parcursul anilor am devenit neatenţi, nepăsători. La început, imediat după Marea Explozie, Familia posta Războinici pe toate zidurile în timpul nopţii, nu doar pe cel vestic.
Oftă ostenit.
- Am început să credem că suntem în siguranţă în Cămin, la adăpost de orice atac. Cine ar fi putut escalada zidurile noastre? Cine ar fi îndrăznit să ne atace? Acum am primit răspunsul şi am plătit un preţ cumplit pentru greşelile noastre. Ştiu că aveţi probabil multe întrebări despre noaptea trecută şi iată omul care vă poate da răspunsurile.
Aristotel îi făcu semn lui Cowboy, care făcu un pas înainte. Winetoo se sprijinea de SEAL. Knife era încă în Blocul C, unde era îngrijit de Vindecători.
- Ştim cum au pătruns, începu Cowboy, ţinând în mână o funie cu o cange la capăt. Se folosea de braţul drept. Cel stâng era lipit de corp, Vindecătorii îi spuseseră că nu avea o rană gravă. Îi aplicaseră ierburi terapeutice şi comprese şi protestaseră când refuzase cu încăpăţânare să poarte un bandaj de susţinere. Am

găsit această cange prinsă de partea de sus a zidului estic. Se pare că s-au folosit de aşa ceva când l-au escaladat. Când au ajuns sus, au tăiat cu un cleşte sârma ghimpată, pe urmă au coborât cu nişte funii zidul interior, au trecut înot şanţul cu apă şi au făcut ce şi-au propus să facă. Credem că au fost două grupuri. Unul a escaladat zidul estic, iar celălalt pe cel sudic. Din estimările noastre iniţiale, credem că au fost în jur de treizeci.
- Câţi am răpus? întrebă cineva.
- Am ucis unsprezece şi am prins unul viu, îi răspunse Cowboy. Dar cel mai mult ne preocupă ceea ce au făcut. Patru membri ai Familiei noastre au fost ucişi, nouă răniţi şi...
Se opri, nedorind să continue.
- Opt femei au fost luate prizoniere.
O tânără de şaptesprezece ani începu să plângă.
- Unde este mama? îl întrebă ea pe Cowboy. Unde este Lea?
Pistolarului i se puse un nod în gât.
- O s-o găsim, Cleopatra, nu te îngrijora.
- Este o promisiune? murmură ea cu lacrimile şiroind.
- Da, este o promisiune, răspunse Cowboy hotărât. Femeile, zise el, vorbind tare ca să se facă auzit şi de cei din spate, au fost principalul obiectiv.
- De ce? întrebă un bărbat.
- Sunt la fel de nedumerit, spuse Cowboy.
- Ştim unde au fost duse? întrebă o femeie.
- Vom şti în scurt timp, o asigură Cowboy. Mai aveţi întrebări?
Nimeni nu avea nimic de spus. Aristotel făcu un pas înainte.
- Odihniţi-vă şi mâncaţi. Vom ţine altă adunare a Familiei când soarele va fi deasupra capului. Trebuie să facem planuri pentru a adăuga noi membri triadelor de Războinici şi trebuie să ne revizuim strategia de apărare. Nu vă temeţi pentru femeile noastre! Vom trimite Războinici să le elibereze. Aristotel se uită la Cowboy.
- Unde se află prizonierul nostru?
- Cel pe care 1-a prins Winetoo este acolo, spuse Cowboy făcând semn cu degetul cel mare al mâinii drepte înspre Blocul E.
- Să-1 interogăm, zise Aristotel luând-o înainte spre clădire, urmat de Cowboy şi Winetoo.
Imediat după intrare, în genunchi, legat de mâini şi de picioare era trolul capturat. Blocul E era biblioteca Familiei, principala

sursă de distracţie. Hank Forrester alesese personal miile de volume care se înşirau înghesuite pe rafturi.
Exact în spatele trolului, cu katana în mână, era Rikki.
- A vorbit? îl întrebă Aristotel pe Rikki. Conducătorul Triadei Y clătină din cap.
Aristotel îl studie pe prizonierul lor. Era tânăr, în jur de douăzeci de ani, cu păr castaniu, lung până la mijlocul spatelui şi o barbă neîngrijită. Ochii lui căprui îl priveau sfidător. Era îmbrăcat neobişnuit, chiar şi după standardele Familiei. O tunică largă îl acoperea de la gât până la genunchi, peste care avea o mantie largă, iar în picioare purta sandale. Atât mantia, cât şi tunica erau din piele de urs. Era murdar şi puţea.
- înţeleg că te cheamă trol, spuse Aristotel, sperând să obţină un răspuns.
Şi chiar aşa se întâmplă. Numai că, în loc de răspuns, trolul îl scuipă, Înainte ca Aristotel să intervină, Cowboy îl plesni pe trol peste gură cu dosul palmei, doborându-1 pe podeaua de beton.
- Te rog, spuse Aristotel, apucându-1 pe Cowboy de mâna dreaptă. Nu trebuie să coborâm la nivelul lui.
- Este singurul nivel la care va înţelege, pufni Războinicul. Trolul chicoti, ridicându-se din nou în genunchi.
- De ce ne luaţi femeile? îl întrebă Aristotel.
- Nu-i aşa că aţi vrea să ştiţi? răspunse trolul rânjind.
- Dacă ne spui, te vom elibera, îi spuse Aristotel.
- Un trol nu trădează niciodată, boşorogule!
- Trebuie să ştim, insistă Aristotel.
- Nu voi scoate nici un cuvânt, declară trolul hotărât.
- Ba da, vei scoate, zise un alt glas.
Knife stătea în uşă, gol până la brâu, cu pielea plină de pete de sânge. Vindecătorii îi pansaseră rana de la cap provocată de lovitura de bardă. Dacă ar fi fost puţin mai jos, nu şi-ar mai fi revenit.
- Nu-ţi spun nimic, ticălosule, declară trolul, rânjind la Knife.
Knife intră încet în Blocul E şi îşi scoase cuţitul Bowie din dreapta, - Nu, Knife! exclamă Aristotel.
De data aceasta, Cowboy fu cel care îl prinse pe Aristotel cu braţul sănătos de încheietura mâinii stângi.
- Îmi pare rău, Aristotel. Nu te pot lăsa să-1 opreşti pe camaradul meu, se scuză el.

Knife se apropie de trol. I se albiseră buzele de furie şi-1 privea cu ochii lui cenuşii sclipind de mânie.
- Dacă aş fi în locul tău, îl sfătui Cowboy pe trol, mi-aş da imediat drumul la gură.
- Nu mă sperii tu pe mine! zise trolul arogant.
Knife îl apucă de păr cu mâna stângă, înşfăcând un smoc dinspre urechea dreaptă şi începu să taie cât mai aproape de pielea capului. Trolul încercă să se elibereze, dar Rikki îl ţinu strâns de umeri, încremenindu-1 pe loc.
- Ce faci? întrebă trolul speriat. Knife termină de tăiat părul.
- Te mai întreb o singură dată, zise el calm. Unde este baza trolilor?
- Nu, Knife! exclamă din nou Aristotel, bănuind ce avea să urmeze.
- Cară-te, ticălosule! îl repezi trolul pe Knife.
Atunci Knife reteză urechea dreaptă a trolului cu calm şi precizie.
Trolul zbieră cât îl ţineau plămânii, cutremurat de durere, trăgând de legături şi încercând să se ridice. Rikki îl ţinea însă într-o strânsoare de fier. Fâşii de carne atârnau din locul unde fusese urechea şi i se prelingea sângele pe o parte a feţei.
- Ticălosule! zbieră trolul, adresându-i-se lui Knife. Ticălos nenorocit!
- Are un vocabular demn de admirat, remarcă Winetoo. Knife se ghemui şi atinse vârful ascuţit al cuţitului său
Bowie de bărbăţia trolului.
Sălbaticul încremeni în loc, cu ochii mari de groază.
- Acum că ţi-am câştigat atenţia, zise Knife pe un ton blând, o să-ţi pun câteva întrebări. Dacă nu răspunzi, dacă te opreşti chiar şi numai ca să strănuţi, îţi retez ouşoarele. Ai priceput?
Trolul încuviinţă din cap, tremurând necontrolat din tot corpul.
—Bine, zise Knife împingând cuţitul ca să fie cât mai convingător. Unde se află baza trolilor?
Sălbaticul încercă să vorbească, mişcându-şi buzele.
- Nu te-am auzit, zise Knife furios.
- F... F... Fox, bolborosi trolul.
- Fox? repetă Knife. Unde sau ce este Fox?
- Este sau era un oraş numit Fox pe harta Minnesotei, îşi aminti Aristotel. La est de noi.
Trolul încuviinţă din cap, agitându-şi pletele.

- Da, acolo este!
- Cum aţi ajuns aici? se interesă Knife.
- Ce vrei să spui? întrebă trolul, care era, se pare, cam încet la minte.
- Călare, cu mijloace mecanice sau pe jos?
- Pe jos. Ce sunt mijloacele mecanice? Trolul părea derutat.
- De ce ne-aţi atacat?
Trolul fu cât pe ce să zâmbească, dar se opri la timp. Se uită la lama sclipitoare a cuţitului Bowie şi înghiţi în sec.
- Am venit să luăm cât mai multe femei.
- De ce?
- Rămânem mereu fără femei.
- Rămâneţi fără femei? Acum Knife era cel derutat.
- De ce?
- Mor. Nu pricep de ce.
Şi de ce aţi venit aici? Aţi făcut ceva efort ca să ne escaladaţi zidurile. Probabil că aveţi idee cam cât de mulţi suntem şi că avem destule arme. De ce aţi riscat? Nu mai sunt femei în zona voastră?
- Nu, nu mai sunt, răspunse trolul. Le-am dat gata pe toate din zonele pe care le ştim.
- Cum aţi aflat de noi? se interesă Knife.
- Cu mult timp în urmă, unul de-ai noştri a pus mâna pe una dintre femeile voastre.
Knife smuci cuţitul.
- Minţi. Nici una dintre femeile noastre nu a fost luată de troli. Ar fi trebuit să aflu.
- Spun adevărul omule, adevărul!
- Când a fost luată presupusa femeie? îl întrebă Aristotel, brusc interesat.
- Dă-mi voie să mă gândesc...
Trolul îşi muşcă buza de jos, uitându-se agitat la cuţit.
- S-a întâmplat demult... Acum şase... sau şapte anotimpuri.
- Anotimpuri? Vrei să spui ani? îl întrebă Knife.
- Da, anotimpuri, ani, sunt acelaşi lucru pentru noi. Cowboy observă că Aristotel se albise la faţă şi i se
înmuiaseră genunchii. Apoi îşi reveni.
- Această femeie...
Se pare că lui Aristotel îi venea greu să vorbească.
- Avea un nume?

- Da, o chema Sylvie.
Cowboy îl prinse repede de talie cu braţul sănătos, ca să nu se prăbuşească. Conducătorul lăsă capul în jos şi gemu.
- Ce este cu el? întrebă Rikki-Tikki-Tavi îngrijorat.
- Nu vă amintiţi? zise nou-venitul. Sylvie este soţia lui. Joseph intrase în Bloc. Se duse lângă Aristotel şi-1
desprinse de Cowboy.
- Am eu grijă de el.
Apoi privirile lui se opriră asupra cuţitului din mâna lui Bowie.
- Chiar este necesar?
- Nu te amesteca! îl preveni Knife.
- Chiar dacă este inamicul tău, insistă Joseph, este tot un copil al Creatorului, la fel ca noi toţi.
- Joseph, interveni Aristotel, surprinzându-i pe cei prezenţi când se îndreptă de spate şi se eliberă din îmbrăţişarea băiatului. Taci din gură!
- Dacă nu aş fi auzit cu propriile mele urechi, nu aş fi crezut! exclamă Cowboy.
- Sylvie mai trăieşte? întrebă Aristotel pe un ton implorator. Trebuie să-mi spui!
Trolul încuviinţă din cap.
- Da, sigur, deşi este uimitor, dacă stai să te gândeşti.
- De ce? se interesă Aristotel.
- După cum v-am mai spus, le reaminti trolul, femeile noastre nu au viaţă lungă.
- De ce nu au?
Lui Aristotel îi tremurau mâinile. Trolul vru să vorbească, dar se răzgândi.
- Răspunde-i, zise Knife, îndesând şi mai mult cuţitul Bowie.
- N-ai decât să-mi faci ce vrei! exclamă trolul, uitându-se la Knife. Nu voi spune nimic despre femei, pentru că atunci m-ai ucide în mod sigur!
Knife se ridică încet în picioare şi băgă cuţitul în teacă.
- Rikki ia-1 pe oaspetele nostru şi du-1 în Blocul C să i se bandajeze urechea.
- Sau ce a mai rămas din ea, zise Cowboy amuzat. Rikki îl ridică în picioare pe trol.
- Ai auzit ce a spus!
Apoi îi tăie funia care îi lega picioarele.

- Mişcă. O singură mişcare greşită şi nu vei mai avea de ce să te gândeşti la urechea pierdută, pentru că nu vei mai avea cap cu care să gândeşti.
Rikki îl împinse pe trol spre uşă.
- Ia-o uşor cu el, îl îndemnă Joseph. Rikki se opri o clipă lângă Cowboy.
- Era cât pe ce să uit. Am vrut să ştii că nu ţi-am încălcat ordinul de a-1 proteja pe Aristotel noaptea trecută. Au apărut alţi doi războinici şi l-am lăsat cu ei când am venit după tine. Aristotel nu era în pericol şi ştiam că îţi voi fi de ajutor în toiul luptei.
- Am spus eu ceva? zâmbi Cowboy. Dacă nu ai fi apărut atunci, aş fi risipit un glonţ pe ticălosul ăla.
- Ticălosul ăla era un fiu al Spiritului, la fel ca noi, interveni Joseph.
Rikki şi trolul plecară.
- Aş vrea să merg cu ei, îi spuse Joseph lui Knife. Poate reuşesc să-1 conving pe acest trol să vorbească. S-ar putea să aflu nişte informaţii valoroase pentru voi.
Knife încuviinţă din cap şi Joseph plecă.
- Ce vom face în continuare? se interesă Cowboy. Knife îşi mângâia bărbia.
- Acele opt femei sunt în mare pericol. Nu ştiu ce fac trolii cu ele, dar indiferent ce ar fi, nu poate fi ceva plăcut. Trebuie să plecăm cât mai repede posibil în căutarea lor. Vom merge pe jos până la Fox, dacă va fi nevoie.
- Va fi foarte greu să-i ajungi mergând pe jos, spuse Aristotel. Vă recomand să luaţi nişte cai.
-Nu.
- De ce nu?
- Vom lua SEAL-ul, declară Knife. Aristotel clătină din cap.
- Mă opun hotărât unei asemenea acţiuni. Vehiculul este prea important. Este singurul nostru mod de a ajunge la Oraşele Gemene.
- Aşa este, îl aprobă Knife, dar tocmai ai recunoscut că nu-i vom putea prinde dacă o luăm pe jos, pentru că au un avans important. Dacă ne folosim de cai, câţi crezi că se vor mai întoarce? Cu atâţia mutanţi care mişună peste tot, vom fi norocoşi dacă va supravieţui măcar unul.
- Tot nu înţeleg ce motiv serios ai ca să foloseşti SEAL-ul, zise Aristotel.

- O să-ţi dau un motiv. Ai spus că Oraşele Gemene sunt la sute de mile depărtare, nu? Este un drum destul de lung, când te gândeşti că nu avem nici un fel de experienţă cu vreun mijloc de transport. Până la Fox cât este?
- Va trebui să mă uit pe hartă, răspunse Aristotel, începând să priceapă unde voia să bată. Dacă nu mă înşală memoria, sunt vreo patruzeci-cincizeci de mile.
- Exact, zâmbi Knife. Consideră acest drum până la Fox un test. Ne va pregăti pentru călătoria mai lungă spre Oraşele Gemene. Am avea mai multe şanse să ajungem şi să ne întoarcem de la Fox. Iar dacă nu ţi se pare un motiv suficient, zise Knife, făcând apel la lucruri personale, atunci gândeşte-te la Hillary, Sylvie şi celelalte. Fiecare minut pierdut în discuţii le apropie mai mult de moarte. Eu zic să pregătim SEAL-ul şi să plecăm cât mai repede posibil.
Aristotel se încruntă, adâncit în gânduri. În cele din urmă, încuviinţă din cap.
- Nu mi se pare prudent, dar aşa vom face. Voi face pregătirile necesare în scurt timp.
- Atunci să ne apucăm de treabă, spuse Knife, punând braţul stâng pe umerii firavi ai lui Aristotel şi îndreptându-se spre ieşire.
Cowboy zâmbea cu gura până la urechi.
- Ce ţi se pare atât de amuzant? îl întrebă Winetoo.
- Ai văzut ce mutră a făcut trolul când Knife şi-a băgat cuţitul între ouşoarele lui?
- Era îngrozit, chicoti Winetoo. Cowboy oftă încântat.
- Sunt în culmea fericirii când băiatul devine dur.
9
- Dacă rămâneţi în urmă, le anunţă trolul uriaş, bărbos, veţi muri!
Făcu semn femeilor care se opriseră. Hillary o ajută pe Ann să se ridice.
- Trebuie să fii mai atentă, o preveni Hillary. Aceşti ticăloşi ne vor ucide fără nici o ezitare la cea mai mică provocare.
- Îmi pare rău, zise Ann dând din cap. Dar sunt aşa de obosită!
- Aşa suntem toate, zise Hillary.
- Încetaţi cu vorba! le porunci unul dintre troli. Mişcaţi-
vă!

Femeile se supuseră în tăcere. Hillary mergea în fruntea lor. Trolii le legaseră cu o funie lungă, pe care o trecuseră în jurul gâtului fiecăreia. Trolul cel solid, cel cu barbă, ţinea un capăt al funiei în mâna sa masivă, iar în dreapta avea o macetă; la şold purta o cartuşieră şi un revolver. Era flancat de alţi opt troli, câte patru de fiecare parte, acoperind şirul de femei capturate. În spatele şirului de femei, atenţi să nu fie urmăriţi, erau alţi şapte troli.
Pe Hillary o dureau îngrozitor picioarele. De când mergeau? Din câte îşi putea da seama, era târziu în după-amiaza zilei care precedase răpirea lor şi toate cele opt femei ale Familiei erau epuizate. Merseseră toată noaptea şi toată ziua. Trolii erau prudenţi, aşteptându-se să fie atacaţi de Familie. Mai ales conducătorul lor se arătase dezamăgit când nu se concretizase nici o urmărire. Hillary trebuia să admită că şi ea încerca aceeaşi dezamăgire. Unde erau salvatorii lor? De ce nu apăruse încă nici unul dintre ei? Dacă Războinicii ar fi pornit imediat după ce fusese atacat Căminul, până acum i-ar fi ajuns în mod sigur pe troli. Unde or fi oare?
- Nu ne-am putea opri? murmură Ann. Nu cred că mai sunt în stare să merg.
Hillary se uită peste umăr. Ann, o tânără care se ocupa cu cultivatul pământului, era în spatele ei. După ea urmau în ordine Violet, Crystal, Bianca, Lea, Andromeda şi Jeanne. Hillary observă că toate femeile erau relativ tinere, în jur de douăzeci sau treizeci de ani. Trolii nu se uitaseră la cele în vârstă. Care să fie motivul?! Uşor de intuit.
Jeanne, blonda din capăt, se împiedică şi căzu în mâini şi genunchi. În momentul acela se opriră toate.
- Ridică-te, căţea!
Unul dintre troli o apucă de părul ei lung şi o trase în sus.
Hillary era îngrijorată. Jeanne era arma lor secretă, cavalerul lor deghizat. Familia era păzită de patru triade de Războinici, fiecare triadă constând din trei Războinici. Iar dintre cei doisprezece Războinici, doar una era femeie. In ultimii ani, doar o singură femeie îşi exprimase dorinţa de a deveni Războinic. Acea femeie, cu un deceniu în urmă, la ceremonia de Numire, îşi alesese numele unei eroine despre care citise atâtea în cărţile de istorie din biblioteca Familiei. Ioana D'Arc, celebra femeie Războinic.

Trol o ţinea de păr pe Jeanne. Fata avea o tăietură mare pe frunte şi i se umflase ochiul stâng. În ciuda rănilor, fără să bage în seamă durerea, împinse înapoi cotul drept, spărgându-i nasul trolului. Acestuia îi dădu sângele pe nări.
- Ticăloaso! Căţea afurisită!
Avea o bâtă de metal, lungă şi masivă.
- O să te omor pentru asta! zise el, ridicând bâta deasupra capului.
În momentul acela bubui o împuşcătură. Toţii ochii se întoarseră spre trolul cel solid, care era conducătorul. Îndreptase revolverul spre cel cu nasul lovit.
- N-ai s-o ucizi, nu-i aşa, Buck? Sper că nu ţi s-a urât cu binele.
Buck şovăia. Ar fi vrut să-i zdrobească faţa lui Jeanne, dar se temea de consecinţe.
- Doar ai văzut ce mi-a făcut! Mi-a rupt nasul, Saxon! Nu pot s-o ucid? Te rog!
Saxon cel uriaş clătină din cap.
- Am alte planuri pentru ea. De fapt, pentru toate.
- Dar căţeaua asta mi-a rupt nasul! protestă Buck vehement.
- Aşa este! îl aprobă Saxon izbucnind în râs. Ceilalţi troli se amuzară şi ei.
- Bătut de o femeie! rânji unul dintre ei.
- Poate data viitoare va alege pe cineva pe puterile lui! se auzi alt comentariu sarcastic.
Buck lăsă bâta în jos, uitându-se urât la Jeanne.
- Saxon, spuse Hillary înfruntând colosul, avem nevoie de odihnă. Nu poţi să ne acorzi puţin timp?
Saxon îşi mângâie gânditor barba stufoasă.
- Cred că se poate. Se pare că nu s-a luat nimeni după noi, iar asta mă surprinde.
„Şi pe mine", îşi spuse în gând Hillary.
Traversau un câmp plin de tufişuri şi buruieni. La o milă depărtare se zărea liziera unei păduri. Soarele dogorea. Căldura era copleşitoare, de nesuportat pentru luna iunie. Cerul avea o nuanţă cenuşie.
Exploziile nucleare globale aruncaseră cantităţi masive de praf şi moloz pulverizat în atmosferă, întunecând cerul şi reducând intensitatea razelor solare. Planeta cunoscuse o marcată intensificare a activităţii vulcanice după război, mulţi vulcani fiind încă activi. Din datele deţinute rezulta că, timp de cinci ani,

un nor uriaş acoperise practic tot cerul, înainte să înceapă să se disperseze. Treptat, culoarea cerului se schimbase din cenuşiu-închis în cenuşiu-deschis, iar în cele din urmă într-o nuanţă de albastru în anumite zone. În decurs de un deceniu, mare parte din nor dispăruse. Cu toate acestea, intensificarea dramatică a erupţiilor vulcanice făcuse ca praful şi cenuşa să fie aruncate în continuare în atmosferă şi de cel puţin două ori pe an cerul de deasupra Căminului devenea cenuşiu închis, pe măsură ce aerul se umplea de reziduuri vulcanice. Acest efect dura rareori mai mult de şase ore, praful fiind risipit de vânt. Aristotel prevăzuse că erupţiile vor înceta în cincizeci de ani.
Reducerea luminii solare răcise temperatura pe întreaga suprafaţă a globului. Anotimpurile favorabile creşterii plantelor fuseseră eradicate sau scurtate drastic. Doar recoltele şi vegetaţia cea mai rezistentă supravieţuiseră. In multe zone, după un secol, anotimpurile favorabile creşterii ajunseseră să aibă aproximativ aceeaşi durată ca înainte de război, deşi extremele climatice se menţinuseră. Verile erau infernal de calde, iar iernile cumplit de reci.
- Staţi jos exact unde vă aflaţi, ordonă Saxon. Luăm o pauză.
Femeile erau separate de vreo doi metri de funie, ceea ce le permitea să aibă destul loc între ele, fără să fie nevoite să se înghesuie. Formară un mic cerc, umăr la umăr, ca să poată vorbi în şoaptă, fără să fie auzite.
- Cum te simţi? o întrebă Hillary pe Jeanne de îndată ce se aşezară pe iarbă.
- Nu prea grozav, recunoscu Jeanne încruntată. Dormeam în Blocul B când am auzit ţipete şi am alergat afară. Cineva m-a lovit până să-mi dau seama ce se întâmplă. Mă doare capul îngrozitor.
Îşi scutură praful de pe pantalonii ei decoloraţi şi bluza verde peticită în zeci de locuri.
- Mai este rănită vreuna dintre voi? se interesă Hillary. Celelalte clătinară din cap.
- Unde sunt Războinicii?
Lea, una dintre Ţesătoarele. Familiei îşi trecu degetele prin părul ei negru, răvăşit.
- Asta aş vrea să ştiu şi eu, comentă Crystal, o brunetă.
- Credeam că o să ne ajungă până acum, zise Hillary.
- Cum puteţi fi atât de proaste? se miră Jeanne enervată.

- Ce vrei să spui? o întrebă Violet.
- Credeţi că Războinicii au lăsat totul baltă şi au pornit după aceşti nemernici imediat ce au atacat Căminul? Fiţi serioase! Perimetrul trebuie să fie asigurat, trebuie îngrijiţi răniţii, trebuie să facă planuri.
Jeanne aruncă o privire trolilor strânşi laolaltă. Vorbeau şi râdeau.
- Aceşti ticăloşi vor plăti pentru ce au făcut!
- Ce crezi că vor face Războinicii? o întrebă Lea.
- Vor trimite una dintre triade după noi, îi răspunse Jeanne.
- Doar una? se miră Andromeda.
- Crezi că vor trimite toţi Războinicii, lăsând Familia lipsită de apărare? Nu, va pleca o singură triadă, probabil X.
- Poate fi orice triadă, o contrazise Hillary. Jeanne zâmbi.
- Fii serioasă! Knife nu va suporta ca iubita lui să păţească ceva.
- Şi cine o fi oare aceea? chicoti Violet.
- Asta nu înseamnă nimic, zise Hillary bosumflată.
- Dacă aşa crezi, înseamnă că nu îl cunoşti pe Knife aşa cum îl cunosc eu. Ar veni după tine şi până la capătul pământului, te rog să mă crezi. Knife, Cowboy şi Winetoo vor fi pe urmele noastre, dacă nu au pornit deja.
- Tu şi Cowboy nu sunteţi împreună? o întrebă Lea pe Jeanne.
- Suntem doar buni prieteni, îi răspunse Jeanne ca să se apere.
- Atunci de ce te înroşeşti? insistă Lea.
- Cât va mai dura până va veni triada X? vru să ştie Andromeda.
Jeanne ridică din umeri.
- Nu aş putea spune. Mă îndoiesc că vor lua caii. Pe jos s-ar putea să dureze o zi sau două.
- Dacă vor folosi SEAL-ul? sugeră Bianca, o femeie
* Armata privată a colonelului Popski avea să se ilustreze în deşertul Fezzan, mai
întâi individual, apoi alăturându-se celor din ***Long Ranger Desert Group.*** Dar cele
şase patrule pe care le-au format îşi păstrau caracterul independent.
Cei din ***Long Renger*** au realizat ultima lor faptă de vitejie străpungând linia
Mareth, prin care germanii credeau că se vor menţine în Tunisia. Odată cu sfârşitul

campaniei din Africa, a venit şi sfârşitul armatei private a lui Popski, ai cărei
membri s-au întors în Anglia, ca să se angajeze în armata regulată.
Colonelul Popski a intrat în armata poloneză liberă a generalului Anders, armată
care nu s-a mai întors niciodată în Polonia, lăsată la vatră de adversarii lor politici.
Marea Britanie a acordat un statut special acestor vechi combatanţi, ca să le
permită să fie mai uşor naturalizaţi englezi (n.a.).
ştearsă, cu ochi mari.
- Atunci chiar nu pot aprecia, recunoscu Jeanne.
- De ce crezi că poartă toţi aceste mantii din blană de urs? întrebă Lea, uzitându-se la troli.
- Nu-mi dau seama, spuse Jeanne. Doar un idiot s-ar îmbrăca aşa pe asemenea căldură.
- Ce vor face cu noi? întrebă Violet speriată.
- Nu-ţi face griji, o sfătui Jeanne.
- Nu te temi? o întrebă Violet.
Jeanne o strânse de umăr, ca s-o încurajeze.
- Asta îmi aminteşte de o poveste pe care am auzit-o odată despre câţiva membri ai Familiei care s-au hotărât să escaladeze o stâncă mare...
- Unde era această stâncă? o întrerupse Violet, o brunetă suplă, una dintre artistele Familiei.
- Lasă-mă să termin, spuse Jeanne. Escaladau peretele stâncos când unul dintre ei a alunecat şi a căzut. În timp ce trecea pe lângă prietenii lui în cădere, l-au auzit spunând...
- Ce spunea? întrebă Lea nerăbdătoare.
- Ori de câte ori trecea pe lângă cineva, l-au auzit spunând...
Jeanne se opri ca să dea efect vorbelor sale.
- Până aici este bine!
Hillary observă că Saxon se uita la ele.
- Cred că odihna noastră s-a terminat. Ar trebui să preiei conducerea, Jeanne. Trebuie să fim unite. Nu vă pierdeţi speranţa. Vom primi ajutor.
- Vine cel solid, anunţă Violet. Saxon se îndrepta spre ele.
- Ridicaţi-vă! Pornim. Se apropie de Hillary.

- Îmi plac blondele. Dacă te porţi frumos, o să te aleg după testare.
- După testare?
Hillary ar fi vrut să-i dea mai multe amănunte.
- Vei vedea.
Zicând acestea, Saxon se întoarse la ceilalţi troli.
- Ştii, zise Lea optimistă, se pare că nu vor să ne facă rău.
- Nu ne vor ucide, pufni Jeanne. Nu are nici un haz să violezi un cadavru.
Femeile se ridicară încet.
- Mă dor muşchii, se plânse Lea.
Trolii îşi reluară poziţiile lor iniţiale. Saxon se aşeză în fruntea coloanei.
- Nu am putea bea nişte apă? întrebă Hillary.
- Este un pârâu mai înainte, o anunţă Saxon. Vom bea cu toţii când vom ajunge acolo.
Jeanne auzise şi ea conversaţia.
- Dacă este un pârâu mai în faţă, zis ea, de ce voi, trolii nu săriţi în el? Să ştiţi că nu v-ar face nici un rău să vă spălaţi mai des de-o dată pe an!
Saxon se încruntă.
- Toată lumea ştie că îţi face rău să te speli. Te slăbeşte. Apoi ridică glasul ca să se facă auzit de trolii.
- Fata aceasta este bună de gură, nu?
- Şi ce-i cu asta? îl repezi Jeanne.
- Dacă îţi place să te foloseşti atât de mult de gură, îi spuse Saxon, vei avea ocazia. În grajd.
- În grajd? Cum adică?
- Este un loc unde vei putea să dai din gură cât vrei, căţea ce eşti!
Trolii izbucniră în râs.
- Şi acum mişcaţi-vă fundurile! zbieră Saxon. Dacă nu...
„Manierat bărbat, n-am ce spune", se gândi Hillary, uitându-se cu tristeţe peste umărul stâng. Unde o fi Knife?

10

Aristotel se simţea obosit.
Cu ajutorul câtorva membri ai Familiei încărcase toate proviziile, alimentele, muniţia şi medicamentele Triadei X în SEAL. În faţă erau două locuri, unul pentru şofer, iar celălalt pentru un pasager. Între scaune era o consolă de control pentru diverse

funcţii speciale ale SEAL-ului. În spatele acestor scaune era altul, care se întindea pe toată lăţimea maşinii. În spatele acestui scaun din spate fusese prevăzut un spaţiu mare de depozitare. Două cauciucuri de rezervă şi trusa de scule erau într-un compartiment ascuns, sub spaţiul de depozitare.
Aristotel se duse la SEAL şi deschise uşa. Vehiculul sclipea în soarele după-amiezii. Sub bord, în centru, atârna un levier roşu. Aristotel îl apucă şi trase de el la dreapta. Manualul de operare spunea că acest levier va activa sistemul solar colector, dacă mai funcţiona încă aşa cum trebuia.
- Spune ceva despre piesa asta mecanică, bătrâne, întrebă cineva în spatele lui.
Aristotel se întoarse.
Cowboy, Knife şi Winetoo erau complet înarmaţi, gata de plecare. Knife se uita chiorâş la Cowboy.
- Peste o oră voi şti mai multe, zâmbi Aristotel. Manualul de operare spune că procesul de energizare solară are nevoie de şaizeci de minute pentru a atinge nivele optime de performanţă. În fiecare dimineaţă, cu o oră înainte de plecare, mutaţi spre dreapta levierul roşu pe sub bord.
- În ceea ce mă priveşte, totul e în regulă, spuse Cowboy, dar am o întrebare.
- Care anume?
Aristotel coborî geamul din partea şoferului.
- Ce Dumnezeu este un bord?
- Nu ai studiat cărţile din bibliotecă referitoare la modurile de transport? îl întrebă Aristotel.
- Ba le-am studiat, zise Cowboy, ridicând din umeri, dar m-am uitat mai mult la fotografiile maşinilor, camioanelor şi ale unor maşini de curse. Îţi imaginezi cum era să poţi călători cu peste o sută de mile la oră! Dar n-am aprofundat aspectul mecanic.
- Este suficient să spun că aveţi o mulţime de învăţat. Toţi trei. Ia cu tine manualul de operare şi citeşte-1 în timpul drumului. Am pus mai devreme aditivi în motor. Au fost depozitaţi în cutii în incinta care a adăpostit SEAL-ul toţi aceşti ani.
- Aditivi? repetă Knife.
- Da. Motorul SEAL este unic, diferit de tot ce exista în lume la izbucnirea celui de-al treilea război mondial. Se precizează că

este prevăzut cu autolubrifiere când, de fapt, trebuie adăugată o cantitate infimă de lubrifiant înainte să poată funcţiona.
- Chiar crezi că SEAL-ul va funcţiona? îl întrebă Winetoo. După atâta timp?
- Sincer să fiu nu pot să spun, oftă Aristotel sprijinindu-se de vehicul. Fondatorul a crezut că da. A cheltuit o mare parte din averea lui în acest scop.
- Ce-i asta?
Cowboy se aplecă şi luă de jos o conservă galbenă, de lângă picioarele lui Aristotel.
- Este unul dintre aditivi.
Cowboy mirosi deschiderea metalică practicată în cutie.
- Pute îngrozitor, spuse el strâmbând din nas. Bine că nu trebuie să şi bem şi porcăria asta!
- SEAL bea aşa ceva, spuse Aristotel, zâmbind. Câte unul la fiecare o sută de mii de kilometri. Trebuie să fim atenţi la kilometrajul odometrului.
- Ce dracu' mai este un odometru? întrebă Cowboy. Aristotel oftă.
- Knife! urlă deodată o femeie, vădit speriată şi agitată. Bărbaţii se întoarseră.
Lark alerga în direcţia lor, cu părul ei castaniu în vânt.
- Ce este? o întrebă Knife când se apropiară de ea. Lark se opri gâfâind.
- Trolul... reuşi ea să spună cu răsuflarea tăiată. Aristotel îşi puse mâna stângă pe umărul ei.
- Nu te grăbi. Respiră încet.
Lark trăgea aer în piept. Parcursese cât de repede putuse cei două sute de metri de la Blocul C.
- Ce s-a întâmplat? o întrebă din nou Knife.
- Trolul a scăpat! reuşi ea să spună în cele din urmă. -Ce?
Knife o luă de braţe.
- Cum? Încotro a luat-o?
- Îl pansam, îi explică ea, îi oblojeam rana. La o moment dat, Rikki 1-a rugat pe Joseph să-1 păzească pe trol până se întoarce el de afară. Intre timp, trolul a cerut să i se dezlege legăturile, pentru că-i tăiau circulaţia. M-am opus în zadar. Joseph i-a dezlegat mâinile şi apoi totul s-a produs mult prea repede ca să putem face ceva. Trolul a luat un scaun şi 1-a doborât pe Joseph. Unul din ceilalţi vindecători a început să strige. Rikki a venit

alergând şi trolul 1-a atacat de cum a intrat pe uşă. I-a luat sabia. A venit pe aici. Nu l-aţi văzut?
De-abia mai putea să respire.
- A fugit în spatele Blocului E, îşi dădu cu părerea Cowboy. S-a adăpostit acolo.
- Vrea s-o ia spre zidul estic, zise Winetoo.
- Prinde-1! îi ordonă Knife lui Winetoo. Tu eşti cel mai rapid. Opricum Cowboy şi cu mine nu suntem în formă pentru aşa o cursă pe jos.
Fără să spună nici un cuvânt, Winetoo porni în urmărirea olului. Avea Browning-ul în mâna stângă, în timp ce se oncentra să menţină un pas constant. Nu avea nici un sens să se obosească prea repede. Avea de străbătut o distanţă mare şi trolul avea un avans serios. Cât de departe o fi reuşit să ajungă?
Un strigăt zgudui zăpuşeala zilei, venind dinspre zona cabanelor. Acum aflase cât de departe ajunsese. Winetoo grăbi pasul, aşteptându-se la ce putea fi mai rău. Ar fi fost bine ca paza de e zid să-1 fi depistat! Ar fi sunat alarma şi ar fi prevenit întreaga Familie. Cineva suspina.
Winetoo ajunse la primul şir de cabane. O femeie îngenunchease lângă un bărbat căzut, cu pieptul acoperit de sânge. Îi aruncă o privire lui Winetoo care se apropia şi făcu semn spre est.
- A luat-o pe acolo! strigă ea cu ochii plini de lacrimi. L-a tăiat pe Jefferson! L-a tăiat rău de tot!
Începuseră să se adune şi alţii.
- Chemaţi-i pe Vindecători! le spuse Winetoo când trecu pe lângă ei.
Oricum nu prea putea face mare lucru pentru Jefferson; prioritatea lui era să nu lase trolul să scape. Dacă reuşea să fugă, se va duce mai mult ca sigur direct la Fox, să-i prevină pe ceilalţi troli că vor fi vizitaţi. Winetoo se încruntă. Nu putea permite aşa ceva.
Păsările cântau în copacii din jur. Fluturii pluteau în vânt. Winetoo nu băgă în seamă frumuseţea peisajului. Se avântă în porumb, lăsându-se plesnit peste braţe de frunzele ascuţite. Nu-i plăcea deloc atingerea înţepătoare, dar îşi concentră atenţia asupra corpului lui, străduindu-se să dea tot ce putea.
Începuseră să i se încordeze muşchii de la picioare.
Trecu de mai multe plantaţii.

Se minuna ce uşor parcurgea distanţele, faţă de noaptea trecută când nici nu ştia pe unde calcă. Şanţul cu apă era mai aproape. Dacă-şi amintea bine, mai era un singur câmp, un spaţiu liber şi şanţul cu apă.
Însă nici urmă de trol. Cum credea că va escalada zidul? Oare trolii ascunseseră funii şi cârlige de prindere pe undeva?
Winetoo ajunse la copaci. Se băgă între două trunchiuri şi se opri, cercetă şanţul cu apă după cel mai mic semn.
Mişcarea capului îi salvă viaţa.
Când Winetoo se uită la dreapta, cu coada ochiului, depistă în ultimul moment sclipirea lamei katanei, gata să-i reteze gâtul. Se întoarse şi răsuci dintr-un gest reflex pistolul, blocând katana. Clinchetul metalului lovit de metal răsună asurzitor, reverberându-se de zid. Părea că umpluse tot spaţiul.
Trolul se repezea agitând sabia în mână şi lovind, împiedicându-1 pe Winetoo să se folosească de Browning.
Acesta se dădu înapoi, aşteptând o deschidere, mulţumit că trolul nu era obişnuit cu tehnica Tegner.
Hank Forrester adunase în jur de cinci sute de mii de cărţi în Blocul E. Selectase acele cărţi despre care credea că vor ajuta Familia să treacă peste obstacolele cu care se va confrunta. Cărţi de supravieţuire. Despre vânat şi pescuit. Despre prelucrarea metalelor, tehnici de vindecare. In concluzie, abundau cărţile care te învăţau să faci ceva. Pusese la dispoziţie vreo două duzini de cărţi despre lupta corp la corp, scrise de un om pe nume Bruce Tegner. Fiecare dintre aceste cărţi conţineau scheme şi instrucţiuni concise, pas cu pas, incluzând fotografii detaliate ale fiecărei mişcări şi poziţii. În bibliotecă se găseau cărţile lui Tegner despre judo, ju-jitsu, karate, aikido, jukado, kung fu, savate şi multe alte stiluri de arte marţiale. Cărţile lui Tegner reprezentau zestrea Familiei pentru instruirea în arte marţiale, iar şedinţele de instruire au ajuns în cele din urmă să fie cunoscute sub numele de şedinţe Tegner sau simplu Tegner. Cei vârstnici din Familie îşi împărţeau responsabilitatea, instruindu-i pe membrii mai tineri în timpul anilor de şcoală. Unul dintre ei, un fost Războinic, ţinea un curs în arta Tegner. Rikki-Tikki-Tavi fusese elevul lui cel mai bun.
Winetoo mulţumi în gând Spiritului că acest trol nu era un Rikki-Tikki-Tavi.

Trolul se străduia neîndemânatic să împingă Browning-ul cu katana, pentru a străpunge apărarea lui Winetoo şi a-i înfige lama în pântece.
Winetoo rezista. Sesiză o oarecare oboseală în mişcările trolului şi ştiu că era doar o problemă de timp până când se va putea folosi de pistol. Ce să facă oare? Să-i zboare creierii sau să-1 ducă viu la Knife?
Dar incidentul care urmă îl grăbi să ia o hotărâre.
Se împiedică.
Piciorul drept al lui Winetoo se lovi de un pietroi şi căzu pe spate, iar arma îi zbură din mâna dreaptă.
Trolul sesiză posibilitatea şi cu un strigăt de triumf înălţă katana pentru a da lovitura de graţie.
Winetoo se întoarse, evitând lama sclipitoare.
Trolul socoti greşit forţa saltului său şi se împiedecă.
Winetoo sări în picioare, ţinând în mâini ambele tomahawkuri.
- O să te tai în bucăţi! se lăudă tronai.
- Lasă jos katana, îl preveni Winetoo, dacă vrei să trăieşti!
- Să te ia dracu'! zbieră trolul, gata să-1 lovească în cap cu lama armei.
Winetoo se feri şi înfipse tomahawkul din mâna dreaptă în fruntea traiului.
Acesta încremeni în loc, clipi o dată, horcăi şi căzu.
- Iată-1! exclamă Rikki-Tikki-Tavi apărând dintre copaci şi recuperându-şi nepreţuita lui katană.
- Sunt încântat că ai reuşit să ajungi, remarcă Winetoo indiferent. Sunt bine, mulţumesc. Apreciez grija ta.
Rikki ridică sabia sclipitoare în mâini, uitându-se atent dacă nu căpătase vreo imperfecţiune.
- Sper că sabia ta nu a păţit nimic, zise Winetoo sarcastic. Rikki pipăi încet lama strălucitoare.
- Nimeni, absolut nimeni, zise el sentenţios, nu are voie să-mi ia katana. Asta nu se poate întâmpla niciodată.
Winetoo se uita la sângele care se prelingea din fruntea traiului.
- Este prea târziu să i-o spui lui.
Se opri, după care adăugă, ca şi când şi-ar fi amintit ceva: —Ştiu un tip care spune la fel despre colturile lui, iar altul care se culcă noaptea în pat cu cuţitele sale Bowie.
- Dar tu nu eşti la fel, haide, spune? îl îmboldi Rikki. Winetoo se uită la tomahawkul din mâna lui.

- înţeleg ce vrei să spui, mărturisi el. Rikki-Tikki-Tavi zâmbi.
- Cred că stă în firea unui războinic.

11

Aristotel se dădu înapoi, uitându-se la SEAL. Verificase din nou motorul, se urcase pe acoperiş pentru a examina colectoarele solare şi bateriile speciale de sub ele, iar apoi verificase dacă indicatorul de bord arăta că erau încărcate la maxim.
Knife, Cowboy şi Winetoo stăteau lângă el. Restul Familiei se adunase în jurul maşinii SEAL, ştiind că doritul eveniment, pornirea vehiculului, avea să se producă în curând.
- Ar trebui să vă previn, le spuse Aristotel celor din Triada X, că am făcut tot ce am putut, dar s-ar putea să nu fie de ajuns.
- Ce vrei să spui? îl întrebă Knife.
- În ciuda orelor petrecute în bibliotecă pentru a studia diverse moduri de transport, acesta este primul vehicul motorizat pe care l-am văzut vreodată. Am studiat manualul şi, pentru a mă pregăti pentru această zi, am parcurs toată literatura de specialitate. Numai că...
Se opri gânditor, muşcându-şi buza de jos.
- Ce este, Aristotel? îl îndemnă Winetoo politicos.
- Nu vă pot garanta că SEAL va funcţiona aşa cum ne aşteptăm.
Aristotel se plesni enervat peste şoldul drept.
- În ciuda tuturor studiilor mele, acest vehicul îmi este practic complet străin. Să citeşti despre ceva este doar un substitut al experimentării în realitate a celor citite. Absolut nimic nu poate lua locul experienţei practice. Oricum lectura mea a fost zadarnică, pentru că SEAL nu seamănă cu nici un alt vehicul motorizat folosit înainte de Marea Explozie.
- Prin urmare, ceea ce spui este, zise Cowboy cântărind vorbele lui Aristotel, că acest mijloc de transport poate să ne lase baltă în plină pustietate şi ne putem trezi blocaţi acolo, înconjuraţi de mutanţi şi cine mai ştie ce?
4
- Cred că ai lămurit exact înţelesul vorbelor mele, recunoscu Aristotel.
- Aş fi preferat să n-o fi făcut, mormăi Cowboy. Halal lume a tehnologiei, n-am ce spune.
Joseph, cu umărul drept înfăşurat în bandaje, li se alătură.
- Sunteţi gata? se interesă el.
Aristotel observă că Războinicii îl ignorau pe Joseph.

- Se pare că suntem gata cu toţii, anunţă el, întinzând cheile. Cine vrea să încerce primul să-l conducă?
Cowboy luă cheile înainte ca ceilalţi să apuce să se mişte.
-Eşti sigur că vei fi în stare? îl întrebă Aristotel. Trebuie să dai dovadă de prudenţă. Nu ne putem permite să avariem acest vehicul.
—Mi-a mai rămas un braţ sănătos, spuse Cowboy zâmbind.
- Chiar eşti sigur? insistă Aristotel.
- Va fi o nimica toată, îi asigură Cowboy.
Apoi deschise uşa, se urcă la volan şi o închise la loc.
- Urmează momentul adevărului, declară solemn Joseph. Nu m-am aşteptat niciodată să văd ziua când voi merge cu un vehicul cu energie solară.
- Sperăm să mergem, adăugă Knife. Poţi să porneşti oricând doreşti.
Cowboy se uita la panoul de bord, încruntând din sprâncene.
- Credeam că ai spus că va fi o nimica toată, îi reaminti Aristotel.
- Este, răspunse Cowboy bătând în retragere.
- Atunci care este problema? întrebă Winetoo.
- Cum se porneşte afurisitul ăsta?
Cowboy întinse mâna şi atinse o mică fantă. Mişcările lui deveniseră brusc nesigure.
- Bagă cheia în contact, îl instrui Aristotel, şi apoi răsuceşte-o.
- Este uşor de spus, n-am ce zice! pufni Cowboy. Ce naiba este un contact?
Aristotel se stăpâni să nu izbucnească în râs. Îi arătă lui Cowboy unde era, iar acesta o introduse unde trebuie. Toţi erau încordaţi de atâta nerăbdare.
- Acum este acum, camarazi! exclamă el şi răsuci cheia. Se aşteptaseră să audă un zgomot mare, deoarece citiseră că motoarele fac multă gălăgie. Aşa că se arătară uimiţi când maşina se ambală puţin şi apoi se opri.
- Am distrus-o! gemu Cowboy. Am făcut ceva rău!
- Nu cred, îl asigură Aristotel. Încearcă din nou.
- Eşti sigur? îl întrebă Aristotel şăgalnic.
- Ai încredere mine. Încă o dată.
Cowboy inspiră adânc, închise ochii şi răsuci din nou cheia. SEAL prinse viaţă şi motorul urui timp de un minut, după care muri brusc.
- Fir-ar să fie! blestemă Knife.

- Din nou, le ceru Aristotel. Cowboy încercă încă o dată.
SEAL-ul se cutremură când motorul porni şi ajunse la nivelul optim. Cu cât mergea mai mult, cu atât devenea mai silenţios. În scurt timp, uruitul metalic se reduse la un tors de-abia auzit.
- Am reuşit! strigă Knife.
- Ura! chiui Cowboy.
Familia scoase aclamaţii de fericire.
- Slavă Spiritului, zise Joseph atingând crucea latină pe care o purta la gât.
- Funcţionează, spuse Aristotel ca pentru sine. Chiar funcţionează.
Aproape că nu-i venea să-şi creadă ochilor. Viziunea Fondatorului fusese transpusă în practică, dăduse roade! SEAL, unicul prototip timp de o generaţie al unui vehicul despre care nu ştia nimeni din lume, funcţiona acum!
- Cum îl fac să se mişte din loc? se interesă Cowboy.
- Trage în jos şi înapoi de băţul acela, zise Aristotel indicând maneta din podea. Atenţie la micul indicator din faţa ta, deasupra volanului. O mică săgeată trebuie să se oprească pe litera D.
Cowboy făcu exact cum i se spusese.
- Ce mai urmează?
- Vezi cele două pedale de pe podea, lângă piciorul tău drept? îl întrebă Aristotel.
Cowboy se uită în podea.
- Da, le văd.
- Pentru a iniţia mişcarea, manualul spune că trebuie să apăsăm pe pedala din dreapta, zise Aristotel.
Cowboy încuviinţă din cap, semn că înţelesese, ridică piciorul drept şi apăsă pe accelerator.
În momentul acela, se declanşă o adevărată nebunie.
SEAL plonjă înainte şi numai faptul că erau iuţi de picior şi cu reflexe rapide îi ajută pe acei membri ai Familiei care stăteau direct în faţa transportului să sară într-o parte înainte să fie călcaţi. Câteva femei ţipau, copiii urlau, iar alţii îi adresau diverse injurii lui Cowboy.
SEAL o luase la goană.
Faţa împietrită de groază a lui Cowboy apăru la fereastra din dreptul şoferului.
- Ajutor! Cum opresc afurisitul ăsta? strigă el.

SEAL dădu de o groapă şi mişcarea îl ridică pe Cowboy, lovindu-1 cu capul de tavan. Se strâmbă de durere, concentrându-se să ţină vehiculul în linie dreaptă.
Knife alergă la Aristotel.
- Cum se opreşte?
- Dacă ia piciorul de pe pedala dreaptă, va încetini, îi răspunse Aristotel.
- Probabil că este prea şocat ca să se gândească la asta, remarcă Knife. Ce altceva poate să mai facă?
- Pedala stângă, zise Aristotel grăbit. Trebuie să apese pedala stângă, şi SEAL se va opri.
- Uite, Knife! strigă Winetoo ca să-1 prevină. SEAL se apropia repede de un copac uriaş.
- Cowboy!
Knife o rupse la fugă, alături de Winetoo, cu Joseph după ei.
înăuntru, în SEAL, Cowboy căscase ochii mari de uimire la vederea copacului.
- Cine dracu' 1-a pus acolo? strigă el fără să se adreseze cuiva anume.
Ce putea face? Nu mai mersese niciodată cu un vehicul motorizat. Cum să-1 oprească? Să elibereze pedala dreaptă? Din câte ştia, aşa ar putea avaria SEAL-ul. De ce toate aceste lucruri erau atât de complicate? Şoferii din societatea antebelică fuseseră probabil nişte genii. Copacul se apropiase periculos. Cowboy era disperat. Trase brusc de volan cu braţul sănătos şi vehiculul viră la dreapta, cât pe ce să atingă pomul. Menţinu presiunea asupra volanului, descriind un cerc larg, după care îl eliberă şi îndreptă maşina, mândru de ce făcuse. Abia atunci îşi dădu seama că se îndrepta înapoi, spre membrii Familiei grupaţi în spate.
- Daţi-vă la o parte, idioţilor! le strigă el. La o parte! Knife şi Winetoo apărură lângă fereastra deschisă.
- Apăsă pe pedala stângă! strigă Knife, cu mâinile pâlnie la gură.
- Pedala stângă, îi spuse şi Winetoo.
SEAL îşi continuă drumul, lăsându-i pe toţi în urmă.
- Pedala stângă, repetă Cowboy ca pentru sine. Am priceput, amice.
Zicând acestea, ridică piciorul drept şi apăsă pedala stângă.

SEAL reacţionă ca şi când s-ar fi izbit de un zid de cărămidă şi se opri imediat.
În timpul acestei călătorii furibunde, Cowboy îşi ţinuse mâna dreaptă lipită de volan, strângându-1 cu toată puterea, cu muşchii încordaţi. Noroc că făcuse asta, pentru că forţa frânării îl ridică de pe scaun şi-1 lovi de parbriz. Mâna dreaptă rămăsese încleştată de volan, iar el se prăbuşi la loc, pe scaun.
Knife şi Winetoo erau cel mai aproape de SEAL. Văzură mocasinii lui Cowboy ieşind deasupra nivelului geamului.
- Crezi că...
Winetoo lăsă gândul neterminat când ajunseră la SEAL.
Knife deschise uşa cu o smucitură.
Capul lui Cowboy se odihnea pe scaunul din faţă, iar gleznele şi picioarele pe cel din spate, fără să-şi fi desprins mâna dreaptă de pe volan. Respira repede şi adânc.
- Te simţi bine? îl întrebă Knife, profund îngrijorat.
- Bine, bombăni Cowboy. O nimica toată. Vreau să-ţi spun un singur lucru, zise el.
- Ce anume?
Knife se aplecă spre prietenul său.
- Când vom porni spre Foc...
Cowboy dădu drumul volanului. Îl dureau îngrozitor degetele şi încheietura!
- Ce este cu plecarea noastră? insistă Knife. Cowboy se uită implorator în ochii lui Knife.
- Crezi că vei putea să conduci tu?

12

„Voi încerca să fug de îndată ce se întunecă", le spusese Jeanne în şoaptă celorlalte, în timp ce stăteau în cerc.
Troli le lăsaseră să mai ia o pauză. Saxon era supărat pentru că mai aveau vreo cinci kilometri până la pârâu. Marşul lor fu întârziat când un mutant, un fost raton, le traversă poteca. Din fericire îl zăriră înainte să-i vadă el şi se ascunseseră la timp. Mutantul zăbovise, căutând sub buşteni şi în tufişuri insecte şi rozătoare.
Acum mutantul dispăruse, iar Saxon ordonă să facă pauză în timp ce dădea istrucţiuni celorlalţi troli.
- Cred că nu vorbeşti serios! se opuse Lea.
- Vei fi singură în pustietate.
Ochii Angelei se lărgiră speriaţi când scrută pădurea din

jur.
- Nu ai nici o şansă, îşi dădu cu părerea Andromeda. Nu trebuie să faci asta.
- Nu pot lăsa ocazia să-mi scape, protestă Jeanne.
- Cum crezi că vei reuşi? o întrebă Hillary.
- Simplu.
Jeanne îşi aţintise ochii asupra trolilor.
- Mi s-a limpezit mintea. Când vom ajunge la baza lor, unde o fi aceea, pun pariu că ne vor ţine sub cheie. Atunci va fi mult mai greu să fug. Culmea este că aceşti proşti nici măcar nu s-au deranjat să mă percheziţioneze. În buzunarul din spate am un briceag. Va fi uşor să tai funia asta şi s-o iau la fugă. Voi ajunge la Cămin şi voi aduce ajutoare.
- Nu ştiu ce să spun... zise Hillary, nesigură de propunere.
- Chiar crezi că poţi s-o faci? interveni Violet.
- O nimica toată, zâmbi Jeanne.
- Unde am mai auzit oare această expresie? întrebă Lea.
- Mai şi spune că sunt doar prieteni.
Crystal sublinie ultimele trei cuvinte, şi femeile izbucniră în râs.
- Ce dracu' este atât de nostim?
Saxon veni la ele încruntat, dar nici una nu-i răspunse.
- Nu vă înţeleg, spuse Saxon.
- De ce? interveni Hillary.
- Majoritatea femeilor ar fi distruse până acum, zise Saxon. Trolii sunt cunoscuţi în lumea largă. Numele noastre stârnesc groaza în inimile bărbaţilor şi femeilor. Când facem raiduri în oraşe şi sate, oamenii ne dau tot ce dorim. Ştiu că nu trebuie să se pună cu trolii.
- Familia nu v-a dat ce aţi vrut, îi reaminti cu mândrie Jeanne.
- Aşa este, se încruntă Saxon. Nici asta nu pot să înţeleg.
- Este foarte uşor de înţeles, declară Hillary.
- Serios?
- Nu am mai auzit niciodată de voi, îi explică fata.
- Toţi au auzit de troli, se lăudă Saxon.
- Noi nu, insistă Hillary. Saxon părea uimit.
- S-ar putea să ai dreptate, o aprobă el fără să vrea. I-am spus unuia dintre bărbaţii voştri cine suntem şi m-am mirat când a încercat să tragă în noi.
Apoi îi veni un gând.

- Familia voastră are o mulţime de arme, nu-i aşa? Jeanne le aruncă o privire de luare aminte celorlalte femei
şi le făcu semn să-şi ţintă gura.
- Răspundeţi-mi! le ordonă Saxon. Dar femeile rămaseră tăcute. Saxon se duse la Bianca şi îi înfipse mâna lui dreaptă, musculoasă în gât.
- Răspundeţi-mi sau îi frâng gâtul!
- Sigur că avem arme, recunoscu Jeanne în grabă. Nu ştiu dacă sunt multe sau nu.
- Câte?
Saxon zâmbi duşmănos, în timp ce Bianca încerca fără succes să scape din strânsoare.
- Nu le-am numărat niciodată, pufni Jeanne, furioasă.
- Chiar aşa de multe?
Saxon îi dădu drumul Angelei, pentru că îi încolţise o idee în minte. Apoi băgă mâna sub mantia din piei de urs şi îşi scoase maceta.
„Unde o ţine oare ascunsă?" se întrebă Hillary.
Saxon se întoarse brusc către ceilalţi.
- Să mergem! ordonă scurt.
Hillary observă că doi troli părăsiseră grupul, luând-o spre vest, de unde veniseră.
- Ne verifică poteca? îl întrebă ea pe Saxon. Saxon aruncă o privire trolilor care se îndepărtau.
- Este cât se poate de ciudat.
- Ce anume?
- Că nu a venit încă nimeni după noi.
- Eşti agitat?
Saxon se întoarse spre ea.
- Nu, sunt prudent.
Apoi se puse în frunte şi o porniră, străbătând o porţiune deasă de pădure.
- Putem vorbi? îl întrebă Hillary. Saxon ridică din umeri.
- Nu mă deranjează. Dar vorbiţi în şoaptă.
- De ce vi se spune troli? se interesă Hillary, dând la o parte un gasteropod din calea lor.
- Ni s-a spus întotdeauna troli.
- Cum v-aţi luat numele?
- De unde să ştiu?
Hillary se încruntă. Această discuţie nu ducea nicăieri.

- Unde ne duci?
- La Fox.
- Ce este Fox?
- Vei vedea.
Se hotărî să fie directă, sperând că următoarea ei întrebare n-o să-1 provoace.
- De ce voi, trolii, furaţi femei? Saxon râse.
- Ce întrebare prostească. Altfel cum ai vrea să facem rost de femei?
- În Familia noastră, zise ea, încercând să-i explice, bărbaţii le roagă pe femei să le fie partenere de viaţă. Iar femeile acceptă de bunăvoie.
- Şi dacă o femeie nu vrea un bărbat? se interesă Saxon.
- Atunci nu este obligată să devină tovarăşa lui de viaţă. Saxon râse din nou.
- Mi se pare o prostie. La noi este mult mai simplu.
- Luaţi femeile împotriva voinţei lor, zise Hillary iritată. Le bruscaţi, le înfricoşaţi şi le intimidaţi. Vi se pare un mod normal pentru a întreţine o relaţie?
- Nouă ne este pe plac.
Hillary amuţi un timp, gândindu-se că era inutil să-1 facă să asculte de glasul raţiunii.
Soarele se îndrepta spre orizontul vestic. Globul strălucitor era vizibil acum doar când traversau mici luminişuri.
- Ce faceţi voi, trolii, cu femeile? îl interogă Hillary pe uriaş.
- Lucrurile obişnuite, îi răspunse el laconic. „Linişteşte-te", îşi comandă mental Hillary, încercând săşi domolească mânia.
- Cum adică, lucrurile obişnuite?
- Femeile noastre spală, calcă şi îngrijesc copiii. Ne gătesc şi sunt la dispoziţia noastră noaptea. Sau oricând dorim.
- Sunt la dispoziţia voastră? Saxon chicoti.
- O fată mare ca tine ar trebui să înţeleagă ce vreau să spun.
- Şi dacă o femeie nu vrea să fie la dispoziţia voastră?
- O facem bucăţi şi o dăm lui Wolvie.
- Cine este Wolvie?
- S-ar putea să ajungi să-1 cunoşti. Deşi ar fi mai bine să nu.
- De ce?
- Pentru că... Saxon rânji la ea.
- ... dacă te întâlneşti cu Wolvie, va fi ultima ta întâlnire.

Hillary se cutremură fără să vrea. I se făcuse pielea de găină. Oare bătea de undeva vreun vânt rece? Sau era doar reacţia ei la sclipirea bestială din ochii lui Saxon şi la atitudinea lui brutală?
„Unde eşti, Knife?" Se uită peste umărul drept, înăbuşindu-şi impulsul de intra în panică şi a o rupe la fugă. „Ar fi bine să vii mai repede. Foarte repede. Dacă nu, o să faci copii cu altcineva."
- Grăbiţi-vă! le ordonă Saxon. Vreau să ajung la pârâul ăla până la lăsarea întunericului.
Ajunseră la o potecă înţesată cu arbuşti, care-i obligă să se aplece şi să se târască pentru a se strecura prin vegetaţie. Hillary tresări când i se înfipse un ghimpe în piciorul stâng. Îl scoase din gleznă şi se concentră asupra drumului, pe cărarea deschisă de Saxon. Îl zărea foarte clar şi pe el, şi pe cele două femei din spatele lui, dar celelalte erau ascunse de vegetaţie. Se întreba cum rezistau surorile ei. Mai ales Bianca. Era cea mai slabă dintre toate.
Tufişul se rări şi se treziră la marginea unui câmp acoperit cu trifoi.
Saxon studie poziţia soarelui.
- Ar trebui să ajungem fără probleme la pârâul acela până la noapte. Vom face focuri şi vom porni din nou de cum se luminează de ziuă.
- Saxon! strigă unul din troli. Saxon!
Saxon se întoarse şi Buck fu cât pe ce să dea peste el. Hillary aruncă o privire celorlalte femei şi îşi dădu seama imediat de motivul alarmei.
- Ce este? îl întrebă Saxon pe camaradul său, enervat de izbucnirea lui. Sper, pentru binele tău, să fie ceva important.
- Femeile!
Buck era atât de agitat încât nu mai putea să articuleze cuvintele.
- Femeile!
- Ce este cu femeile? Saxon încă nu observase.
- Una dintre ele a dispărut! zbieră Buck.
Faţa lui Saxon se întunecă de o furie necontrolată.
- Este căţeaua cu gura mare, zise el după ce le numără.
- Cum a fugit? Cum?
Muşchii de la gâtul lui Buck zvâcneau necontrolat.

Hillary ştia deja când era de rău şi când nu. Toţi trolii păreau destul de prost dotaţi la capitolul inteligenţă. Observase că unii dintre ei nu vorbeau până nu li adresa cuvântul. Erau neobişnuit de rezervaţi, aproape retraşi. Începea deja să se contureze un tablou, dar implicaţiile îi scăpau complet.
Saxon îl înşfăcă pe Buck de partea din faţă a tunicii.
- Este vina ta, nu-i aşa? Trebuia să le supraveghezi, să te asiguri că nu va scăpa nici una. Ce s-a întâmplat?
Buck tremura îngrozit.
- Nu ştiu, Saxon! Nu ştiu! Te rog să nu-mi faci nici un rău! Te rog! Te rog!
- Să-ţi fac rău, Buck? zise Saxon. De ce aş face aşa ceva?
- Vrei să spui că nu mă vei pedepsi? îl întrebă Buck, uimit de norocul care dăduse peste el.
- Nu, rânji Saxon. Şi nu ai vrea să ştii de ce? Buck se temea să întrebe.
- Nu vrei să ştii de ce? repetă Saxon.
- De ce? întrebă în cele din urmă Buck, cu un glas timid. Saxon îl ridică de la pământ, suspendându-1 în aer.
- Motivul pentru care nu îţi voi face nici un rău este acela că tu eşti unul dintre cei care te vei duce după căţeaua aia. Vei mai lua încă doi cu tine. O să dai de urmele ei şi o s-o prinzi. Nu te întorci până nu faci asta. Ai înţeles?
Buck încuviinţă din cap. Saxon îl puse la loc pe pământ. . - Atunci porneşte la drum, înainte să mă hotărăsc să-ţi tai degetele şi să te pun să le mănânci!
Buck se ridică în picioare, încuviinţând în continuare din cap.
- Am pornit, Saxon.
- Dacă dai de Galen şi Trend, zise Saxon, referindu-se la cei doi troli trimişi să vadă dacă Familia nu pornise pe urmele lor, spune-le să te ajute. Nu trebuie să ajungă la Cămin. Ne vom acoperi urmele de îndată ce ajungem la pârâu, dar tot va putea să-i ajute să ne găsească. Trebuie să punem mâna pe ea.
Buck făcu semn altor doi troli să vină cu el. Apoi alergă spre tufiş şi se opri.
- Ce facem cu ea când o găsim? întrebă el.
- Poţi să te distrezi, dacă vrei, rânji Saxon.
- Şi după aia? întrebă Buck lingându-şi buzele subţiri.

Îi plăcea ideea să se distreze cu femeia. O va face să plătească pentru pumnul dat în nas. Vai ce o s-o mai chinuiască!
- După aia? zise Saxon uitându-se la Hillary. Ucide-o!
- Exact aşa voi face, spuse Buck aplecându-se ca să intre în tufiş.
- Buck! strigă Saxon.
Trolul încremeni în loc, temându-se că Saxon hotărâse în cele din urmă să-i taie degetele.
- Da, ce este?
- Să-mi aduci capul ei.
- Capul ei?
- Da, capul ei, îi ordonă Saxon.
- Aşa voi face.
13
- Am pierdut deja destul timp, spuse Knife enervat. Plecăm imediat.
Toţi membrii Familiei se adunaseră pentru plecarea lor, cu excepţia Războinicilor care păzeau zidurile. Aristotel verificase şi reverificase SEAL-ul şi voia să mai facă un ultim control.
- Eu unul sunt pentru, spuse Cowboy. Gata cu întârzierile! Haide să punem vehiculul în mişcare.
- După experienţa pe care ai avut-o, îl tachina Winetoo, mă mir că eşti atât de grăbit să faci încă un tur.
- Ceva îmi spune, remarcă Cowboy oftând, că nu vei înceta niciodată să mă tachinezi cu povestea asta.
- De asta poţi să fii sigur, recunoscu Winetoo.
- Ar trebui să studiem această hartă, zise Aristotel, desfăşurând harta Minnesotei. Trebuie să găsim cel mai scurt drum spre Fox.
Knife luă harta.
- O s-o studiem în timpul mersului. Joseph se duse la ei.
- Sunt gata de drum, îi anunţă el.
- Tu nu mergi cu noi, îl informă Knife.
- Dar...
Joseph începu să protesteze, căutând ajutor în ochii lui Aristotel.
- Nici un dar, îl întrerupse Knife. Dacă Aristotel vrea să te luăm cu noi când vom merge în Oraşele Gemene, aşa vom face. Dar nu acum.
- De ce nu? îl întrebă Joseph.
- Pentru că nu mergem într-o misiune paşnică, îi explică Knife, simţind că începe să-şi piardă răbdarea. Trebuie să salvăm

femeile. Vor fi probabil lupte şi omoruri. Un om ca tine, care nu ar ucide indiferent ce ar fi, nu are ce căuta într-o asemenea misiune.
- Poate reuşesc să-i conving că nu este bine ce fac, obiectă Joseph. Aş putea vorbi cu ei ca să previn o vărsare de sânge.
- Aşa cum ai făcut şi cu prizonierul nostru? îi reaminti Knife.
Joseph se încruntă, posomorât. Mai făcu totuşi o ultimă încercare.
- Tu ce ai de spus? îl întrebă el pe Aristotel.
- De data aceasta trebuie să fiu de acord cu Knife împotriva voinţei mele, recunoscu acesta. Poţi merge cu ei în Oraşele Gemene. Până atunci o să ţi se vindece umărul.
- Nu umărul este cel care mă doare cel mai mult. Respins, Joseph se pierdu printre ceilalţi membri ai
Familiei.
- Nu am vrut să-1 jignesc, spuse Knife, scuzându-se faţă de Aristotel.
- Ştiu, îi răspunse acesta.
- Mi-ai văzut cumva vioara? îl întrebă Cowboy pe Winetoo.
Knife zâmbi.
- Cowboy are dreptate. Plecăm.
Deschise portiera dinspre şofer şi se urcă la volan. Cowboy îi făcu cu ochiul lui Aristotel.
- Nu te îngrijora, bătrâne. O să am mare grijă de protejatul tău,
Apoi ocoli vehiculul şi se urcă pe locul de lângă şofer. Winetoo ocupă tăcut bancheta din spate.
- Rikki! îl strigă Knife pe micuţul Războinic. Rikki-Tikki-Tavi, cu katana în mână, se apropie de
fereastră.
—Tu preiei comanda Războinicilor până la întoarcerea mea, îl instrui Knife.
- Poţi să fii liniştit, îl asigură Rikki. Căminul va fi în siguranţă cât vei fi plecat.
- Nu uita că, de aici înainte, să postezi santinele pe toate zidurile, îi aminti Knife.
- Aşa voi face, îl asigură Rikki.
- Apucă-te, de asemenea, să selectezi candidaţi, spuse Knife. Va trebui să alegem trei noi Războinici şi să mai formăm o triadă după ce mă voi întoarce.

- Am înţeles, îi răspunse Rikki.
- Ştie ce are de făcut, omule, interveni Cowboy. Poate vrei să rămâi aici să-1 dădăceşti, în timp ce eu şi Winetoo ne ducem după troli?
- Ne vedem când mă întorc, îi spuse Knife lui Rikki.
- Cu bine.
Rikki se dădu la o parte şi în locul lui apăru Aristotel la fereastră.
- Să aveţi grijă de voi. Conducătorul îl strânse de umăr pe Knife.
- Să ne aduceţi surorile.
- Aşa vom face, îl asigură Knife.
- Nu cred că este nevoie să precizez cât de important este să evitaţi deteriorarea vehiculului, insistă Aristotel.
- Fir-ar să fie! exclamă Cowboy. Asta înseamnă că nu pot să înscriu SEAL la Indy 500?
- Ce este Indy 500? îl întrebă Winetoo.
- Era o cursă auto. anuală înainte de Marea Explozie, îi răspunse Aristotel. Este amintită în multe cărţi din bibliotecă.
- Este timpul să mergem, anunţă Knife. Spune-le tuturor să se îndepărteze de SEAL.
- La o parte! le strigă Aristotel tuturor celor care puteau să-1 audă. Daţi-vă la o parte de lângă acest vehicul!
Familia se supuse imediat, lăsând cale liberă, maşinii. Mulţi îşi aminteau de încercarea lui Cowboy de a-1 manevra şi sperau că Knife se va descurca mai bine. In orice caz, acum drumul din faţa vehiculului era complet liber.
- Spiritul să fie cu voi! îi binecuvântă Aristotel din partea Familiei.
Knife încuviinţă din cap şi întinse mâna spre cheie.
- Gata, pornim!
- Ascultă, Knife..., zise Winetoo.
- Ce este?
Knife se opri înainte să pornească motorul.
- Nu cumva eşti, din întâmplare, continuă el rânjind cu gura până la urechi, absolvent al şcolii de conducere a lui Cowboy? Fiindcă, în acest caz, cred că m-aş răzgândi şi aş rămâne aici.
- Vai de capul meu! se văicări Cowboy, afundându-se în scaun şi încrucişându-şi braţele pe piept. Ştiam eu că mă va tachina tot timpul cu asta.
Knife răsuci cheia, oftând uşurat când SEAL porni din prima încercare.

- Ţineţi-vă bine, le spuse el celorlalţi, pentru orice eventualitate. Apoi băgă în viteză şi apăsă încet pedala potrivită. Maşina o porni uşor înainte.
Familia scoase strigăte de bucurie.
Knife mişca de volan în timp ce SEAL-ul traversa curtea interioară. Podul era deja deschis. Steve şi alţi câţiva acţionau mecanismul de control.
- Nu cumva conduci greşit? zise Winetoo aplecându-se peste scaunul din faţă.
- Ce vrei să spui? îl întrebă Knife nervos.
- Se pare că eviţi copacii, remarcă Winetoo. Şi, din câte îmi amintesc, Cowboy nu făcea asta.
Cowboy închise ochii şi scoase un geamăt. Steve şi ceilalţi le făcură cu mâna când vehiculul trecu peste pod.
- Am pornit la drum, spuse Knife, remarcând un lucru deja evident.
Trase uşor de volan, orientând SEA-ul către sud. După ce vor trece de zidul de cărămidă, îl va orienta către est. Knife îşi dădu seama că i se umeziseră palmele. Nu reuşea să-şi stăpânească emoţia. Se temea că vehiculul îi va lăsa baltă în orice clipă. Aristotel îi spusese că totul părea să funcţioneze perfect, că trecerea timpului nu provocase nici o deteriorare a vreunei părţi vitale. Fondatorul plănuise totul bine. Se aşteptase că vor trece mulţi ani până când Familia va avea neapărată nevoie de un mijloc de transport. Inginerii săi incorporaseră cea mai nouă şi desăvârşită tehnologie, uneori cunoştinţe şi evoluţii ştiinţifice pur teoretice în designul şi construcţia vehiculului. După cum remarcase Aristotel mai devreme, folosirea fluidelor trebuia redusă la minim. Compoziţia chimică a diverselor părţi ale SEAL, cum ar fi caroseria, anvelopele, garniturile de etanşare se deosebeau radical de metodele folosite la construirea produselor convenţionale. Chimistul care inventase formula pentru anvelope îi spusese lui Forrester că pusese la punct un proces pe care producătorii de anvelope ar fi bucuroşi să-1 suprime: un proces de producere a unei anvelope sintetice indestructibile.
Knife conducea SEAL-ul cu o viteză moderată, nefiind încă sigur de capacităţile vehiculului.
- Conduci, în mod sigur, mult mai încet decât Cowboy, zise Winetoo, prefăcându-se că se plânge. Deşi trebuie să recunosc

că în felul acesta avem mai multe şanse să ajungem la destinaţia noastră.
Cowboy îi aruncă o privire lui Winetoo:
- Jubilezi, nu-i aşa?
- Imens, recunoscu acesta.
- Nu ştiu dacă ai remarcat vreodată, amice, zise Cowboy adresându-i-se lui Knife, că indienii fac întotdeauna glume proaste?
Winetoo râse.
- Dar tu ai observat vreodată că omul alb are o lungă istorie care arată clar că s-a făcut de râs?
Knife se concentrase asupra câmpului din faţă, încercând să evite gropile, buştenii şi copacii.
- Ei, Knife!
Cowboy îl trase de umărul drept.
- Mai eşti sau nu printre noi? Nu aş vrea să cred că ai ratat tot acest schimb de cuvinte de mare clasă.
- Ce este?
Knife se uită la Cowboy.
- Scuză-mă, nu eram atent.
- Am observat, spuse Cowboy.
- Ce ai spus?
- Nimic important.
Cowboy observase manualul de operare de pe bord şi întinse mâna să-1 ia.
- Acum care este programul?
- Ne îndreptăm spre est, urmărind harta, îi spuse Knife. Când obosim, ne odihnim în maşină, pentru mai multă, siguranţă...
- Sper că ne dai voie afară să facem pipi, zise Cowboy.
- Ne ducem la Fox, le salvăm pe femei şi ne întoarcem acasă, continuă Knife.
- Pare destul de simplu, îşi dădu cu părerea Winetoo.
- Mai uşor de spus decât de făcut, recunoscu Knife.
- Văd că nu eşti deloc optimist.
Knife simţea că muşchii gâtului şi ai braţelor încep să se relaxeze pe măsură ce trecea timpul. Câştiga tot mai multă încredere, atât în el, cât şi în mijlocul de transport. Acul vitezometrului varia între zece şi cincisprezece. Ajunseră la capătul zidului şi o luară spre est.

- Ştii, remarcă Cowboy citind manualul, în această carte totul este tratat pornind de la un nivel superior de cunoştinţe. Vorbeşte despre lucruri pe care ar trebui să le cunoşti deja. Fii atent la asta, zise el, citând din conţinut: „Când SEAL este condus cu o viteză mai mare de şaizeci timp de cinci minute, se pune automat în funcţiune dispozitivul care reduce efortul suportat de sistemul de transmisie şi asigură funcţionarea motorului la o viteză de croazieră."
Cowboy se uită la Knife nelămurit.
- Ce vrea să însemne asta? Ce este cu sistemul ăsta? Ce este transmisia? Se pare că întreg manualul de operare este scris în asemenea stil! Pentru mine, toate aceste instrucţiuni nu au nici cap, nici coadă.
- Trebuie să ne străduim cât mai mult, spuse Knife.
- Speranţa nu ajută în orice circumstanţă, remarcă Cowboy.
După acest schimb de cuvinte, amuţiră. Winetoo se adâncise în gânduri, Cowboy se cufundase în citirea manualului, iar Knife se concentra asupra conducerii.
Nu este chiar atât de greu, îşi spuse Knife. Acum se relaxase şi îi mulţumea în gând lui Aristotel că găsise timp să-i ţină un curs rapid de conducere. Mintea lui începuse să rătăcească, întorcându-se la momentul răpirii lui Hillary. Oare mai era în viaţă? Spera să fie! Trolii vor regreta amarnic ziua când atacaseră Familia!
- Knife! strigă deodată Winetoo impacientat. Fii atent! Un bolovan uriaş apăruse direct în drumul lor.
- Fir-ar să fie!
Knife înjură şi trase brusc de volan. SEAL viră la stânga.
cât pe ce să dea peste bolovan.
- Te rog frumos, spuse Cowboy, prefăcându-se deranjat, Încerc să citesc.
- Ah, nu se poate! exclamă Winetoo, plesnindu-se cu palma dreaptă peste frunte.
- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Knife. Winetoo părea sincer frământat de ceva.
- Este exact lucrul de care m-am temut întotdeauna, se plânse indianul.
- Ce este? insistă Knife agitat.
- Boala de care suferă Cowboy este contagioasă, zise el zâmbind.

14

„Ce-i cu zgomotul ăsta?"

Jeanne se gemui în spatele unui buştean, atentă la tot ce se petrecea în jurul ei. Oare auzise ceva?

Păsările cântau, şi frunzele copacilor foşneau în briză. În rest nimic.

Oftă, simţind oboseala din mâini şi picioare şi durerea cumplită de cap în urma loviturii pe care o primise când trolii atacaseră Căminul. Efortul depus deschisese rana.

Cât de departe ajunsese?

Poate vreo şase kilometri.

Jeanne ştia că va fi urmărită. Făcea tot ce putea ca să-şi acopere urmele - exact cum o învăţase Winetoo, dar nu putea să piardă prea mult timp cu ştergerea urmelor; prioritatea era să ajungă la Cămin. Un urmăritor competent va putea să dea de ea - încet, ca să fie mai sigur, dar nu se va lăsa păcălit.

O creangă trosni în stânga ei.

Trebuia să ajungă la Cămin. Războinicii nu aveau de unde să ştie în ce direcţie o luaseră trolii. Sigur, vor da de urma lor, dar vor pierde timpul, iar timpul era acum o marfă rară, pe care nu-şi puteau permite s-o irosească.

Înaintea ei, o veveriţă începu să chiţăie speriată.

Jeanne începea să regrete că îşi părăsise surorile. Profitase de ocazia care i se ivise. Tufişul acela îi asigurase cea mai bună şansă. Fusese de preferat decât să aştepte lăsarea întunericului. Acum, cel puţin, avea parte de ceva lumină.

Veveriţa era exagerat de agitată.

De ce?

Jeanne se ascunse sub un tufiş, regretând că nu avea o armă. Orice i-ar fi fost de mai mult ajutor decât un briceag de câţiva centimetri. Pantalonii ei maro decoloraţi, ca şi bluza verde, erau rupţi şi murdari.

Glasuri.

Încremeni în loc.

Glasurile răsunau exact din faţă. Se pare că erau doi. Nu era greu de ghicit cine.

Jeanne se întinse pe burtă şi începu să se târască, evitând cu grijă crengile care ar fi trădat-o, dacă trosneau sub greutatea ei.

- De-abia aştept să ajungem la Fox, spunea cineva.

- Sunt nerăbdător să încerc carnea cea nouă, zise al doilea.
Jeanne se opri în spatele unui tufiş mare, plin de frunze, şi dădu încet la o parte o creangă.
Cei doi troli erau ocupaţi să şteargă cea mai mică urmă pe care o făcuseră, frecând pământul cu frunze mari şi iarbă, atenţi să nu rămână nimic.
- Pe care femeie ai regula-o prima? întrebă cel mai tânăr dintre cei doi troli, înarmat cu un topor.
Cel mai în vârstă rânji, expunându-şi gingia goală, acolo unde fuseseră odată dinţii din faţă.
- Este greu să aleg pe una, recunoscu el. Toate sunt foarte sănătoase. Nici nu se compară cu slăbănoagele de până acum.
- Ai dreptate, zise încântat trolul cel tânăr. Ştii, Galen, o să ne bucurăm ani buni de lotul ăsta.
Galen încuviinţă din cap.
- Mulţi ani până când va trebui să le hrănim, îl aprobă el. Poate că va trebui să dăm din nou iama prin Familie, Trend.
- Nu ştiu ce să spun, zise acesta încruntându-se.
- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Galen.
Jeanne nu vedea nici un fel de armă la cei doi troli. Iar acest fapt o îngrijora. Însemna că le ţineau ascunse sub mantiile acelea de blană pe care le purtau. Nu-i plăceau surprizele când era vorba să lupte pe viaţă şi pe moarte.
- Ai văzut câte arme aveau? spuse Trend. Galen încuviinţă din cap.
- Nu aş fi crezut că au rămas atâtea arme, continuă Trend. Sunt atât de rare. De unde crezi că le au?
- Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Galen, ridicând din umeri. Poate că data viitoare, când îi vom ataca, ar trebui să le furăm armele şi să lăsăm femeile.
- Bună idee, zâmbi Trend. Ar trebui să-i spui lui Saxon când ne întoarcem.
- Vrei să mă omoare?
Galen se opri din măturat şi se uită la tânărul trol.
- Să te omoare?
- Ştii foarte bine, bombăni acesta, că lui Saxon nu-i plac decât propriile sale idei. Mi-ar lua capul, mai mult ca sigur.
- Îmi pare rău, se scuză Trend spăşit. Nu m-am gândit la asta.
- Ar fi mai bine să-ţi foloseşti mintea când este vorba de Saxon, îl preveni Galen. L-am văzut ucigând oameni din simplu motiv că

s-au uitat la el cum nu trebuia. Când îl apucă pofta de a ucide, este mai bine să te fereşti din calea lui, te rog să mă crezi.
- Aşa voi face, îl asigură Trend.
Jeanne scoase încet briceagul din buzunar şi trase lama. Acum sau niciodată. Trolii nu ştiau unde se află, nici nu se aşteptau să dea de ea. Dacă lovea repede, va avea de partea ei elementul-surpriză. Poate va reuşi să-i doboare pe amândoi înainte să apuce să reacţioneze. Se opri, amintindu-şi de instrucţiunile pe care i le dăduse Cowboy când se antrena pentru a deveni Războinic.
«Dacă simţi că eşti încordată, îi spusese pistolarul, şi ai timp, stai o secundă să te relaxezi. Inspiră adânc şi limpezeşte-ţi mintea. Nervozitatea nu a fost niciodată de folos nimănui într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Am învăţat un lucru important studiind cărţi despre pistolarii din Vestul Sălbatic. Cel mai bun pistolar, cel care supravieţuia celor mai multe confruntări, nu era neapărat cel mai rapid. Era cel mai calm, care ştia să-şi stăpânească nervii. Ţine minte acest lucru.»
Şi îl ţinuse.
Acum era timpul să-i pună în practică învăţătura.
Trend, care era cel mai aproape de ea, se aplecă să şteargă urmele. Ţinea toporul în mâna stângă şi cu dreapta mătura pământul.
Jeanne sări în picioare, dădu la o parte crengile şi se năpusti spre el.
Cineva îi instruise bine pe troli.
Trend o văzuse cu coada ochiului drept. Lăsă iarba, se ridică şi duse mâna la topor, dar nu mai apucă să-1 folosească.
Jeanne ridică mâna dreaptă. Lama de şase centimetri sclipi în soare şi se înfipse în ochiul stâng al lui Trend.
Trolul scoase un urlet, duse mâna la ochi şi căzu pe spate.
Jeanne se răsuci cu faţa la Galen.
Trolul mai în vârstă, care se înarmase deja, se îndreptă spre ea. Ţinea nu unul, ci două cuţite sclipitoare în ambele mâini. Fiecare lamă avea peste şaisprezece centimetri lungime. Dădea impresia că se pricepea bine să le folosească.
- Ia te uită ce surpriză, îi spuse Galen. Căţeaua în persoană! Cum ai reuşit să scapi?
Jeanne nu-1 băgă în seamă. Căuta altceva cu care să se apere.

- Uite ce i-ai făcut bietului Trend! zise Galen, arătând spre camaradul său nimicit.
Trend îşi smulsese lama din ochi şi se tăvălea pe jos zbierând, cu sângele şiroindu-i pe faţă şi pe piept.
Jeanne nu avea nimic de care să se folosească. Unde era toporul?
- Acum o să-ţi primeşti răsplata, căţea ce eşti! o asigură Galen fierbând de furie.
Se îndrepta spre ea cu cuţitele în mâini.
Jeanne îşi aminti de instruirea ei Tegner.
Când Galen se apropie gata s-o lovească, Jeanne se lăsă la pământ. Ateriză pe partea dreaptă, cu picioarele strânse în semicerc, îl prinse pe trol de genunchi şi îl dărâmă.
- Fir-ar să fie! exclamă Galen, căzând în mâini, fără să scape însă cuţitele.
Se uită la femeia de lângă el.
În clipa aceea, Jeanne îl lovi cu cotul drept în gură. Apoi se rostogoli, în afara razei de acţiune a cuţitelor lui şi sări în picioare.
Galen se ridică şi el scuipând sânge şi doi dinţi din gingia inferioară. Ochii lui scânteiau de mânie.
Jeanne aşteptă următoarea lui mişcare, sperând că furia îl va face să reacţioneze impulsiv.
Şi chiar aşa se întâmplă.
Galen veni ca turbat, agitând cuţitele, fără să mai ţină cont de vreo tehnică de luptă. Nu-şi dorea decât s-o vadă moartă.
Jeanne se feri răsucindu-se spre stânga, dar nu suficient de repede. Vârful unuia dintre cuţite se înfipse în umărul ei, nu adânc, dar simţi o arsură şi bluza i se înroşi de sânge.
Galen râse şi porni din nou la atac. Acum cuţitul era plin de sânge.
Picioarele lui Jeanne se loviră de o creangă căzută şi, înainte să-şi recapete echilibrul, căzu pe spate, cu Galen deasupra ei, gata s-o ucidă.
Îl lovi în vintre.
Galen gemu, dar rămase pe picioare. Tunica absorbise cea mai mare parte din şocul loviturii. Se aruncă asupra ei, agitându-şi cuţitele, gata s-o lovească în piept.
Jeanne îl apucă de încheieturile mâinilor când ateriză peste ea. Ştia că nu putea să-1 ţină mult timp; trolul era puternic, solid,

rezultat al traiului greu pe care-1 dusese. Respiraţia lui fetidă îi agresa nările. Era la numai câţiva centimetri de ea. I se prelingea sângele din gură pe faţa ei.
Cuţitele se apropiau tot mai mult de pieptul fetei.
Era ciudat ce putea să-i treacă prin minte în asemenea momente. Îi zburase gândul la Rikki-Tikki-Tavi.
„Când eşti încleştat într-o luptă, îi spusese el, nu există reguli. Ori tu, ori inamicul. Trebuie să faci orice ca să-1 domini."
Îşi amintise clar lecţia şi se hotărî s-o pună în aplicare.
Galen mirosise succesul şi începuse să râdă răsunător.
Încercând să-şi învingă repulsia, Jeanne deschise gura şi-1 muşcă de nas cât putu de tare. Îşi înfipsese dinţii în pielea moale, rupând şi sfâşiind până auzi cum trosneşte cartilagiul.
Galen gemu şi se desprinse de lângă ea, sărind în picioare.
Jeanne se răsuci într-o parte şi dădu cu degetele de ceva lung şi dur. Când se uită în jos văzu ce era.
Toporul!
Galen dădea înapoi, cu sângele şiroind din nasul distrus.
Durerea îl făcea neatent, pentru că îşi desprinsese ochii de la femeie.
Toporul se ridică şi se înfipse în ţeasta lui, despicându-i craniul ca pe un pepene. Sângele şi lichidul cranian ţâşniră în afară.
Trolul clipi de două ori şi muri pe picioare. Căzu încet cu toporul înfipt în ţeastă.
Jeanne se uită la adversarul ei căzut, trăgându-şi sufletul.
Fusese cât pe ce s-o omoare!
Trend zăcea nemişcat, inconştient, dar viu. Se vedea după cum i se mişca pieptul în sus şi-n jos.
Jeanne ştia că trebuie să-1 termine. Se apropie de el, după care se opri, deranjată de o senzaţie ciudată în gură.
„Ce este?"
Jeanne scuipă şi se uită îngrozită la nasul lui Galen căzut pe jos.
Simţi că i se întoarce stomacul pe dos şi începu să vomite.
„Poate, se gândi ea scârbită, această meserie de Războinic nu era exact ceea ce îşi dorise."
După ce vomită, începu să zâmbească. Cowboy ar fi mândru de ea. „Unde dracu' o fi?"

15

- Unde dracu' suntem? întrebă Cowboy.

Citea manualul de operare, dar legănatul vehiculului îl făcuse să adoarmă. Iar acum era supărat pe el însuşi că aţipise.
- La vreo douăzeci de kilometri est de Cămin, îl informă Winetoo.
- Ai dormit bine? zâmbi Knife.
- Nu-mi vine să cred că m-a prins somnul! spuse Cowboy.
- Am avut cu toţii o noapte lungă, îi reaminti Knife. Dacă nu aş fi fost atât de concentrat să conduc maşina asta, cred că aş fi fost şi eu tentat să trag un pui de somn.
- In ceea ce mă priveşte, spuse Winetoo din spate, indienii sunt vestiţi pentru voinţa lor de fier şi răbdarea exagerată. Nu am nevoie decât să aţipesc puţin la cinci sau zece zile.
Cowboy se uită „duios" peste umăr.
- O să-ţi spun eu un lucru despre indieni, amice. Le place să spună poveşti trase de păr mai mult decât oricine pe lume.
- Cowboy, cred că a Vrut de fapt să spună că eşti sătul de asemenea poveşti, zise Knife, uitându-se la faţa zâmbitoare a lui Winetoo prin oglinda care atârna deasupra bordului.
- El ar trebui să ştie mai bine, spuse Winetoo.
Knife era bucuros că îşi păstraseră intact simţul umorului. Umorul servea drept supapă de suprapresiune psihică, era un mijloc inofensiv de a elibera tensiunea pe care o resimţeau invariabil în situaţii critice. Toţi trei erau extrem de îngrijoraţi de soarta femeilor, dar nu-şi puteau permite să se lase copleşiţi de această grijă, pentru că le-ar fi ştirbit forţa de luptă. Umorul păru să-i relaxeze, păstrându-i în acelaşi timp în formă, apţi să acţioneze în situaţii neprevăzute.
- Cât de departe crezi că sunt înaintea noastră? întrebă Cowboy.
- Depinde dacă s-au oprit sau nu să se odihnească, răspunse Knife.
- Dacă menţin un ritm susţinut, presupuse Winetoo şi trag de femei toată ziua, ar putea fi deja la jumătatea drumului spre Fox, poate chiar mai departe.
- Aşa mă gândeam şi eu, îl aprobă Cowboy. Nu poţi să mergi mai repede?
Knife nu dorea să mărească viteza, temându-se că îi va scădea abilitatea de a evita obstacolele din cale cu aceeaşi eficienţă. Dar Cowboy avea dreptate. Viteza era esenţială. Vitezometrul, cum îi spunea Aristotel, indica de obicei între cincisprezece şi douăzeci. Knife ţinea cât mai mult posibil vehiculul în spaţii deschise, orientându-1 spre un curs estic, bineînţeles.

- Dacă avariem SEAL-ul, spuse Winetoo ca şi când ar fi putut să citească gândurile lui Knife, l-am avariat şi gata. Nu mai putem face nimic altceva. Oricum, ce este mai important? Acest vehicul sau surorile noastre şi cei dragi?
Knife mări presiunea pe accelerator, urmărind cum acul urcă la douăzeci şi cinci, treizeci, treizeci şi cinci, patruzeci. Drumul era încă neted, denivelările fiind absorbite de cele patru anvelope mamut şi amortizoarele de şoc.
- Acum ştiu că îi dăm bătaie, zise Cowboy încântat.
- Am studiat această hartă, anunţă Winetoo. -Şi?
Knife coti ca să ocolească un pâlc de pini înalţi.
- Cred că am găsit o cale să recuperăm timpul, declară Winetoo.
- Cum?
Winetoo examinase harta în timp ce Cowboy aţipise. Era desfăcută lângă el, pe scaun. O luă şi încercă să le explice, confirmându-şi propriile calcule.
- Nu sunt foarte sigur după câţi kilometri, începu el, dar vom da în cele din urmă de un pârâu. Când îl vom întâlni, sfatul meu este s-o luăm spre sud.
- De ce spre sud? se interesă Knife.
- Pentru că, dacă vom urma pârâul spre sud, răspunse Winetoo, vom da peste o şosea principală, trecută la numărul unsprezece pe această hartă. Şoseaua numărul 11. Ne duce direct la Fox.
- Crezi că această şosea mai există? îl întrebă Cowboy neîncrezător.
- Nu am nici cea mai vagă idee, recunoscu Winetoo. La urma urmei a trecut un secol. Dar nu se ştie niciodată.
- Mi se pare în ordine, hotărî Knife. Mai sunt şi alte oraşe între noi şi Fox?
- Să vedem...
Winetoo pipăi cu mâna stângă linia roşie care marca Autostrada 11.
- Da, vom trece prin două oraşe mici. Primul se numeşte Greenbush. Al doilea este ceva mai mare şi îi spune Badger.
- Cât de departe sunt unul de celălalt? vru să ştie Knife.
- Cred că sunt doisprezece sau cincisprezece kilometri de la pârâu la Greenbush, răspunse Winetoo. Şi încă vreo doisprezece de la Greenbush la Badger. După aceea, mai rămân vreo zece kilometri până la Fox.

- Ce apropiate erau oraşele înainte de Marea Explozie, remarcă Cowboy. Acum ţi se pare greu de crezut că erau atâţia oameni pe lume.
- Îmi amintesc că am citit că aveau chiar probleme cu suprapopularea, zise Knife. Erau prea mulţi oameni în anumite părţi ale globului.
- Mă rog, spuse Cowboy zâmbind, este clar că au găsit o soluţie rapidă acestui ghimpe care-i râcâia, nu vi se pare?
- Într-adevăr, oftă Knife.
Încă nu putea cuprinde cu mintea realitatea oribilă a Marii Explozii, consecinţele devastatoare pe care le avusese asupra speciei umane. La urma urmei, nu ştiuse niciodată cum fusese înainte să se lanseze rachetele. Nu-şi putea imagina lumea aşa cum fusese atunci, ci doar aşa cum era acum. Dar nu îl deranja că nu avea nici o remuşcare. Cum ar fi putut simţi vreo emoţie faţă de oameni pe care nu-i cunoscuse? Revolta era altă poveste. Era foarte revoltat pe ce făcuseră ticăloşii ăia cu planeta, mediul şi ecologia.
- Crezi că vom găsi pe cineva în oraşele prin care vom trece? întrebă Cowboy gânditor.
- Nu ştiu, îi răspunse Knife. Consemnările Familiei spun că guvernul a evacuat cea mai mare parte din populaţie în timpul celui de-al treilea război mondial. Poate că unii s-au adăpostit.
- Am fost întotdeauna convins că Familia nu este singura care a supravieţuit, declară Winetoo încrezător. Dacă noi am supravieţuit, înseamnă că au făcut-o şi alţii. Trolii au dovedit acest lucru.
Cowboy pufni dispreţuitor.
- Sper că ceilalţi pe care îi vom întâlni vor fi mai plăcuţi la vedere decât afurisiţii de troli.
- Şi eu sper la fel, îl aprobă Winetoo.
După această conversaţie, îşi continuară drumul în linişte, fiecare cu gândurile lui.
Knife se gândea la Hillary, temându-se pentru siguranţa ei. Avea totuşi un motiv pentru care putea să-şi facă speranţe. Era puţin probabil că trolii aveau de gând să le ucidă pe femei. Altfel de ce ar mai fi riscat să atace un fort înarmat? Doar ca să ucidă femeile pe care le luau prizoniere? Ar fi fost lipsit de sens. Trolii aveau nevoie ca femeile lor să fie în viaţă. De ce să le ia cu forţa? Ce voise să spună trolul pe care-1 luaseră prizonier, când

declarase că rămâneau mereu fără femei? De ce rămâneau fără femei? Erau atâtea întrebări fără răspuns!
Soarele coborâse la apus. Noaptea era aproape.
- Ne oprim când se întunecă? întrebă Cowboy.
- Ar fi mai bine, zise Knife, gândindu-se că iar vor pierde timpul. Probabilitatea de a avaria acest vehicul noaptea este mult mai mare. Vom dormi înăuntru şi vom porni din nou de cum se luminează de ziuă.
- Vrei să spui, îl corectă Winetoo, că vom porni ,1a o oră după ce vei arunca acel levier roşu sub bord, nu uita!
- Cum vom şti când a trecut o oră? îl întrebă Cowboy. Neam lăsat cadranele solare acasă.
- Ne vom ghida după ăsta, le spuse Knife, indicând o consolă din mijlocul panoului. Când acest ac va fi complet la dreapta, înseamnă că este încărcat la capacitatea maximă şi putem pleca.
- Nu te îngrijora. îl asigură Winetoo. Vom porni de îndată ce va fi posibil. Ştiu cât de nerăbdători sunteţi amândoi să-i prindeţi pe troli.
- Tu nu eşti? îl întrebă Cowboy.
- Ba da, sigur, zâmbi Winetoo. Dar voi aveţi un interes mult mai mare în această misiune.
- La ce anume te referi?
- Doar ştiţi foarte bine, râse Winetoo. La Hillary şi Jeanne.
- Jeanne şi cu mine suntem doar buni prieteni, zise Cowboy încordat.
- De ce sunteţi amândoi atât de secretoşi în privinţa legăturii voastre personale? îl întrebă Winetoo uitându-se la Knife.
- Ia-ţi şi tu o „legătură personală", îl maimuţări Cowboy şi vei înţelege.
- Mă rog Spiritului, spuse Knife, strângând involuntar volanul în mâini, ca femeile să fie tefere.
- Dacă li se întâmplă ceva, jură Cowboy, nu voi lăsa pe nici un trol în viaţă.

16

Jeanne era urmărită.
Soarele se înălţase pe cerul dimineţii, ca o insulă galbenă, sclipitoare pe o mare azurie.
Se opri să asculte. O dureau muşchii şi umărul drept dacă făcea vreo mişcare bruscă. Lipsa somnului era cea mai cumplită parte

a calvarului prin care trecea. Hotărâse să meargă toată noaptea, conştientă de imensul risc personal pe care şi-1 asuma. Dar acest risc era motivat de aprecierea exactă a responsabilităţii pe care o avea faţă de surorile ei captive. De două ori în timpul nopţii se văzuse obligată să se urce în copacii din apropiere, când auzise mormăieli ameninţătoare din desişurile care o înconjurau. Era înarmată cu toporul şi două cuţite lungi, dar toate aceste arme s-ar fi dovedit inutile dacă era nevoită să se confrunte cu un mutant sau oricare alt carnivor de talie mare.
Ce o fi pe urmele ei?
Jeanne îşi reluă marşul hotărâtă, fără şovăie. Dacă era un mutant după ea, ar ataca pur şi simplu, fără să ţină cont de ceva. Câinii sălbatici ar fi început să urle nerăbădători pe măsură ce s-ar fi apropiat. Felinele mari ar păstra tăcerea, nu îţi dai seama că o felină este pe urmele tale decât atunci când este prea târziu. Auzea destul de des trosnetul unei crengi sau foşnet de frunze. Ceva încerca să se apropie de ea, s-o ia prin surprindere. Ceva care nu era grăbit, ci era dispus să aştepte.
Pentru ce?
Erau troli, mai mult ca sigur. Saxon nu putea s-o lase să scape. Îşi va trimite o parte dintre oameni după ea. Dar oare câţi?
Jeanne se concentră, rezistând oboselii care ameninţa s-o copleşească. Sperase că va lua un avans serios faţă de următorii săi, dacă va merge toată noaptea. Dar se părea că nici ei nu se opriseră să se odihnească. În orice caz, indiferent cine sau ce era pe urmele ei, dorea neapărat să pună mâna pe ea!
Un mic câmp se deschise în faţă, cu o iarbă până la brâu unduind în adierea vântului nordic.
Mintea începuse să-i rătăcească. Se întorsese cu gândul în copilărie. Îşi aminti de anii de şcoală, de lecţiile predate de Bătrânii Familiei şi de instruirea ei ca Războinic. Mama ei încercase s-o convingă să nu devină prima femeie Războinic după atâţia ani.
- Poţi să te faci Vindecătoare, o îndemnase mama ei, sau Ţesătoare, Agricultoare, orice numai Războinic nu!
Mama ei se temuse că o s-o piardă. Rata de mortalitate a Războinicilor era de patru ori mai mare decât cea a restului Familiei şi nu fără motiv. Războinicii erau de obicei primii care înfruntau pericolul, trebuiau să-şi dea viaţa pentru protejarea Familiei şi a Căminului.

Vântul se intensificase.
Jeanne ajunse la marginea câmpului şi începu să-1 traverseze. Iarba era deasă. I se prindea de mocasini şi i se încolăcea de glezne. Spera să nu calce fără să vrea peste vreun şarpe. Numai gândul ăsta era de ajuns să-i facă părul măciucă.
O albină bâzâi lângă ea.
Ţinea toporul sus, deasupra capului, pentru ca mânerul să nu se prindă în iarbă. Cuţitele erau vârâte la loc sigur sub cureaua de piele.
Dacă se forţa, se gândea că va putea ajunge la Cămin până la lăsarea întunericului. Se va întoarce la Familie, la Cowboy.
Începuse să se ataşeze de pistolar, la fel cum ştia că şi el era puternic atras de ea. I-o spuseseră buzele lui cu câteva nopţi înaintea atacului, în timp ce stăteau într-un loc tainic. Era primul bărbat pe care-1 dorise vreodată. În copilărie, când se comporta ca un băieţoi, sexul opus fusese o sursă permanentă de competiţie, pentru a demonstra de ce e-n stare. Iar în adolescenţă, spre surprinderea ei, nici unul dintre bărbaţi nu se arătase interesat de ea. Apoi apăruse Cowboy care o uimise într-o zi cu trasul la ţintă.
- Ţinteşti bine, spusese pistolarul venind în spatele ei. Ai ochi buni. Se potriveşte cu trupul tău superb, adăugase el, învârtind pistolul pe degete.
Simţise că i se opreşte inima în loc.
Aceste amintiri plăcute o făcură să zâmbească. Plimbările lungi, nopţile pline de stele. Observaseră şi alţii. Surorile ei o tachinaseră. Ii trezise emoţii, care nici nu-şi imaginase vreodată că există. Multe femei o invidiaseră. Cowboy era considerat o partidă bună.
Adâncită în gândurile ei, nu observă tremuratul brusc al ierbii în stânga ei.
Când Aristotel anunţase că Triada X va pleca spre Oraşele Gemene şi Cowboy va lipsi mult timp, fugise şi plânsese furioasă şi îndurerată. De ce nu-i spusese? De ce se ferea de ea după ce se făcuse publică această veste?
Dinaintea ei se înălţa un zid de copaci.
Jeanne se opri şi se uită peste umărul drept. Nici urmă de troli deocamdată.
În momentul acela o lovi Buck. Sări cu bâta în mână, lovind-o în bărbie când se întoarse să-1 înfrunte.

Jeanne căzu pe spate, ameţită.
Buck veni lângă ea cu bâta metalică ridicată.
- Ţi-am rămas datori, căţea! Pentru nasul meu, pentru (Galen şi Trend. Asta este pentru ei!
Zicând acestea, lovi cu bâta în jos. Jeanne blocă lovitura cu toporul, impactul zguduindu-i umărul şi agravându-i rana de cuţit. Fata se rostogoli şi sări în picioare cu toporul în mână.
Dar Buck dispăruse.
Ştia că se află într-o situaţie dificilă. Vântul biciuia iarba şi frunzele copacilor, astupând orice sunet pe care l-ar fi putut face trolii. Se jucau cu ea, amuzându-se cu acest joc. Iar ea era prea expusă în plin câmp, o ţintă sigură.
Jeanne o rupse la fugă, parcurgând distanţa până la copaci, cu intenţia să se adăpostească în pădure.
Cineva râse în spatele ei.
Alerga din răsputeri, cu ochii în toate părţile, temându-se de următorul atac.
- Fugi, căţea, fugi!
Buck era undeva în stânga ei.
Jeanne ajunse la trunchiul unui copac bătrân, cu coroană lată. Avea multe crengi moarte. Se opri pentru o clipă să-şi tragă sufletul.
O săgeată se înfipse în trunchi, la câţiva centimetri de capul ei.
Cineva râse.
Jeanne se trase după copac şi începu să urce un deal abrupt. O durere sfâşietoare îi săgeta şoldul. Probabil că oboseala începea să-şi spună cuvântul.
- Fugi, căţea!
Buck se distra de minune.
De partea cealaltă a dealului era un povârniş abrupt de zece metri. Încetini pasul, inspiră adânc şi sări.
- Fugi! Fugi!
Jeanne se strâmbă când ateriză. I se înmuiaseră genunchii. Căzu pe burtă şi i se umplu gura de noroi. Râsul nu înceta.
Mişcă-te! Ridică-te şi mişcă-te! Încercă să-şi oblige picioarele s-o asculte, dar nu voiau să se supună. În faţa ei era un mal. Dacă ar reuşi să ajungă pe malul celălalt, poate că ar putea să se ascundă.

- Vânătoarea s-a încheiat, anunţă Buck. Jeanne se răsuci pe spate şi se uită în sus. Buck şi alţi doi troli bărboşi stăteau pe culme.
- O vrei moartă? întrebă un trol solid, cu un arc în mână şi o tolbă plină cu săgeţi în spate.
- Încă nu, îi răspunse Buck rânjind. Am planuri mari cu căţeaua asta! N-o scăpaţi din ochi!
- Saxon a spus într-adevăr că ne putem distra cu ea, zise al treilea trol cu o sabie în mâna stângă. Dar a mai spus că-i vrea capul. Să i-1 tăiem înainte sau după ce ne distrăm cu ea?
Buck se gândi înainte să răspundă.
- După, zise el în cele din urmă. Poate voi dori să mă folosesc de gura ei.
Ceilalţi troli îl aprobară încuviinţând din cap.
- N-o scăpaţi din ochi, repetă Buck.
Apoi se gemui şi începu să coboare încet povârnişul. Jeanne ştia ce avea de gând să facă trolul. Apucă un cuţit şi—1 trase din curea.
- Lasă-1 jos! îi ordonă trolul cu arcul.
Fixase deja o săgeată şi o îndreptase spre pieptul ei.
- Lasă-1 jos imediat! Jeanne se supuse fără să vrea.
Buck ajunse jos proţăpindu-se pe picioare, rânjind şi agitându-şi bâta.
- Ti-am spus, căţea, se lăudă el, ţi-am spus că o să-mi plăteşti pentru ce mi-ai făcut.
Avea încă nasul umflat şi albicios.
- Oricând cu plăcere, spuse Jeanne cu un glas dulce. Ascunsese unul dintre cuţite sub braţul stâng. Probabil că
trolul cu arcul o s-o nimerească, dar va avea grijă să-1 străpungă mai întâi pe Buck.
Buck lăsase jos bâta metalică şi începuse să-şi ridice tunica.
- Va fi foarte distractiv, îi spuse el.
- Dacă nu te superi, amice, interveni altă voce, cred că fata ar prefera să bea pişat de cal decât să satisfacă pe unul ca tine.
Jeanne se întoarse, lungindu-şi gâtul şi făcu ochii mari de uimire. I se accelerase pulsul. Nu-i venea să creadă! El era.
Stătea pe mal zâmbind, cu braţul drept adus în faţă, iar celălalt pe lângă şold.
Trolii păreau încremeniţi de uimire.
- Ucide-1!

Buck îşi regăsise vocea şi îşi lăsase în jos tunica.
Trolul cu arcul ridică vârful săgeţii sale, compensând distanţa. Ştia că acest străin nu avea cum să-şi scoată pistoalele înainte ca el să tragă. I se tulbură vederea, simţi că i se înfige ceva în corp şi căzu. Arcul şi săgeata îl alunecară din degetele amorţite. Coarda se destinse, şi săgeata se înfipse în pământ.
Trolul cu sabia se întoarse să fugă.
- Ne părăseşti atât de curând? îl întrebă pistolarul, Îl împuşcă pe cel de-al doilea trol în ceafă.
- Ai mai rămas tu.
Se întoarse, îndreptând Python-ul din mâna dreaptă spre trolul cu nasul spart. Coltul stâng rămăsese prins la curea. Buck se dădu înapoi.
- Nu, te rog! Nu vreau să mor! îl imploră el.
Jeanne se ridică în genunchi, privindu-şi fix iubitul.
- Cowboy, murmură ea, cu ochii plini de iubire şi lacrimi.
- Nu, te rog! se auzi tânguirea trolului.
Buck întinse mâinile în faţa corpului, ca şi când ar fi putut să-1 protejeze de inevitabil.
- Eşti un laş, declară Cowboy.
Pythonul bubui, şi Buck se prăbuşi cu o gaură roşie în mijlocul frunţii.
- Nu i-am suportat niciodată pe laşi, zise Cowboy, punând Coltul la locul lui.
Apoi sări de pe mal şi ateriză lângă Jeanne. -Bună, spuse el. Vrei să te duc undeva cu maşina? Jeanne gemu şi se prinse de picioarele lui. Cowboy se lăsă într-un genunchi şi o luă în braţe.
- Este totul în ordine. Nu mi-am dat seama. Sunt aici. Poţi să te descarci.
Linştea pădurii îi cuprinse în timp ce plângea liniştit în braţele lui. Păsările şi celelalte vieţuitoare îşi reluară treptat activităţile lor diurne, întrerupte pe moment de oameni şi zgomotul împuşcăturilor.
Knife şi Winetoo apărură pe mal.
- Deci aici erai, spuse Winetoo, cu Browningul în mână.
- Am auzit împuşcăturile, îi explică Knife, gata de acţiune.
- Am crezut că te-a atacat vreo viespe în timp ce te uşurai, adăugă Winetoo.
Apoi se duseseră să se uite la trolul mort. Knife se apropie de Cowboy şi Jeanne.

- Se simte bine?
Jeanne îşi ridică faţa plină de lacrimi şi încuviinţă din cap.
- Numai că sunt foarte obosită şi mă doare tot corpul, îi spuse fata.
- Hillary este cu tine? o întrebă Knife plin de speranţă. Jeanne clătină din cap.
- Nu sunt decât eu. Am evadat ca să vă spun că trolii se îndreaptă spre est, către o localitate numită Fox.
- Ştim, o informă Cowboy.
- Ştiţi?
- Am prins un trol, îi explică Knife. Şi l-am forţat să ne spună unde veţi fi duse.
- Aminteşte-mi odată să-ţi povestesc cum am reuşit asta, zise Cowboy strângând-o de umărul stâng. S-ar putea să te intereseze să foloseşti aceeaşi tehnică vreodată.
Winetoo li se alătură. —Trolii sunt morţi.
- Mai încăpea vreo îndoială? întrebă Cowboy. Knife se ridică, gândindu-se ce vor face în continuare.
- Vom aduna armele trolilor şi le vom pune în spatele SEAL-ului. Jeanne, dacă nu te simţi în stare, Cowboy te poate duce înapoi la Cămin. Iar Winetoo şi cu mine vom merge la Fox, să le salvăm pe celelalte femei.
- Mă simt în stare să particip la acţiune, declară Jeanne.
- Eşti sigură? insistă Knife. Se pare că ai o tăietură la umărul drept. Eşti terminată. Ne putem descurca şi fără tine.
Jeanne scrâşni din dinţi şi se ridică în picioare, susţinută de Cowboy mereu alături de ea.
- Merg cu tine, Knife. Voi avea timp să mă odihnesc până să ajungem la Fox. Am înţeles bine? Ai venit cu vehiculul care a fost dezgropat?
Knife încuviinţă din cap.
- Atunci este cu atât mai bine. Nu vei avea nevoie de mine până vom ajunge la Fox.
Se opri.
- Trebuie să merg, Knife. Le sunt datoare surorilor mele pe care le-am părăsit...
- Nu le-ai părăsit, protestă repede Cowboy. Ai făcut exact ce trebuie.
- Oricum mă simt ca o dezertoare, zise Jeanne. Trebuie să mă lăsaţi să vin cu voi.

Knife simţi cele trei perechi de ochi aţintite asupra lui. aşteptând să ia o hotărâre. Instinctul îi spunea s-o trimită acasă, la adăpost de orice rău. Dar era Războinic; ştia consecinţele. În afară de asta, nu ştia câţi troli erau acolo. Nu strica să mai aibă la îndemână un bun Războinic.
- Bine, spuse el. Poţi veni. Vom avea nevoie de tine. Cowboy o îmbrăţişa pe Jeanne.
- Haide să mergem la SEAL, să-ţi pansez rana.
Se îndreptară spre vehiculul parcat la patruzeci de metri depărtare, spre vest.
- Cum m-aţi găsit? îl întrebă Jeanne pe Cowboy în timp ce mergeau parcă lipiţi unul de altul.
- întâmplător, îi explică el. Aşa cum a spus Winetoo, trebuia să mă uşurez. Knife a oprit şi, în timp ce udam copacul de colo, am auzit pe cineva strigând şi râzând. Evident, m-am dus să văd ce este şi am dat de tine.
- Mă bucur că s-a întâmplat aşa, zise fata înălţându-se şi sărutându-1 pe obraz.
- Aceşti troli vor plăti pentru ceea ce au făcut, promise Cowboy cu buzele albe de furie. Le sunt dator.
Mai departe, în faţa lor, Knife se lupta să-şi înfrângă valurile de tristeţe care-1 cuprinseseră. Fusese minunat că o găsiseră şi o salvaseră pe Jeanne, dar îi amintea atât de mult de iubita lui, Hillary, încât o durere surdă îi copleşea sufletul. Amândouă erau blonde; Hillary avea ochi verzi, Jeanne albaştri; Hillary era cu câţiva centimetri mai scundă ca Jeanne, dar avea o figură mai plină. Faţa lui Jeanne era mai lată şi avea un corp mai musculos; amândouă femeile erau atrăgătoare şi inteligente. Ori de câte ori se uita la Jeanne, o vedea pe Hillary. Era exact ce-i mai lipsea ca să nu se poată concentra!

17

Era dimineaţa celei de-a treia zile, după atacul asupra Căminului.
Saxon ridică braţul, făcând semn coloanei să se oprească. Ajunseseră în vârful unei coline. Sub ei, şerpuia o vale îngustă pe o distanţă de vreo doi kilometri, terminându-se cu un grup de clădiri.
- Fox! anunţă Saxon pentru prizonierele lui.
Hillary se uită la oraşul îndepărtat. Aproape că ajunseseră şi încă nici un semn de Războinici. Unde or fi? Oare se întâmplase

ceva cu Knife? Care era motivul pentru care nu primiseră încă nici un ajutor?
Cei unsprezece troli şi şapte femei începură să coboare colina.
- Am ajuns în sfârşit acasă! exclamă unul dintre troli. Saxon îi aruncă o privire lui Hillary.
- Voi, femeile, vă veţi odihni la noapte. Veţi avea nevoie de această odihnă, pentru că mâine va fi testul.
- În ce constă această testare a voastră? întrebă Hillary, cuprinsă brusc de curiozitate.
- Femeie proastă! o repezi Saxon. Voi, femeile, veţi fi testate, nu noi.
- Şi ce fel de testare este?
- Vei vedea, se mulţumi să spună Saxon.
Soarele urcase pe cer până traversară valea înverzită.
- Începe să mi se facă frică, murmură Bianca. Hillary îi zâmbi ca să-i dea curaj.
- Va fi totul bine.
Din oraş răsunară strigăte pe măsură ce se apropiau. Trolii ridicaseră un gard de lemn care Încercuia jumătatea nordică a oraşului, cu porţi în mijlocul fiecărei laturi. Feţele, cele mai multe bărboase, apărură la poarta dinspre vest, care fu deschisă imediat.
- Nu este la fel de meşteşugit ca marele vostru zid, spuse Saxon, arătând gardul în timp ce se apropiau, dar acest ocol şi focurile ţin departe capetele cu puroi.
- Capetele cu puroi? repetă Hillary.
- Nu se poate să nu ştii ce sunt capelele cu puroi, zise Saxon. Sunt peste tot. Am văzut unul chiar ieri, îţi aminteşti?
Hillary îşi dădu seama la ce se referea.
- Noi le spunem mutanţi. -Cum?
- Mutanţi.
- De aici înainte, îi porunci Saxon, le vei spune capete cu puroi.
- Şi dacă nu le spun aşa? zise ea sfidătoare.
- Te dau hrană lui Wolvie, Runt sau Momma, o ameninţă el.
- Ăştia cine sunt? Saxon chicoti.
- Vei vedea cât de curând.
Zeci de troli se revărsară pe poartă şi înconjurară noii veniţi, mulţi dintre ei rânjind libidinos la femei.

- Cred că am dat de un mare bucluc, spuse Ann. Trecură dincolo de gard şi parcurseră câteva străzi până
ajunseră într-o piaţă pavată din centrul oraşului. O mică platformă se înălţa în mijlocul pieţii. Saxon sări pe platformă şi ridică braţele.
In momentul acela se făcu linişte.
- După cum am promis, spuse Saxon, ne-am întors cu femei!
Cuvintele lui făcură să răsune ovaţii din rândul trolilor adunaţi, însoţite de aplauze şi fluierături. Saxon făcu semn cu mâna şi se potoliră:
- V-am spus că voi aduce femei sănătoase şi m-am ţinut de cuvânt ca întotdeauna. Cine vă conduce cel mai bine?
La început încet, iar apoi cu o frenezie din ce în ce mai mare, trolii adunaţi scandară numele conducătorului lor.
- Sax-on! Sax-on!
Hillary observă că Saxon se dădea în vânt după adulaţiile lor. Se uită la clădirile din jur şi observă ce dărăpănate erau. Cimentul crăpase, lemnul se cojise şi era plin de gunoi şi murdărie peste tot. Oamenii aceştia nu credeau în foloasele curăţeniei?
- Mâine, le strigă Saxon, le vom supune testelor, pentru a vedea cât de tari sunt. Viaţă celor puternici şi moarte celor slabi!
- Viaţă celor puternici şi moarte celor slabi! repetară cei mai mulţi dintre troli.
Hillary îşi dădu seama deodată că erau prezenţi numai bărbaţi. Unde erau femeile? Nu se putea să nu aibă şi alte femei în afară de ele!
- Mulţi dintre camarazii noştri nu s-au mai întors. Saxon deveni sumbru, începând să se fâţâie pe platformă.
- Această Familie este foarte puternică. Au multe arme! Mai multe decât am văzut vreodată! Ce aţi zice să puneţi mâna pe acele arme?
Trolii turbară de bucurie la auzul acestei promisiuni.
- Am un plan, le spuse Saxon. La timpul potrivit, vom ataca din nou Căminul, le vom lua armele şi le vom fura toate femeile! V-ar plăcea?
Un urlet de aprobare izbucni din piepturile camarazilor săi.
- Ştiam eu că o să vă placă! Saxon făcu semn spre femei.
- Încuiaţi-le până mâine dimineaţă. Pe urmă ne vom distra!
Trolii îl ascultară. Trei sau patru apucară câte o femeie şi le împinseră cu forţa spre altă stradă, până ajunseră la o clădire de

cărămidă cu trei etaje. Doi troli, amândoi înarmaţi cu puşti, stăteau de pază lângă o uşă solidă.
Hillary, la fel ca restul prietenelor ei, se trezi poftită cam neceremonios pe uşă. Împinsă din spate, căzu în mâini şi genunchi pe podeaua de beton, julindu-şi palmele. Ferestrele din acest loc infect erau astupate. Câteva lumânări, puse în suporturi de metal prinse de pereţi, asigurau iluminatul.
Uşa se trânti in urma lor.
Bianca suspina.
Hillary se ridică şi îşi scoase funia de la gâtul înţepenit. În următoarea clipă, zări alte femei şi copii ghemuiţi de-a lungul zidurilor.
- Nu suntem singure, remarcă Andromeda.
- Bună, li se adresă Hillary. Mă numesc Hillary.
Dar nu-i răspunse nimeni. Un copil se agăţă temător de mama lui.
- Nu vrem să vă facem nici un rău, le asigură fata, în timp ce încerca să-şi obişnuiască privirile cu lumina obscură.
Aceste femei erau o adunătură jalnică şi timorată, îmbrăcate în zdrenţe şi piei de animale, cu părul neîngrijit şi trupurile căzute într-o atitudine de profund abandon. Copiii erau la fel. Numără nouăsprezece femei şi nouă copii.
- Ai spus că te cheamă Hillary? zise o voce slabă, tremurată.
- Da, aşa am spus.
Hillary se întoarse în direcţia vocii, spre unul din colţurile mai întunecate ale camerei.
O umbră se desprinse şi veni spre ea.
- Cine este? întrebă Bianca temătoare.
- Taci din gură! o linişti Lea.
- Am cunoscut odată o Hillary, zise umbra, în timp ce se îndrepta spre ea şchiopătând. Era într-un loc unde am crescut.
un loc minunat, plin de fericire căruia îi spuneam Cămin...
- Căminul!
Hillary alergă la femeie, o apucă de umeri şi o trase aproape de una dintre lumânări.
Femeia arăta mai bătrână decât anii pe care-i avea, măcinată de traiul greu şi zbârcită de chinuri. Avea păr cenuşiu şi ochi căprui. Şchiopăta pentru că piciorul drept era răsucit în unghi drept faţă de corp.

- Cine eşti? o întrebă Hillary. Şi noi suntem de la Cămin! Bătrânei i se umeziră ochii şi i se înmuiară picioarele.
- Ajutaţi-mă! exclamă Hillary.
Lea şi Violet veniră repede lângă ea, întinzând-o pe bătrână, încet pe podea.
- Nu-mi vine să cred... Femeia simţea că se sufocă.
- Îmi pare aşa de rău!
Începu să plângă, zguduită de suspine înfundate. Trupul ei fragil tremura de intensitatea emoţiei.
- Totul este în ordine, o asigură Hillary.
- Ba nu, nu este, o contrazise bătrâna. Nu înţelegi!
- Ce să înţeleg?
Că nu aţi fi aici, dacă nu aş fi fost eu! Se întoarse ascunzându-şi faţa.
- Ce vrea să spună? se interesă Crystal.
- Nu ştiu, îi răspunse Hillary.
Ridică femeia de pe podeaua rece, murdară,
- Ce vrei să spui cu asta?
- Eu sunt cea care le-a spus despre Cămin!
- Ce ai făcut? o întrebă Lea furioasă.
Femeia cu păr cărunt izbucni şi mai tare în plâns.
Uimită, Hillary îi ţinu capul în poală şi aşteptă cu răbdare să se liniştească. Femeia aceasta avea ceva deosebit. I se părea cunoscută.
- Am senzaţia că o cunosc, zise Andromeda, confirmând intuiţia lui Hillary.
Biata femeie plângea întruna, dar, în cele din urmă, îi secară lacrimile, se opri din tremurat şi amuţi, ştergându-şi naşul cu dosul palmelor.
Femeile Familiei o înconjurară, în timp ce celelalte din camera mizeră păstrară distanţa.
- Acum poţi să vorbeşti? o întrebă Hillary. Bătrâna încuviinţă din cap suspinând.
- Bine. Atunci spune-ne cine eşti.
- Nu mă recunoşti? zise ea cu o voce tremurătoare. -Nu.
Hillary clătină din cap.
- Dar am senzaţia că ar trebui să ştiu cine eşti.
- Îmi amintesc de tine, zise femeia revenindu-i ceva din mândria trecută. Eşti Hillary, cea drăguţă, care se ţinea tot timpul după Knife.

- De unde... începu Hillary , dar fu întreruptă.
- Iar tu, continuă femeia uitându-se la Lea, eşti Lea. Iar voi sunteţi Andromeda, Crystal, Violet.
Se opri zâmbind, satisfăcută de memoria ei. Dar pe voi două nu vă cunosc, zise ea, arătând spre Ann şi Bianca.
„Cele mai tinere", se gândi Hillary.
- Tot nu ne-ai spus cine eşti, îi reaminti ea străinei.
- Numele meu este..., zise ea cu o voce pierdută şi ezitantă, Sylvie.
Soţia lui Aristotel! Hillary o cunoscuse. Nu foarte bine, dar conversaseră de câteva ori.
- Eşti Sylvie? întrebă sceptică Andromeda. Sylvie a dispărut acum vreo şapte ani.
- Da, adăugă Lea. Sylvie avea păr castaniu şi era mult mai tânără decât pari tu să fii.
- De unde ştim că este cu adevărat Sylvie? întrebă Ann. Hillary se uită supărată la celelalte.
- Lăsaţi-o în pace! Cine altcineva ar putea să fie? Altă femeie ar fi fost capabilă de asemenea amintiri? Cine ar mai fi putut cunoaşte identitatea noastră? Acum o clipă ai spus că ţi se pare că o cunoşti, îi atrase ea atenţia Andromedei.
- Îmi pare rău, se încruntă fata. Nu am vrut să spun nimic cu asta. Problema este că arată cu totul altfel.
Sylvie le zâmbi.
- Aşa este, copilă.
Oftă aranjându-şi părul. Încerca să prindă firele răzleţe cu degetele ei osoase şi să le aranjeze într-un fel.
- Şi voi veţi arăta altfel, dacă afurisiţii de troli vă vor ţine mult timp.
- Acesta este motivul pentru care ai dispărut? o întrebă Hillary. Te-au prins trolii?
Sylvie dădu trist din cap.
- Mi se pare că au trecut secole de atunci. Aristotel şi cu mine ieşisem la plimbare ca să-şi satisfacă o curiozitate de-a lui. S-a dus să ia lemne de foc şi atunci au sărit doi troli pe mine. Mi-au imobilizat braţele şi unul dintre ei mi-a pus mâna la gură. M-am zbătut...
Se opri. Amintirile erau prea dureroase.
- Dar s-au dovedit prea puternici. M-au adus aici, la Fox. I se umpluseră din nou ochii de lacrimi.

- Aici stau de şapte ani. Şapte ani! Nici nu ştiţi de câte ori mi-am dorit să am curajul să mă sinucid şi să pun capăt acestui coşmar cumplit!
- Nu se poate să vorbeşti serios, zise Andromeda.
- Nu se poate? zise Sylvie furioasă.
- De ce nu ai încercat să evadezi? o întrebă Ann. Agricultoarea.
- Crezi că nu am încercat? îi răspunse Sylvie. Dar trolii nu lasă niciodată o femeie singură, decât aici, cu pază la uşă. Femeile sunt prea valoroase pentru troli. Cel puţin până ajung la o anumită vârstă.
- De unde au venit celelalte? Hillary se uită prin cameră.
- Au fost răpite, la fel ca voi. Sylvie se strădui să se ridice.
- Trolii fac raiduri prin împrejurimi după femei. Căminul nu este singurul centru locuit din această zonă.
- De ce fură femei? întrebă Lea, aplecându-se înainte.
- Este o poveste lungă, îi răspunse Sylvie.
- Cred că avem tot timpul din lume, zise Hillary. Saxon ne-a spus că vom sta aici până la testarea noastră de mâine, ce-o mai fi şi asta.
Sylvie încercă fără succes să-şi înăbuşe un geamăt.
- Ce este povestea asta cu testarea? o întrebă Crystal.
- Trolii vă supun unei serii de teste menite să determine care dintre voi este cea mai solidă, care va fi cea mai bună parteneră de împerechere.
- Nu mă voi împerechea niciodată cu un hidos de trol, zise Bianca sfidătoare.
- Dacă nu vei face asta, copilă, vei avea parte de o moarte hidoasă.
- Am observat, zise Hillary, că toate femeile de aici sunt tinere, în afară de tine.
Sylvie încuviinţă din cap.
- Trolii vor numai femei tinere, sănătoase. In majoritatea cazurilor, când o femeie ajunge la o anumită vârstă, este ucisă.
- Ce vârstă este aceea? întrebă Hillary.
- Nu este o vârstă prestabilită ca ani, răspunse Sylvie. Trolii ucid pur şi simplu orice femeie când devine prea bătrână ca să-i mai servească.
- Să-i servească? repetă Bianca.
- Aşa îi spun ei. Eu una îi spun legătură sexuală forţată.
- Dar pe tine nu te-au ucis, remarcă Hillary. Sylvie râse.

- În nici un caz pentru acest gen de servicii! Mă ţin în viaţă pentru că ştiu să citesc.
- Să citeşti? repetă Hillary uimită.
- Da, să citesc. Poate că nu vă vine să credeţi, dar sunt singura din Fox care ştie să citească.
- Nu ştiu să citească? se amuză Bianca.
- Unde ar fi putut să înveţe? îi explică Sylvie. Mai există vreo şcoală? Învăţământul organizat este practic inexistent. Din câte am aflat stând aici, Familia este o excepţie. Scrisul şi cititul sunt îndeletniciri dispărute. Când a aflat că ştiu să citesc, Saxon a fost încântat. Incredibil, dar namila asta ciudată are ceva creier. Sunt în viaţă astăzi pentru că Saxon a hotărât că îl voi învăţa. Este un elev jalnic, dar cel puţin nu mă agresează, iar pe ceilalţi troli nu-i interesează o babă ca mine.
- Dar femeile acestea? se interesă Hillary, făcând semn cu mâna în cameră.
- Nu sunt la fel de norocoase ca mine, zise Sylvie pe un ton blând. Ori de câte ori le vrea un trol, la orice oră din zi şi din noapte, trebuie să se conformeze... Dacă nu...
- Ce dezgustător! exclamă Lea.
- Ce vă mai pun să faceţi? se interesă Andromeda, una dintre Bibliotecarele Familiei.
Hank Forrester considerase că învăţătura era esenţială supravieţuirii Familiei. Prin urmare, funcţia de Bibliotecară era considerată o mare onoare. Andromeda era cea mai solidă dintre femeile de faţă şi îşi purta părul castaniu tuns scurt.
- Facem tot ce doresc trolii. Jupuim vânatul pe care-1 prind şi le pregătim mâncarea. Toate muncile meschine, servile care se pot imagina ne sunt destinate nouă.
Făcu semn spre una din lumânările pâlpâitoare.
- Le facem lumânări din grăsime animală, cea mai murdară şi urât mirositoare corvoadă din câte au existat vreodată.
- Şi dacă refuzi? o întrebă Hillary.
- Tu ce crezi? zise Sylvie.
- Ai spus că îl înveţi să citească pe Saxon, remarcă Andromeda. Ce să citească? Au vreo bibliotecă pe aici?
Sylvie clătină din cap.
- Doar câteva cărţi şi documente vechi. Mare parte din materialul inflamabil s-a folosit drept combustibil în timpul sezoanelor reci.

Se opri şi se uită la uşă.
- Câteva dintre documentele pe care le-am descoperit dau indicii despre originea trolilor, dacă nu pentru numele lor.
- Ce vrei să spui? o întrebă Lea, Ţesătoarea.
- Ştim multe din Biblioteca Familiei despre modul de viaţă dinainte de Marea Explozie, despre structura lor socială, cultura sau lipsa ei, despre diversele lor instituţii şi în general despre modul de organizare, îi explică Sylvie. De exemplu, ştim că aveau instituţii speciale pentru criminali, pentru a-i izola şi pentru a-i integra funcţional pe cei retardaţi mintal. Am aflat că, la scurt timp după război, statul Minnesota a fondat un aşezământ pentru retardaţi chiar aici, la Fox, un loc destul de deosebit. Ca parte a unui program destinat să-i convertească pe criminali în membri productivi ai societăţii prin îndoctrinare comunitară, statul a înfiinţat acest aşezământ pentru criminalii retardaţi şi marginalizaţi. Am dedus că scopul era acela de a-i normaliza pe aceşti indivizi asigurându-le locuri de muncă şi permiţându-le să funcţioneze într-un mediu liniştit, rural.
- Crezi că trolii provin dintr-un asemenea aşezământ? sugeră Violet.
- Dacă nu ei, direct, cel puţin descendenţii lor, îi răspunse Sylvie. Nu ştiu când li s-a spus prima oară troli şi de ce. Am găsit un document clarificator scris de un bărbat pe nume Aaron, conducătorul aşezământului. Se pare că guvernul a ordonat evacuarea oraşului şi majoritatea oamenilor au fugit. Trebuia trimis un autobuz de la Minneapolis pentru a-i prelua pe criminalii aflaţi în grija lui, dar nu a sosit niciodată. Aaron a mâzgălit câteva însemnări pe o bucată de hârtie, precizând măsurile care ar trebui luate dacă ajutorul înceta să se materializeze în cele din urmă. Una dintre propoziţii ar putea fi cheia situaţiei de faţă.
- Care era aceea? întrebă Hillary.
- Am învăţat-o pe dinafară, zise Sylvie, redând citatul: „Dacă suntem lăsaţi singuri, trebuie să găsim femei. Nu a mai rămas nici una în oraş. Trebuie să găsim femei!
Pe moment se făcu linişte în micul grup.
Uşa se deschise brusc şi apăru un trol în cameră.
- Vă simţi bine? râse el.
Nici uneia dintre ele nu i se părea nimic amuzant.

- Patru dintre voi vor veni cu mine, mormăi el ridicând mâna dreaptă şi indicând patru femei rezemate de peretele din dreapta. Voi patru. Haideţi, mişcaţi-vă!
Femeile se supuseră fără să comenteze, plecând în grabă. Trolul se uită la femeile din Familie.
- Odihniţi-vă bine astăzi şi la noapte, pentru că veţi avea nevoie de forţă la testarea de mâine.
Zicând acestea rânji, se întoarse şi ieşi pe uşă.
- Nu sunt deloc nerăbdătoare să particip la această testare, murmură Bianca agitată.
- Apropo, zise trolul oprindu-se cu mâna pe uşă. Nu ştiu dacă v-a spus cineva încă, dar dacă nu treceţi testele de mâine, vă aşteaptă o surpriză foarte neplăcută. Dormiţi bine şi nu vă lăsaţi muşcate de ploşniţe!
Chicoti şi ieşi trântind uşa în urma lui.
- Ticăloşii ăştia nu pot închide o uşă iară s-o trântească? întrebă Andromeda.
- Ce a vrut să spună ultima oară? o întrebă Hillary pe Sylvie.
- Încă nu v-au spus? Sylvie părea mirată.
- Nu. Saxon a spus că o să ne dea. hrană lui Wolvie, Runt sau Momma. Cine sunt?
Hillary observă tresărirea lui Sylvie.
- Nu sunt persoane.
Sylvie se uita la fiecare în parte.
- Dacă nu treceţi testele, veţi avea aceeaşi soartă ca oricare femeie care s-a dovedit inutilă trolilor.
Se opri, palidă, bântuită de o viziune.
- Ce se va întâmpla cu noi dacă dăm greş? zise Bianca, apucând-o de umărul drept pe Sylvie.
Femeia o privi drept în ochi.
- Veţi fi aruncate de vii într-un ţarc cu poli fagi înfometaţi.

18

- Drumul acesta ne uşurează călătoria, spuse Winetoo. Stătea în faţă, pe locul de lângă şofer. Knife conducea SEAL-ul. Cowboy stătea pe bancheta din spate, cu capul lui Jeanne în poală. Se întinsese pe banchetă şi adormise.
- Cel puţin nu mai sunt copaci, recunoscu Knife. Mergeau într-o direcţie nord-estică pe Şoseaua 11, o

arteră pe care harta o caracteriza drept „un traseu principal pavat". Poate că fusese odată, dar acum nu mai era. Pavajul era crăpat, unele porţiuni se îndoiseră, iar printre crăpături creşteau fire de iarbă şi buruieni. Un secol de abandon îşi spusese cuvântul. Knife evită cu grijă o groapă în asfalt. În afara deteriorărilor provocate de natură, şoseaua era încă funcţională, probabil pentru că drumul nu fusese circulat de o sută de ani. Din câte citise Knife odată la bibliotecă, volumul traficului obliga societăţile antebelice să aloce anual sume importante din bugetul lor reparării şoselelor.
- Badger trebuie să fie imediat înainte, declară Winetoo consultând harta.
Knife îl însărcinase pe el să se ocupe de traseu. Planul lor se derula exact cum prevăzuse. Mai întâi ajunseseră la pârâu şi o luaseră spre sud. După patru mile, SEAL trecuse printr-un tufiş şi intrase pe şosea, după care se îndreptaseră spre următorul oraş, numit Greenbush. Jeanne adormise după ce Cowboy îi pansase rănile şi îi bandajase umărul drept. Faptul că îi văzuse atât de fericiţi împreună îl făcuse pe Knife să se simtă stânjenit, fiindcă îi amintise de absenţa lui Hillary şi de situaţia în care se afla. Greenbush se dovedise o dezamăgire de proporţii. Nelocuit, lăsat în părăsire, cu clădirile în ruină; vegetaţia pusese stăpânire pe pământ, făcând întregul oraş să arate ca o stranie amintire a ceea ce fusese odată, înainte de Marea Explozie.
- Este jalnic fără doar şi poate, remarcase Cowboy. Knife hotărâse să se îndrepte direct spre Badger. Nu
vedea nici un motiv pentru care ar fi trebuit să exploreze Greenbush, iar timpul era un factor esenţial. Parcurseseră cincisprezece kilometri.
- Iată-1! indică Winetoo. Knife frână.
Clădirile din Badger erau vizibile, cu diverşi copaci înalţi presăraţi printre ele.
- De aici, remarcă Winetoo, pare la fel de dărăpănat ca Greenbush.
- Să vedem! Knife porni motorul.
- Ridică geamul, îl sfătui Winetoo, ca măsură preventivă în caz că cineva ar fi tras în ei cu vreun proiectil. Aristotel susţinea că SEAL rezistă gloanţelor trase de la mică distanţă.
- Se pare că este cineva acasă, zise Winetoo.
Knife observase şi el. Un fuior cenuşiu de fum se ridica spre cer.

- Dacă se dovedesc a fi troli, zise Cowboy, sunt toţi ai mei.
Knife se uită în oglinda retrovizoare la trăsăturile de granit ale lui Cowboy. Îşi făcea griji pentru pistolar. Doar era prietenul lui. După ce Jeanne adormise, Cowboy devenise suspect de tăcut şi gânditor în timp ce îi mângâia părul cu afecţiune. Când se uita la el. observa că îşi strânsese buzele, iar ochii lui albaştri păreau oţeliţi. Îşi imagina ce gândea pistolarul, ba chiar îl înţelegea şi-1 aproba, dar repercusiunile puteau fi mortale pentru Cowboy şi pentru cei care îl însoţeau. Setea de sânge te face să fii imprudent, să nu ţii cont de siguranţa personală, să nu te intereseze nimic decât răzbunarea.
Iar Cowboy voia răzbunare.
SEAL-ul pătrunse încet la periferia oraşului Badger. Clădirile de aici erau similare celor din Greenbush: se dezintegrau treptat, ferestrele se crăpaseră, uşile atârnau în balamale, construcţiile din beton şi cărămidă fiind într-o formă mai bună decât casele de lemn.
- Acolo!
Winetoo identificase provenienţa fumului.
La aproximativ cincizeci de metri în faţă, chiar în mijlocul şoselei, ardea un foc mare, care consuma lacom o stivă de lemne uscate.
- Nu mi se pare în ordine, îl preveni Winetoo pe Knife.
- Ştiu.
Knife frână din nou. Era lipsit de sens. Cine ar face un foc în mijlocul drumului? Şi mai ales de ce? Pe o asemenea zi caldă!
- Să ne pregătim! recomandă Winetoo, răsucindu-se să-şi ia Browning-ul sprijinit de spătarul scaunului.
- S-o trezesc pe Jeanne? îl întrebă Cowboy pe Knife.
- Nu este nevoie, îi răspunse Knife. A trecut printr-un adevărat calvar. Stai cu ea în SEAL.
Parcă maşina şi opri motorul.
- Las cheile în contact, îi spuse el peste umăr. Dacă ni se întâmplă ceva...
Lăsă propoziţia neterminată.
- Am înţeles, spuse Cowboy.
Winetoo deschise portiera şi coborî. Apoi îi aruncă o privire lui Cowboy zâmbind.
- Aveţi grijă să fiţi cuminţi în lipsa noastră.

- Foarte nostim, n-am ce spune. Să fii atent, da? Winetoo luă Browning-ul.
- Nu vor şti niciodată ce i-a lovit!
- Nu uita! îl sfătui Cowboy. Încearcă să tragi în cap.
Winetoo se pregătea să închidă uşa, dar în loc să facă asta o deschise şi se urcă înăuntru.
- Asta îmi aminteşte de ceva, zise el. Când verificam trolii pe care i-ai ucis, am găsit pe unul împuşcat în inimă. Ce s-a întâmplat? Te-a lăsat memoria?
Cowboy zâmbi.
- Nu. Avea un arc şi, de unde stăteam eu, îi acoperea o parte din faţă. Aşa că am ţintit în inimă. Nu am spus niciodată că lovitura în cap este o regulă bătută în cuie.
Winetoo chicoti şi închise uşa.
Knife îl aştepta la câţiva metri în faţa vehiculului, cu arma Comando în mână.
- Cum facem? îl întrebă Winetoo când i se alătură.
- Adoptăm abordarea directă, îl instrui Knife.
O porni încet pe partea stângă a şoselei, în timp ce Winetoo înainta pe dreapta. În acest loc, Şoseaua 11 era mărginită de case dărăpănate. Knife zări locul posibil al ambuscadei după ce cercetă împrejurimile din priviri. Pe aceeaşi parte a drumului pe care înainta el, vizavi de foc, era un zid dărăpănat. Pe partea lui Winetoo, tot vizavi de foc, era carcasa ruginită a unui vehicul mare. O poziţie perfectă pentru lansarea unui atac, cum ar fi spus Cowboy.
Knife se prefăcu că este atent la foc, legănând arma în mâini, cu simţurile încordate la maxim.
Sesiză o mişcare.
Lui Knife îi venea să zâmbească. Indiferent cine erau aceşti oameni, erau lipsiţi de tactică şi de o instruire adecvată. Văzuse pe cineva mişcându-se la fereastra de la etajul al doilea al unei case, în spatele zidului de cărămidă.
Winetoo îşi aţintise privirea asupra carcasei ruginite a ceea ce părea a fi fost un autobuz.
Oare ce aşteptau? se întrebă Knife. Focul era acum la numai zece metri depărtare.
O femeie sări deodată din spatele zidului de cărămidă, cu un arc în mână, cu coarda întinsă, gata să tragă.

Dar Knife se dovedi mai rapid. Se aplecă şi îşi orientă arma în aşa fel încât să tragă în partea de sus a zidului, nu în femeie. Apoi apăsă pe trăgaci şi gloanţele se înfipseră în buza zidului de cărămidă, împrăştiind praf şi bucăţi de cărămidă în toate direcţiile.
Speriată, femeia dispăru din raza lui de acţiune.
Browning-ul lui Winetoo bubui de două ori când apăru un tânăr cu o suliţă în mâna dreaptă. Gloanţele loviră autobuzul lângă capul tânărului, obligându-1 să se adăpostească din nou în spatele maşinii.
• Knife văzu un bărbat cu păr cărunt stând drept la fereastra celui de-al doilea etaj al unei case din spatele zidului. Geamul de la fereastră dispăruse demult. Omul ţinea o puşcă în mâini, dar era evident că nu prea avea chef s-o folosească. Se uita cu gura căscată la Knife şi Winetoo, cu ochii mari de uimire şi nedumerire.
Knife îndreptă arma spre el pentru orice eventualitate.
- Nu trage, domnule! strigă femeia din spatele zidului de cărămidă. Nu mai trage!
- Opriţi focul! strigă şi bărbatul de la fereastră. Nu vă vrem răul!
- Aveţi un mod foarte ciudat de a arăta acest lucru, le spuse Knife. Coboară aici! îi ordonă el bărbatului. Ţine puşca deasupra capului când ieşi pe uşă, dacă nu vrei să te fac praf!
Omul încuviinţă din cap şi dispăru.
- Cât despre tine, continuă Knife adresându-se femeii de după zid, ridică-te imediat cu mâinile sus!
Femeia, care era de fapt o fată în jur de optsprezece ani, făcu aşa cum i se ordonase. Avea ochi albaştri şi păr castaniu pe care-1 purta tăiat până la umeri. Era îmbrăcată în zdrenţe.
- Şi tu la fel! îi spuse Winetoo băiatului din spatele autobuzului. Lasă suliţa şi ieşi imediat!
Tânărul ieşi fără să vrea din ascunzătoarea lui, cu braţele ridicate. Avea blugii rupţi şi o cămaşă zdrenţuită. Părul, la fel ca al fetei, era tăiat până la umeri şi atârna în laţe unsuroase. Ochii lui căprui îl priveau duşmănos pe Winetoo.
- Tu treci de partea asta a zidului! îi spuse Knife fetei, făcând semn cu ţeava armei.
Il ascultă imediat, strecurându-se printr-o gaură în zid.
- Iar tu, continuă Knife uitându-se la băiat, vino aici! Tânărul o porni arogant pe şosea.

- Mişcă-te! exclamă Knife ameninţându-1 cu arma. Băiatul se albi la faţă şi grăbi pasul.
Bătrânul ieşi din casa dărăpănată cu puşca sus. Knife îşi îndreptă arma spre bărbat în timp ce traversa o curte năpădită de buruieni şi-1 văzu trecând prin gaura din zid.
- Lasă arma jos. Încet! îi ordonă Knife.
Omul ascultă. Acum se înşiraseră toţi trei cu braţele ridicate: fata speriată, băiatul cel înfumurat şi bărbatul uimit.
- Se pare că aţi prins nişte bandiţi feroce, remarcă Cowboy în glumă în spatele lui Knife. S-ar putea să fie banda James.
Knife aruncă o privire peste umărul drept. Cowboy şi Jeanne era la numai câţiva metri depărtare, Jeanne ducând un pistol automat Henry.
- Parcă ţi-am spus s-o laşi să doarmă, îi zise Knife lui Cowboy.
- Aşa am vrut să fac, chicoti acesta, dar ai trezit-o tu, cu arma ta.
Knife se întoarse spre asasinii amatori.
- Cine vrea să vorbească?
- Aş vrea să spun ceva, zise furios băiatul cu păr unsuros.
- Ce? îl întrebă Knife.
Tânărul îi aruncă o privire bătrânului.
- Nu ţi-am spus eu, ticălosule, că nu sunt troli, dar tu ai ţinut-o pe-a ta? În ziua în care o să mă asculţi, cred că o să fac atac de inimă şi o să mor!
- Ai grijă cum vorbeşti! îl preveni bătrânul.
- Tată! interveni fata. Nu puteţi înceta cu discuţia asta măcar un minut? Mai ales în asemenea momente! Oamenii aceştia s-ar putea să ne ucidă!
- Nu cred! zise bătrânul clătinând din capul lui cărunt clipind semnificativ din pleoape.
- De ce nu v-am ucide? îl întrebă Knife.
- Nu sunteţi ucigaşi înnăscuţi, ca afurisiţii de troli. Bărbatul îl privi direct în ochi pe Knife.
- Aţi fi putut să-mi ucideţi fiica cu mitraliera voastră, dar nu aţi făcut-o. Iar prietenul tău putea să-mi ucidă fiul cu pistolul lui, dar nici el nu a făcut-o. Nu! Ceva îmi spune că nu ne veţi ucide cu sânge rece.
Se opri uitându-se apreciativ la arma lui Knife.
- Ce este asta, domnule? Nu am văzut asemenea armă de când mă ştiu!

- Se numea carabină de comando, îi spuse Knife amuzat.
- Erau fabricate ca arme semiautomate, adăugă Cowboy, dar am făcut-o să fie complet automată.
- Ce înseamnă asta? se interesă bărbatul.
- Înseamnă că poţi trage repede multe gloanţe, bătrâne, îi răspunse Cowboy.
- Mă cheamă Clyde, domnule. Aceasta este fiica mea, Cindy. Iar acest căpos este fiul meu, Tyson.
- De ce aţi vrut să ne ucideţi? îi întrebă Knife.
- Am crezut că sunteţi troli, îi răspunse bătrânul, spre furia băiatului care începu să pufnească.
- Să înţeleg atunci că nu prea îi aveţi la suflet pe troli, zise Cowboy.
- În mod sigur, domnule, explodă Clyde roşind. Afurisiţii de troli ar trebui ucişi până la unul, fără nici o exagerare! Îmi hărţuiesc familia de ani de zile. Mi-au luat-o demult pe draga mea Bess, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul! Nu se ştie când aceşti ticăloşi vor încerca să mi-o ia şi pe Cindy. Deşi, până acum, zise Clyde râzând, am fost mai deştepţi ca ei. Ba chiar am ucis câţiva. Nu sunt prea isteţi.
- Locuiţi aici?
Knife se uită la clădirile deteriorate din jur.
- Ne adăpostim pe unde putem, zise Clyde cu tristeţe. Am avut o fermă la sud de aici. Era a bunicului meu. Dar trolii ne-au descoperit. Iar de atunci nu facem decât să fugim şi să ne ascundem.
- De ce nu aţi plecat departe de aici? îl întrebă Winetoo. Cât mai departe de troli?
- Pentru că este prea mândru ca s-o facă, îi răspunse Cindy.
- Este prea prost, interveni Tyson.
- Ai grijă cum vorbeşti, băiete! se înfurie Clyde. Cowboy veni lângă Knife şi-i făcu cu ochiul.
- În concluzie, ce facem cu banda James? îi punem la zid şi-i executăm?
- Nu, te rog! strigă fata luându-1 în serios.
- Stai să mă gândesc.
Knife îi studie gânditor pe toţi trei. Cum ar trebui să procedeze? Să-i lase aici, adică să-i condamne practic la o viaţă nenorocită, la o existenţă chinuită, măcinată de o permanentă confruntare cu trolii? Se pare că acest Clyde voia să se răzbune pe troli

pentru că îi luaseră soţia. Dar cum rămâne cu băiatul şi fata? Aceasta era viaţa pe care ar trebui s-o ducă? Să nu aibă niciodată un acoperiş deasupra capului, să nu se simtă niciodată în siguranţă şi cu adevărat fericiţi? Cindy se uita fix la Jeanne.
- Aveţi haine frumoase, dacă nu te superi că spun asta.
- Astea ţi se par ţie frumoase?
Jeanne se uită la bluza şi blugii ei murdari şi rupţi
- Să vezi atunci cum se îmbracă femeile din Cămin.
- Din Cămin? repetă Cindy.
- Acolo locuim, o informă Jeanne. Ne facem şi ne cârpim singuri hainele de la Marea Explozie.
- Marea Explozie? zise Clyde nedumerit.
- Clyde, îl întrerupse Knife, am o propunere pentru tine.
- O propunere?
- Spui că nu-i suporţi pe troli...
- Exact! exclamă omul.
- Nici noi nu-i suportăm. Ce ştii despre Fox?
- Acolo este vizuina lor împuţită. I-am spionat de câteva ori şi am lichidat pe câţiva dintre ei, spuse Clyde încântat.
- Înseamnă că eşti familiarizat cu oraşul, nu? insistă Knife.
- L-am văzut din afară, spuse Clyde. Nu am fost niciodată înăuntru. Nici unul dintre cei care au intrat nu a mai putut vreodată să iasă viu.
- Cel puţin cunoşti zona. Iată ce-ţi propun. Knife lăsă arma jos şi se apropie de Clyde.
- Ne ajuţi să ne salvăm prietenele din mâinile trolilor şi după aceea, când se termină totul, puteţi veni să locuiţi cu noi, în Cămin. Ce spui?
- Nu ştiu...
Clyde îşi muşcă buza de jos, încruntat.
- Te rog! exclamă Cindy încântată de această perspectivă. Te rog! Sunt oameni cumsecade, Iată! Doar ai spus-o chiar tu! Te rog!
- De unde ştim că putem avea încredere în ei? întrebă Tyson suspicios.
- Tu nu ai încredere? îşi întrebă Clyde fiul. -Nu!
- Atunci ştiu că pot avea încredere în ei, zise Clyde încântat de gluma lui. Gata, domnule, aşa vom face, adăugă el, dând din cap de două ori.
- Bine, zâmbi Knife.

- Stai puţin, interveni Cowboy amuzat.
- Ce este?
- Dacă aceşti oameni vin cu noi, zise Cowboy indiferent, nu crezi că ar putea lăsa mâinile-n jos acum?
19
Testarea urma să înceapă.
Trolii, care erau în jur de o sută, îmbrăcaţi în tunicile şi mantiile lor obişnuite din piele de urs, se adunaseră pe un mic câmp, la marginea estică a oraşului Fox. Zona fusese curăţată de pietre şi moloz, iar iarba şi buruienile fuseseră tunse la şase centimetri de la pământ. Trolii înconjuraseră centrul acestui câmp, aşteptând cu entuziasm distracţia iminentă. Vorbeau tare, făceau pariuri, presupunând care va fi rezultatul testelor.
În mijlocul potecii curăţate, agitate şi înspăimântate, stăteau femeile Familiei. Saxon şi Sylvie se aşezaseră alături de ele.
- Nu mai pot de frică, zise Bianca.
Deşi nu-i plăcea s-o recunoască, Hillary era la fel de înspăimântată ca Bianca. Le studie pe celelalte femei, încercând să intuiască starea lor de spirit, stabilitatea psihică. Bianca, cea mai tânără şi cea mai mică, încremenise evident de groază şi trebuia să fie supravegheată. Violet, Artista, părea indiferentă. Lea, ţesătoarea, îşi răsucea între degete cozile negre, lungi, uitându-se urât la troli. Andromeda Bibliotecara, căzuse pe gânduri. Ann tânăra Agricultoare bronzată, avea cea mai bună condiţie fizică, rezultat al orelor îndelungate petrecute pe câmp. Crystal se uita când încolo, când încoace, agitându-şi părul negru. Pe faţa ei se citea clar uimirea.
Sylvie li se alătură şchiopătând.
- Fiţi curajoase, le îndemnă ea. Dacă eu am reuşit, veţi reuşi şi voi.
- Am vrut să te întreb, zise Hillary, sperând să-şi abată atenţia de la testele la care urinau să fie supuse, ce s-a întâmplat cu piciorul tău drept?
Sylvie se strâmbă şi arătă cu degetul în direcţia lui Saxon.
- Ticălosul ăla este de vină!
- Cum aşa?
- Voia informaţii despre Cămin, zise Sylvie. Am refuzat să i le dau, aşa că m-a torturat.
- Nemernicul! exclamă Lea exprimându-şi revolta.

- Aşa este, o aprobă Sylvie. Mi-a rupt osul şi s-a sudat prost. De atunci am rămas cu şchiopătatul ăsta.
- Biata de tine! o compătimi Andromeda.
- Nu este aşa de deştept, zâmbi Sylvie. Nu i-am spus totul despre Cămin. A fost surprins să găsească atâtea arme?
- Da, a spus asta, râse Hillary.
- Bun, chicoti Sylvie. Aş fi vrut ca Războinicii noştri să-i fi ucis pe toţi.
- Încă nu este timpul trecut s-o facă, îi reaminti Ann.
- Crezi că Jeanne a ajuns la ei? le întrebă Sylvie. Hillary îi spusese despre evadarea lui Jeanne cu o noapte
în urmă.
- Jeanne este singura care ar putea fi în stare de aşa ceva, o asigură Hillary.
- Dar este atât de departe, spuse Sylvie, uitându-se în soare. Singurul motiv pentru care trolii au aşteptat atât de mult până să atace Căminul a fost distanţa. Prea mulţi mutanţi şi alte creaturi. De obicei îşi limitează explorările la o rază de treizeci-patruzeci de kilometri, deşi întreprind şi călătorii mai lungi. Odată, cu ani în urmă, s-au dus în nord, departe, în Canada.
- Canada?
Hillary ar fi vrut să-i pună mai multe întrebări, dar fu împiedicată de apropierea lui Saxon.
- Sper că v-aţi odihnit bine, zise Saxon vesel, punând mâna lui uriaşă pe umărul lui Hillary.
Fata se feri imediat.
- V-a plăcut masa de dimineaţă?
- Lăturile alea? exclamă Lea sarcastic. Cred că glumeşti!
- îmi pare rău să aud asta. Le-am spus să facă un efort suplimentar, să pregătească ceva care să vă placă. Va trebui să le pedepsesc pe femeile care v-au făcut de mâncare.
- Nu este nevoie, interveni Hillary. Masa a fost bună. Tuturor ne place iepurele.
- M-ai minţit? zise Saxon încruntându-se la Lea. Nu este frumos să-1 minţi pe Saxon.
- Testele! strigă unul dintre troli. Testele! Saxon se întoarse, cuprinzând trolii cu privirea.
- A sosit timpul, fraţii mei! Viaţă celor puternici, moarte celor slabi!
Trolii răspunseră în cor:

- Viaţă celor puternici şi moarte celor slabi! Repetară la nesfârşit acest dicton.
Hillary şi aminti de conversaţia avută cu Sylvie devreme de dimineaţă, referitoare la originea trolilor. Se pare că, după uciderea lui Aaron de către un mutant, criminalii au fost lăsaţi în seama lor. Toţi erau bărbaţi. Evident, au vrut femei. Se pare că unul dintre ei, cel mai isteţ, a găsit un document scris de Aaron, detaliind cel mai înţelept curs de urmat referitor la împerecherea dintre criminalii retardaţi din grija sa şi posibilele lor soţii. Aaron ştia că oamenii săi sunt inferiori genetic. Şi-a dat seama că singura lor speranţă de existenţă susţinută ca o comunitate viabilă depindea de găsirea unor femei normale sau superioare. Aaron nu a pledat niciodată pentru răpirea lor. Se aştepta ca aceşti criminali să dispară cu totul prin deces.
- Tu vei sta acolo, îi spuse Saxon lui Sylvie, indicând una din margini. Te-am lăsat să vii numai ca să-ţi arăt că Saxon nu este chiar aşa de rău. Mai târziu vreau să-ţi dau încă o lecţie, adăugă el când Sylvie se îndepărtă ascultătoare.
Trolii amuţiseră acum.
- Începem! declară Saxon. Înşiraţi-vă aici!
Indică un par de lemn înfipt în pământ, lângă picioarele lui încălţate în sandale. Toţi trolii purtau sandale făcute din piele de căprioară. Pielea care se vedea era crăpată, jegoasă şi plină de băşici.
Cele şapte femei făcură aşa cum le spusese.
- Vezi parul de colo? zise Saxon indicând altul înfipt, la douăzeci şi cinci de metri depărtare. Când spun „start", veţi alerga până la parul acela, îl veţi ocoli şi vă veţi întoarce aici. Aveţi vreo întrebare?
- Ce câştigă cea care ajunge prima? întrebă Lea.
- Rămâne în viaţă, îi spuse Saxon pe un ton sumbru. Trolii adunaţi aşteptau cu mare interes.
- Pregătiţi-vă! le ordonă Saxon. Porniţi! strigă el.
Femeile alergară, acoperind repede distanţa. Ann era în frunte, urmată de Hillary, Lea, Crystal şi Violet în plutonul din spatele ei, după care veneau Andromeda şi Bianca.
Când ocoliră parul îndepărtat, Hillary se uită peste umăr şi o văzu pe Bianca împiedicându-se şi căzând. Îşi zdrobise coatele în cădere. Trolii aclamau şi îşi susţineau favoritele. Hillary nu-i băgă în seamă. Alergă la Bianca s-o ajute.

Unii troli începură să huiduie.
Saxon veni pe teren.
Celelalte femei încetiniră, atente la Saxon.
- N-ai păţit nimic, da? o întrebă Hillary pe Bianca.
- Cred că nu, îi răspunse fata. Mă dor coatele.
- Ce dracu' credeţi că faceţi? se răsti Saxon când ajunse la ele.
- Nu făceam decât s-o ajut...
Hillary se întoarse să-i explice, nepregătită pentru pumnul pe care i-1 trânti Saxon în stomac. Lovitura o făcu să se îndoaie de durere.
- Nu ai voie să le ajuţi pe celelalte! Saxon se aplecă asupra ei, încruntat.
- Nu aşa merge aici! Nu le vrem decât pe cele mai bune. Fiecare trebuie să-şi poarte singur de grijă, ai înţeles?
Hillary încuviinţă din cap, încercând să-şi controleze tremuratul.
- Foarte bine! exclamă Saxon. Când îţi revii, continuăm cursa. Iar de data aceasta...
Se opri să se uite la fiecare femeie în parte.
- Nimeni nu ajută pe nimeni.
După ce Hillary îşi reveni, Saxon le alinie din nou.
- Nu uitaţi ce v-am spus, lună el înainte de începerea cursei. Porniţi!
Bianca pierdu.
După aceea, trolii aduseră o funie de vreo zece metri. La fiecare capăt era câte o femeie, iar Saxon în mijloc. Trăgeau Fiecare cât putea de tare, până când una dintre ele era trasă dincolo de Saxon. În cele din urmă, trolii determinară prin eliminare forţa Fizică relativă a Fiecărei femei, de la cea mai puternică la cea mai slabă.
Bianca se dovedi cea mai slabă.
Al treilea test consta din nişte exerciţii de gimnastică menite să dezvolte forţa Fizică, iar Saxon le mână de la spate până le doborî epuizarea.
Bianca cedă prima.
- Staţi aici! le spuse Saxon femeilor transpirate şi extenuate.
Hillary, care stătea aşezată la fel ca şi celelalte, îl văzu traversând câmpul şi consultându-se cu trei troli. Intuiţia ei o făcea să se agite; simţea că se va întâmpla ceva odios.
Saxon se întoarse zâmbind, făcând pe despotul binevoitor.

- Acum ridicaţi-vă în picioare! Vom face o mică plimbare. Avem o surpriză pentru voi.
Trolii le înconjurară pe femei, făcând o barieră umană. Duhoarea mirosului lor colectiv era de nesuportat.
- Cred că s-ar putea să vomit, anunţă Lea.
- Dacă vomiţi, îi recomandă Hillary, vomită pe troli. Saxon le conduse de-a lungul câmpului, în oraşul Fox.
Trecură de clădirile în ruină, de casele jefuite de troli în căutare de lemne pentru a se încălzi iarna. Străbătură şi străzi remarcabil de bine păstrate. În deceniul anterior celui de-al treilea război mondial, la fel ca multe alte oraşe rurale, Fox se confruntase cu o creştere a populaţiei, deoarece mii de orăşeni părăsiseră coşmarul urban pentru linştea rurală. Criminalitatea atinsese cifre astronomice în acei ultimi ani, cetăţenii fuseseră împovăraţi de impozite, iar serviciile publice se deterioraseră, calitatea lor scăzând la nivele minime.
Destinaţia lor era o clădire mare de lemn. Saxon intră pe două uşi batante uriaşe, cu femeile după el şi trolii care se împingeau unul pe altul, nerăbdători să intre mai repede.
Hillary se gândi la nenumăratele cărţi citite din biblioteca Familiei, dar nici una nu făcuse trimiteri la o asemenea construcţie. Şiruri întregi de bănci se înălţau pe toţi cei patru pereţi, practic până în tavan. Centrul podelei era ocupat de o arenă pătrată, cu ziduri înalte de trei metri. Accesul în această zonă închisă se făcea prin două porţi solide, una în zidul nordic, iar alta în cel sudic.
Saxon făcu semn femeilor să-1 urineze în timp ce urca treptele. Lemnul băncilor era crăpat şi decolorat. Când ajunseră mai aproape de arenă, deasupra zidului de trei metri, Saxon le spuse să se aşeze.
Sylvie era cu ei. Îşi făcu loc printre troli şi se aşeză lângă Hillary.
- Ai idee ce a fost asta înainte? o întrebă Hillary.
- Nu sunt sigură, recunoscu Sylvie. Bănuiesc că ar fi putut fi un staul de vite, o zonă unde se ţineau licitaţii sau chiar o arenă pentru diverse tipuri de spectacole, cum ar fi un mic rodeo, dar nu sunt sigură.
Hillary observă că stăteau direct deasupra porţii din peretele sudic al arenei. Podeaua arenei era din pământ gol. Văzu că era plină de urme albe. Ce or fi oare? se întrebă ea. Se aplecă să se

uite mai bine şi se retrase cutremurată de ce văzuse. Spiritul să le aibă în pază! Acele lucruri palide erau oase! Oase umane!
Saxon stătea în picioare, cu ochii în patru, aşteptând să intre toţi trolii în clădire. Apoi se uită la femei.
- V-aţi descurcat bine în dimineaţa asta, le spuse el. Sylvie ştia în ce va consta următorul episod şi îşi dădu
seama că nu avea nici o posibilitate să-1 împiedice, aşa că îşi feri privirile, ruşinată.
Femeile Familiei erau nervoase. Îşi dădeau seama că se pregătea un eveniment nefast, dar nu ştiau cum se va desfăşura şi nici ce acţiune ar trebui să întreprindă.
Hillary se uită la Bianca, amintindu-şi de cuvintele lui Sylvie: Vei fi aruncată de vie într-o arenă cu polifagi înfometaţi.»
Se pare că şi Bianca îşi amintise de aceste vorbe, pentru că era palidă ca moartea şi se ţinea cu mâinile ei mici de margi-nea băncii. «Ce pot să fac?» se întrebă Hillary. Ce ar fi putut face pentru a opri uciderea Biancăi? Trebuia să existe o soluţie!
Saxon rânji.
- Acum urmează partea cea mai plăcută a zilei.
Se tot fâţâia prin faţa femeilor în timp ce le vorbea.
- Probabil că o parte dintre voi vă întrebaţi despre ce este vorba, zise el, fără să-şi imagineze că Sylvie le dezvăluise cumplitul secret al arenei pline de oase. O să vă spun imediat.
Hillary îşi concentră atenţia asupra porţii din zidul nordic, vizavi de băncile pe care stăteau. Poarta aceea era închisă, dar ştia că pe acolo va intra vedeta spectacolului.
- Cu mulţi ani în urmă, mai mulţi decât îşi poate aminti oricare trol, spuse Saxon continuând să se fâţâie prin faţa lor, o echipă de explorare a pornit spre nord, către teritoriul cel nou. Nu au găsit femei, dar au găsit ceva mult mai bun. Un cap cu puroi şi un animal de care trolii nu mai văzuseră niciodată se luptau unul cu altul. Au murit amândouă creaturile. Echipa de explorare le-a găsit moarte. Dar aproape de trupul acestui animal mort erau doi pui. Oamenii noştri i-au prins şi i-au adus la Fox.
Saxon observă că Hillary nu era atentă şi se opri:
- Mă asculţi? o întrebă el.
Hillary, preocupată de gândurile sale legate de soarta iminentă a Biancăi, îl privi agitată:
- Bineînţeles, îl asigură ea pe uriaş.

- Bine. Ceea ce vă spun trebuie să vă fie de învăţătură. Saxon se întoarse, continuând să se fâţâie de colo-colo. Trolii amuţiseră. Acum aşteptau interesaţi ceea ce va
urma.
- Nu ştiam cum se numeau aceste animale, până nu am adus-o pe Sylvie să ne spună. Am aflat însă că sunt puternice, cele mai dure, la fel ca trolii. Avem o zicală. O ştiţi foarte bine. Viaţă celor tari, moarte celor slabi.
Saxon spuse cuvintele cu mândrie.
- Trolii trebuie să fie tari, nu slabi. Nu vrem troli slabi. Se uită la femei.
- Nu vrem nici femei slabe.
Dincolo de arenă, dinspre poarta de nord, se auzi un urlet gutural.
Saxon zâmbi malefic. Era timpul!
- Trolii poartă blana ursului, zise el, prelungind suspansul, savurând spaima lor palpabilă. Pieile de urs sunt semnul curajului şi al forţei noastre. Un adevărat trol trebuie să dovedească ce poate pentru a obţine blana de urs, trebuie să se arate demn de ea. Nu vreau să credeţi că trolii sunt nedrepţi.
Se opri la câţiva centimetri de Bianca, cu mâinile la spate.
Urletul gutural răsună mai tare.
Saxon făcu semn cu capul în direcţia porţii nordice
- Aceste animale pe care le-am prins s-au împerecheat. De atunci s-au născut câţiva pui. Prima pereche a murit demult. Se pare că nu trăiesc prea mult în captivitate şi este greu să găseşti destulă mâncare pentru ei. Nu se satură niciodată. Norocul lor şi al nostru că am găsit un mod să le hrănim şi să scăpăm în acelaşi timp de cei slabi!
Ochii femeilor erau îndreptaţi spre poarta nordică. Animalul din spatele ei zgâria lemnul, împingând înfometat poarta, încercând s-o deschidă. Această poartă era prinsă cu un lacăt metalic în partea dinspre arenă. O funie legată de lacăt atârna în mâinile unui trol aşezat pe bănci, imediat deasupra intrării.
- Viaţă celor puternici şi moarte celor slabi! strigă deodată Saxon.
La care trolii răspunseră la fel.
- Viaţă celor puternici şi moarte celor slabi!

Apoi, fără nici cel mai mic semn de avertizare, Saxon se întoarse, o apucă de umeri pe Bianca, o ridică de pe bancă şi o aruncă în arenă.
Andromeda, Crystal şi Ann ţipară uluite.
Bianca căzu greoi pe pământ. Apoi sări repede în picioare, săgetată de o durere cumplită în glezna stângă.
Saxon făcu un semn cu mâna dreaptă.
Trolul care ţinea funia trase de ea şi se deschise lacătul. Un lup mascul se năpusti în arenă cu dinţii rânjiţi.
Hillary, fără să-şi dea seama prea bine ce face, făcu un salt şi se aruncă peste zid.
După câteva secunde, din latura de vest a arenei, un trol înalt, cu un cuţit Bowie în mâna stângă, îi urmă exemplul în timp ce doi polifagi se năpustiră pe poarta nordică.
Sylvie li se alătura şchiopătând.
- Fiţi curajoase, le îndemna ea. Dacă eu am reuşit, veţi reuşi si voi.
- Am vrut să te întreb, zise Hillary, sperând să-şi abată atenţia de la testele la care urmau să Fie supuse, ce s-a întâmplat cu piciorul tău drept?
Sylvie se strâmbă si arătă cu degetul în direcţia lui Saxon.
- Ticălosul ăla este de vină!
- Cum aşa?
- Voia informaţii despre Cămin, zise Sylvie. Am refuzat să i le dau, aşa că m-a torturat.
- Nemernicul! exclamă Lea exprimându-şi revolta.
- Aşa este, o aproba Sylvie. Mi-a rupt osul şi s-a sudat prost. De atunci am rămas cu şchiopătatul ăsta.
- Biata de tine! o compătimi Andromeda.
- Nu este aşa de deştept, zâmbi Sylvie. Nu i-am spus totul despre Cămin. A fost surprins să găsească atâtea arme?
- Da, a spus asta, râse Hillary.
- Bun, chicoti Sylvie. Aş fi vrut ca Războinicii noştri să-i fi ucis pe toţi.
- Încă nu este timpul trecut s-o facă, îi reaminti Ann.
- Crezi că Jeanne a ajuns la ei? le întrebă Sylvie. Hillary îi spusese despre evadarea lui Jeanne cu o noapte în urmă.
- Jeanne este singura care ar putea fi în stare de aşa ceva, 6 asigură Hillary.

- Dar este atât de departe, spuse Sylvie, uitându-se în soare. Singurul motiv pentru care trolii au aşteptat atât de mult până să atace Căminul a fost distanţa. Prea mulţi mutanţi şi alte creaturi. De obicei îşi limitează explorările la o rază de treizeci-patruzeci de kilometri, deşi întreprind si calatorii mai lungi. Odată, cu ani in urma, s-au dus in nord, departe, in Canada.
- Canada?
Hillary ar fi vrut să-i pună mai multe întrebări, dar fu împiedicată de apropierea lui Saxon.
- Sper ca v-aţi odihnit bine, zise Saxon vesel, punând mâna lui uriaşă pe umărul lui Hillary.
Fata se feri imediat.
- V-a plăcut masa de dimineaţă?
- Lăturile alea? exclama Lea sarcastic. Cred că glumeşti!
- Îmi pare rău să aud asta. Le-am spus să facă un efort suplimentar, să pregătească ceva care să vă placă. Va trebui să le pedepsesc pe femeile care v-au făcut de mâncare.
- Nu este nevoie, interveni Hillary. Masa a fost bună. Tuturor ne place iepurele.
- M-ai minţit? zise Saxon încruntându-se la Lea. Nu este frumos să-1 minţi pe Saxon.
- Testele! strigă unul dintre troli. Testele!
Saxon se întoarse, cuprinzându-i pe troli cu privirea.
- A sosit timpul, fraţii mei! Viata celor puternici, moarte celor slabi!
Trolii răspunseră în cor:
- Viata celor puternici şi moarte celor slabi! Repetară la nesfârşit acest dicton.
Hillary îşi aminti de conversaţia avută cu Sylvie devreme de dimineaţă, referitoare la originea trolilor. Se pare că, după uciderea lui Aaron de către un mutant, criminalii au fost lăsaţi în seama lor. Toţi erau bărbaţi. Evident, au vrut femei. Se pare ca unul dintre ei, cel mai isteţ, a găsit un document scris de Aaron, detaliind cel mai înţelept curs de urmat referitor la împerecherea dintre criminalii retardaţi din grija sa şi posibilele lor soţii. Aaron ştia că oamenii săi sunt inferiori genetic. Şi-a dat seama că singura lor speranţa de existenţa susţinută ca o comunitate viabila depindea de găsirea unor femei normale sau superioare. Aaron nu a pledat niciodată pentru răpirea lor. Se aştepta ca aceşti criminali sa dispară cu totul prin deces.

20
Peste câteva ore, trei troli plecară din Fox la vânătoare, îndreptându-se spre nord. Doi dintre ei aveau arcuri, iar al treilea o puşcă Ruger 77.
Knife, ascuns într-un pâlc de copaci, la o sută de metri de gard, îi văzu plecând şi se ascunse în tufiş. Avusese grijă ca santinelele din Fox să nu depisteze nici un fel de mişcare când se întoarse spre nord şi o porni pe urmele echipei de vânătoare. Aceasta era diversiunea pe care o aşteptase!
Cowboy, Winetoo, Jeanne şi cei trei din Badger - Clyde, Cindy şi Tyson - erau la bordul SEAL-ului. Vehiculul era parcat la doi kilometri nord de Fox, ascuns în pădurile de la marginea şoselei. Opriseră acolo pentru noapte, la adăpost de orice animale de pradă, deşi erau destul de înghesuiţi. Knife hotărâse să se odihnească bine noaptea şi să pornească spre Fox a doua zi de dimineaţă. În timpul primelor ore ale dimineţii, înainte de răsărit, după ce dormise bine, îşi făcu un plan. Iar când se luminase de ziuă, după ce dăduse ultimele instrucţiuni lui Cowboy şi Winetoo, se strecurase cu atenţie cât de aproape îndrăznise de tabăra trolilor. Prima parte a planului său includea pătrunderea în oraş fără să fie depistat. Din păcate, fusese nevoit să lase mitraliera la Cowboy. Ar fi atras inutil atenţia dacă o lua la Fox. Trolii aveau arme, dar se îndoia serios că semăna vreuna cu mitraliera lui Comando.
Acum, în timp ce alerga pe direcţia nord, sperând s-o ia înainte trolilor, se gândea îngrijorat la Hillary. Oare o mai fi în viaţă? Situaţia, se gândi el, era ironică. Cu numai câteva zile în urmă, perspectiva plecării sale din Cămin spre Oraşele Gemene o făcuse pe Hillary să plângă în braţele lui în timp ce el încerca s-o încurajeze. Iar acum, când fata fusese răpită, îşi dădea seama cât de inutil sunaseră probabil vorbele sale optimiste.
Pădurea la nord-vest de oraş era relativ deasă, la nivelul solului. Reuşi să scoată un timp bun, alergând printre copaci şi tufişuri. Noroc cu mocasinii care absorbeau zgomotul făcut de paşii lui. Cuţitele Bowie îi zăngăneau la şolduri, iar tocurile pistoalelor îl plesneau peste coapse. Purta o cămaşă verde de camuflaj şi blugi decoloraţi.
Pentru a fi sigur de succes, voia să fie la cel puţin doi kilometri de Fox când îi va ataca pe troli. Dacă se va da vreo luptă, dacă

trolul cu puşca se folosea de armă, cei din Fox ar presupune, probabil că echipa de vânătoare dăduse peste o căprioară.
Cel puţin aşa spera.
Soarele se înălţase deja fierbinte. Era scăldat de transpiraţie din cap până-n picioare.
Knife fu surprins când pădurea se termină brusc. Un deal acoperit cu bolovani de stâncă se ridica în calea lui. Zări o potecă bătătorită care şerpuia în sus pe deal, în dreapta lui şi porni pe ea, alergând cât îl ţineau picioarele, atent la orice sunet din spatele lui. Ştia că trolii nu puteau fi prea departe. După ce străbătu un sfert din drum, găsi locul pe care-1 căuta şi se ascunse după o lespede masivă de piatră.
Nici nu făcu bine acest lucru, şi cei trei troli apărură dintre copaci. Urmăreau poteca, discutând animat.
- ... a pierdut testarea! Este nedrept! Trolul cu Ruger-ul era cel care le vorbea.
- Este vina ta, îi reaminti cel mai înalt dintre troli.
- Aşa este, îl aprobă celălalt. Tu eşti cel care 1-a înfuriat pe Saxon. Doar ştiai că o vrea pe blondă.
- Ce idiot! pufni trolul cel înalt.
- De unde era să ştiu că Saxon stătea în spatele meu când am spus asta? protestă Ruger. Să ştiţi că nu am ochi la spate.
* — Nu ai nici creier în cap, bombăni cel de-al treilea trol.
- Să spui că vrei primul blonda! Trolul cel înalt râse.
- Câtă prostie!
- Din cauza ta, insistă cel de-al treilea trol, vom pierde testarea şi culmea distracţiei. Şi asta numai din cauză că am vorbit cu tine!
- Aşa că Saxon ne-a trimis după vânat!
Trolul cel înalt era evident dezgustat de această stare de lucruri.
- Într-o zi, Saxon va merge prea departe!
- Ai grijă să nu audă că ai spus aşa ceva, îl avertiză Ruger.
- Nu pot să sufăr vânatul, se văicări trolul cel înalt, mergând în spatele lui Ruger şi al celuilalt camarad în timp ce urcau dealul. Este mult prea plictisitor!
Knife, cocoţat pe dala de piatră, zâmbi şi se lansă în aer, luându-i prin surprindere pe troli. Se izbi de primul trol, dezechilibrându-1, şi-1 trânti peste ceilalţi. Toţi cei trei troli se prăbuşiră pe pământul tare.
- Atenţie! strigă unul dintre ei în cădere.

Knife îşi calculase saltul. Aterizase pe umărul drept, pe o bucată de iarbă, se rostogolise şi se ridicase în picioare, cu cuţitele trase.
Primul trol era cel mai aproape, în mâini şi genunchi, încercând să se ridice. Arcul îi alunecase departe.
Knife îşi înfipse cuţitul Bowie în gâtul trolului, împroşcân-du-şi braţul cu sânge. Trase apoi cuţitul, lăsând trolul îngrozit să se apuce cu mâna de gât.
Ruger se ridicase deja în picioare şi se grăbea să încarce arma. Knife se apropie rapid de el, îl lovi cu toată forţa în piciorul drept şi-i zbură puşca din mână. Apoi roti cuţitul Bowie într-un arc mare, ţintind din nou în gât. Vârful ascuţit se înfipse adânc şi secţionă traheea.
Trolul cel înalt de apropia de Knife, cu cuţitul în mâna stângă.
- Ticălosule! zbieră el. O să te fac praf!
Knife măsură distanţa, executând o manevră pe care exersase de nenumărate ori. Dădu braţul drept pe spate la maxim şi apoi îl aruncă înainte, imprimând loviturii întreaga forţă a corpului său. Cuţitul acoperi distanţa de un metru dintre ei şi se înfipse în pieptul trolului, perforându-i inima.
Trolul încremeni în loc, uitându-se uluit la mânerul cuţitului. Apoi îi aruncă o privire lui Knife zâmbind palid.
- Bună poantă! remarcă el înainte să cadă cu faţa-n jos. Knife îşi supraveghe opera. Trolul cel înalt nu mai mişca,
dar Ruger şi celălalt se zvârcoleau spasmodic.
Planul lui mergea cum nu se putea mai bine.
Knife se aplecă peste trolul cel înalt şi îi scoase mantia şi tunica. Duhoarea râncedă degajată de trupul trolului îi muta nasul din loc. Oare trolii nu credeau în virtuţile spălatului? Îşi recuperă cuţitele Bowie, şterse lamele de iarba verde, le puse în teci, îşi desprinse cureaua şi aşeză cuţitele pe pământ. Acum venea partea grea. Ţinându-şi respiraţia, îşi trase tunica peste umerii laţi, înnebunit nu atât de faptul că era prea strâmtă, ci de duhoare. Îşi aranjă blana de urs cât de bine putu, suflecându-şi pantalonii până fură acoperiţi de tunică. Apoi îşi puse mantia, fixându-şi cureaua în aşa fel încât să fie peste tunică, dar sub mantie. Îşi prinse pistoalele la talie, apoi scoase pumnalul de la gleznă şi de la încheietura mâinii şi. le ascunse sub curea. Iar acum, după toate aceste operaţiuni, era gata de acţiune.

Poteca urmată de troli era, se pare, una folosită frecvent de alţi troli pe parcursul anilor. Era clar delimitată, permiţându-i lui Knife să se întoarcă repede la Fox. Ajunse într-o zonă deschisă între păduri şi gardul nordic şi ezită, sperând totuşi că felul în care se deghizase nu va trezi suspiciuni. Lăsând capul jos, străbătu câmpul, cu ochii aţintiţi
asupra gardului, îndreptându-se spre poarta din centrul baricadei. Dacă aveau vreo parolă? se întrebă el. Ce va face în asemenea caz?
Soarele pârjolea pământul, ridicându-se pe cerul dimineţii. Knife se opri la poartă, uitându-se în ambele direcţii. Se aştepta să fie luat la întrebări de santinele. Nu-i venea să creadă. Poarta era nepăzită.
Poate, se gândi el în timp ce deschidea poarta şubredă de lemn, trolii se simţeau în siguranţă la Fox, exact cum crezuse Familia că nu li se putea întâmpla nimic în interiorul Căminului, înainte ca trolii să le arate cât de mult se înşelaseră. Poate că nimeni nu atacase vreodată oraşul Fox.
Knife se opri, studiind structurile în ruine, atent la cel mai mic zgomot. Ştia că oraşul mişuna de troli; îi văzuse mai devreme când spionase, aşteptând o ocazie prielnică să pună mâna pe o blană de urs. Unde or fi acum?
În depărtare, dinspre est, răzbăteau strigăte şi ovaţii.
- Ce o mai fi şi asta?
Knife se întoarse îndreptându-se spre sursa zgomotului. Străzile erau complet pustii. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Indiferent ce-i distra pe troli, era un dar trimis din ceruri. Slavă Spiritului!
Una dintre clădiri îi atrase atenţia.
Knife intră pe uşa principală, uluit. Spre deosebire de celelalte, acest edificiu dădea semne de încercări modeste de reparaţii. Uşa era intactă, ferestrele acoperite cu perdele dintr-u material aspru. Fusese astupată o gaură în perete. De ce? De ce numai această clădire?
Fox era la fel de lipsit de viaţă ca atunci când venise.
Knife deschise uşa şi intră, aşteptând cu prudenţă să i se adapteze ochii la lumina slabă, înainte să facă mai mulţi paşi. înainta în cameră, uimită să descopere un birou şi două scaune aranjate lângă peretele opus. Era evident că acest birou era folosit permanent de cineva. Dar de cine? Şi în ce scop?

Pe unul dintre birourile de stejar, aranjate meticulos în teancuri separate, erau diverse cărţi şi documente.
Knife luă documentele şi se apropie de una dintre ferestre. Fuseseră scrise de cineva pe nume Aaron. Erau nişte însemnări făcute la întâmplare despre o instituţie pe care o conducea şi criminalii pe care încerca să-i reabiliteze. Câteva însemnări erau fascinante: una referitoare la evacuare şi la faptul că transportul care urma să-i preia nu sosise, iar alta care detalia perspectivele de supravieţuire ale bărbaţilor aflaţi în grija lui Aaron, dacă nu erau mutaţi sau dacă nu găseau femei. Mai ales una dintre însemnări ieşea în evidenţă mai mult ca orice: „Dacă suntem lăsaţi singuri, trebuie să găsim femei. Nu a mai rămas nici una în oraş. Trebuie să găsim femei!"
Knife se sprijini de zid, năpădit de gânduri. Acum, cel puţin, înţelegea originea trolilor şi faptul că furau femei. Cu toate acestea îi scăpa un detaliu. De ce li se spunea troli? Se duse la birou şi aşeză hârtiile în aceeaşi ordine în care le găsise.
Afară era linişte.
Knife se uită la cărţi. Erau şapte în total. Majoritatea aveau ca subiect psihologia: *Psihologia* ***anormalităţii,*** *Psihologia experimentală, Testarea psihologică, Psihoterapii curente, îndrumare, adaptabilitate şi sănătate mintală* şi încă ceva cu titlul *Mătuşa mea nimfomană.* Biroul avea patru sertare. Se aplecă şi îl deschise pe fiecare în parte, descoperind alte hârtii, cioturi de creioane şi agrafe prăfuite de prins foile. În sertarul de jos, din dreapta, ascunsă în spate, sub un teanc de hârtii, găsi altă carte. Pe birou era o lumânare neaprinsă şi nu avea de gând s-o aprindă chiar dacă ar fi avut cu ce. Era prea riscant. Se ridică în picioare şi se întoarse la fereastra cea mai apropiată, ţinând cartea subţire în aşa fel încât să prindă lumina, atât cât era. Dinspre est răsună zgomotul înfundat al unei mari agitaţii, care tindea să se apropie.
Knife zâmbi, amuzat de ce găsise. Era o carte pentru copii, cu coperta ruptă şi paginile îndoite intitulată *Cei trei ţapi.* Nu-şi amintea s-o fi văzut în biblioteca Familiei. Cartea era ilustrată nostim. Începu să răsfoiască paginile, citind cuvintele scrise cu litere de-o şchioapă. Când ajunse la cuvântul trol, se opri uimit.
- Nu se poate! murmură el.
Uite că se putea!

Subiectul cărţii era cât se poate de simplu. Trei ţapi voiau să traverseze un pod. Sub pod trăia un trol nesuferit. Trolul nu voia să lase pe nimeni să-i traverseze podul. Primii doi ţapi îl păcăliră pe trol să-i lase să treacă. Dar al treilea ţap, cel mai mare şi cel mai puternic, îl înfruntă pe trol şi-1 învinse, traversând podul nestânjenit. Pe pagina în care ţapul îl învingea pe trol, erau comentariile personale adăugate de foarte mult timp de un cititor, cu scris infantil, decolorat, aproape neinteligibil: „Tâmpită carte. Trolul ar fi trebuit să câştige. Doar era podul lui!"
Knife puse cartea de-o parte, gânditor. Să fie oare posibil? Această carte de copii era cheia identităţii trolilor? Imaginaţia i-o luase razna. Oare unul dintre primii ocupanţi ai acestei instituţii îndrăgise această carte şi din cine ştie ce motiv bizar ajunsese să se identifice cu trolul? Iar apoi, acest om, se impusese faţă de ceilalţi şi-i obligase să-şi spună troli? Poate că, după moartea lui Aaron, acest criminal îşi asumase rolul de conducător.
„Nu vom şti niciodată sigur", îşi spuse Knife în sinea lui.
Un zgomot asurzitor răsună de pe străzile din jur.
Knife zvârli cartea pe birou şi se duse repede la uşă. Ce se întâmpla? Deschise uşa câţiva centimetri şi se uită afară.
O masă uriaşă de troli o pornise pe străzi discutând şi râzând. Lui Knife i se deşteptă curiozitatea. Îi văzu intrând într-o clădire de mari dimensiuni. Dispăruseră cu toţii înăuntru. Oare trolii ţineau vreo adunare? Trebuia neapărat să se lămurească. Ieşi, închise uşa şi o porni spre clădirea cu uşi batante, înalte de şase metri şi late de trei. „De ce o fi aşa de mare?" se întrebă el. Probabil, înainte de război, fusese folosită pentru intrarea şi ieşirea maşinilor şi vehiculelor grele.
Undeva ciripea o pasăre.
Knife ajunse la uşile batante, se uită în ambele părţi şi intră. Aşa cum învăţase la pregătirea sa tactică, memoră împrejurimile, observând băncile aglomerate, arena centrală, patru pătrate sus, pe fiecare zid, ferestrele astupate, cioburile ascuţite de sticlă de pe margini.
Majoritatea trolilor se aşezaseră deja.
Knife îşi ridică mantia, acoperindu-şi capul, aşa cum făceau mulţi troli, sperând că părul său, vizibil doar la frunte, nu îl va da de gol. Inspiră adânc şi se sui pe una dintre bănci, în stânga. Trolii erau evident entuziasmaţi. Se concentraseră asupra arenei şi părea în culmea fericirii.

Knife prinse crâmpeie de conversaţie în timp ce urca:
- ... să vezi cum o să-i sfărâme oasele...
- ... Wolvie o s-o facă bucăţi...
- ... păcat să se irosească o carne bună...
Îi atrase atenţia o porţiune de bănci goale şi se grăbi să se aşeze, bucuros că trolii nu-1 băgau în seamă. Studie mulţimea, cuprinzând arena din priviri. Ochii lui cenuşii se dilatară de îngrijorare când le zări pe femeile Familiei şi pe trolul cel uriaş. Simţi instinctiv cum mâna stângă se strecoară spre cuţitul Bowie de la şoldul lui stâng, asaltat de gânduri. „Ce se întâmplă? Oare femeile sunt în pericol?"
Trolui cel uriaş le vorbea femeilor, dar cuvintele se auzeau prea slab ca să le desluşească înţelesul.
Nu-i plăcea ce se petrece! Nu-i plăcea absolut deloc!
Trolii murmurau şi se agitau.
De ce?
Knife se ridică încordat ca un arc, încercând să străbată liniştit băncile în direcţia femeilor. Dacă se întâmpla ceva, voia să fie cât mai aproape posibil. Chiar dacă trolii erau net superiori numeric, o să doboare destui până să-i lase să le facă rău femeilor.
Spre încântarea trolilor şi consternarea lui Knife, răsunară urlete ameninţătoare de după poarta zidului nordic.
Knife simţi un gol in stomac. Nu va ajunge în mod sigur la femei înainte să se întâmple ceva cumplit.
Se dovedi că avea dreptate.
Îl separau încă douăsprezece rânduri, când trolul cel uriaş înălţă capul şi strigă:
- Viaţă celor puternici şi moarte celor slabi! Electrizaţi parcă de acest îndemn la demenţă, trolii
repetară cu frenezie:
- Viaţă celor puternici şi moarte celor slabi!
Knife îşi continuă drumul, dându-i pe trolii la o parte din calea lui, fără să ţină cont de izbucnirile şi înjurăturile lor furioase.
Uriaşul o apucă deodată pe Bianca şi o aruncă în arenă. Nu!
Knife era la şase rânduri de femei când Hillary se ridică şi sări după Bianca. „Fir-ar să fie!"
Knife schimbă direcţia, îndreptându-se spre arenă. Apoi îşi dădu seama că poarta nordică era deschisă şi zări un animal mare ghemuit pe podeaua de pământ.

Hillary!
Knife îi dădu la o parte pe trolii din faţă şi plonjă în arenă.

21

- Nu cred că prietenul tău a fost prea isteţ, spuse Clyde iritat. Doar un prost s-ar duce singur la Fox.
- După cum ţi-am mai spus şi înainte, bătrâne, amicul meu ştie să-şi poarte singur de grijă.
Aşteptau lângă SEAL: Cowboy stătea sprijinit de vehicul, Clyde se ghemuise lângă un copac din apropiere, Tyson şi Cindy stăteau jos, alături de el, iar Winetoo pe acoperişul vehiculului, numai ochi şi urechi. Jeanne dormea înăuntru.
- Nu crezi că ar fi trebuit să se întoarcă până acum? întrebă Cindy.
Cowboy ridică din umeri.
- Va lipsi cât timp va crede de cuviinţă, îi spuse el fetei. Deşi, în sinea lui era îngrijorat şi nervos. Planul lui Knife
sunase bine iniţial, urma să găsească un mod de a se strecura în oraş, va afla unde erau ţinute femeile şi se va întoarce. Apoi mai târziu, la adăpostul nopţii, vor pătrunde în Fox şi le vor elibera pe femei. Acum însă, Cowboy nu mai era aşa de sigur că o să meargă. Prea multe probabilităţi de eşec, prea multe necunoscute...
- Ăsta chiar că este un vehicul grozav, comentă Clyde, admirând SEAL-ul. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc că ne-aţi lăsat să mergem cu el.
- Oricum nu se aude la fel precum celelalte, zise Tyson indiferent, făcând găuri în pământ cu un băţ.
- Care celelalte? întrebă Cowboy surprins.
- Cred că s-a întâmplat acum un an... începu Tyson.
- Mai mult de atât, îl corectă Clyde pe fiul său.
- Era noaptea, îi explică Cindy Ne petreceam noaptea într-o casă, nu departe de şosea. Le-am auzit trecând şi am văzut luminile din faţa vehiculelor.
- Vorbeşti serios? întrebă Cowboy, tulburat de implicaţiile care rezultau din asemenea constatare.
- Sigur că da, îi confirmă Clyde. Ne-am speriat îngrozitor. Am alergat pe şosea, dar ajunseseră prea departe ca să ne mai poată auzi. Erau vreo cinci sau şase şi veneau dinspre Fox. Cred că erau jeep-uri, aşa le spunea înainte de război.

„Jeep-uri funcţionale?" Cowboy se uită la Winetoo, schimbând amândoi priviri uluite.
- Cred că acum am dormit suficient ca să mă refac, îi anunţă Jeanne coborând din SEAL.
Se întinse căscând.
- Nu mi-am imaginat niciodată că friptura uscată şi apa pot avea un gust atât de delicios.
Cowboy chicoti. Consumase zeci de fâşii de carne de căprioară uscată la soare şi băuse două găleţi de apă, de când fusese salvată.
- Vă rog să mă scuzaţi pentru cum arăt, zâmbi Jeanne ducându-se la Cowboy şi sărutându-1 pe obrazul stâng. Ştiu că arăt oribil dimineaţa.
Eşti mai frumoasă decât un răsărit de soare, o complimentă Cowboy, luând-o de mână. Tyson se amuză.
- Ţi se pare ceva nostim, băiete? îl înfruntă Cowboy.
- Nu are pic de respect, zise Clyde în grabă.
- Nu a avut niciodată, adăugă Cindy. Tyson zâmbea sfidător.
- Renunţă la mutra asta, îl preveni Cowboy, dacă nu vrei să ţi-o şterg eu de pe faţă!
Impresionat, Tyson se apucă din nou să scormonească în pământ.
- Ce sensibil suntem astăzi? îl tachină Jeanne pe Cowboy.
- Este o regulă pe care o respect, declară Cowboy, ignorând ironia ei. Doar prietenii pot să mă ia peste picior.
- Cuvintele nu te pot răni, prostuţule, îl certă Jeanne.
- Uneori, cuvintele pot fi la fel de letale ca pistoalele mele Python.
- Eşti prea sensibil, zis ea îmbrăţişându-1.
- Cowboy prea sensibil? Ţi-ai găsit! Winetoo auzise conversaţia.
- Ai grijă să nu se afle. Altfel o să-i strici reputaţia.
- Reputaţia de Războinic feroce? se lăudă Cowboy.
- Nu, îi răspunse Winetoo clătinând din cap, cu ochii sclipind amuzaţi. Cea bine ştiută: şi anume că are pietre în loc de creier.
Tyson izbucni în râs, incapabil să se controleze. Cowboy se uită urât la Winetoo.
- Mulţumesc, amice.
Oricând cu plăcere, îi promise Winetoo. Jeanne chicoti.
- Nu are nici o vină. Tu l-ai stârnit.

- Ei, bătrâne, zise Cowboy, preferând să schimbe subiectul. Câţi troli crezi că sunt?
- Nu ştiu sigur, îi răspunse Clyde. Să tot fie vreo şaizeci-şaptezeci.
- Aşa de mulţi?
Cowboy îşi răsuci nervos catarama de argint, îngrijorat pentru soarta lui Knife.
- Ce te frământă? îl întrebă Jeanne.
- Este îngrijorat pentru Knife, interveni Winetoo înainte să apuce să-i răspundă Cowboy.
- Tu nu eşti? îl întrebă Cowboy.
- Ba da, sigur că sunt, afirmă acesta.
- Nu mai pot suporta să aştept, declară Cowboy, începând să se mişte de colo-colo.
- Nu poţi face nimic, băiete, îi spuse Clyde lui Cowboy. Prietenul tău a avut o idee bună. Trebuie să stăm aici până se întoarce.
- Şi dacă nu se mai întoarce? zise Cowboy. Nu avem cum să aflăm dacă i s-a întâmplat ceva.
- Ce altceva am putea face? întrebă Jeanne. Nu ne putem furişa cu toţii în oraş.
- Ştiu, bombăni Cowboy. Se întoarse cu faţa la ei.
- Nu ştiu de ce, dar mă simt neliniştit, ca şi când ceva nu ar fi în ordine.
- Poate ar trebui să-ţi schimbi profesia din Războinic în Telepat, glumi Winetoo zâmbind.
- Vorbesc serios, pufni Cowboy.
- Dacă simţi asta, haide să facem ceva! sugeră Jeanne.
- Am primit nişte ordine, le reaminti Winetoo.
- Ce ordine am primit? îl întrebă Cowboy.
- Ştii foarte bine, spuse Winetoo.
- Fii atât de bun să mi le reaminteşti, îl îndemnă Cowboy. Care au fost exact ordinele noastre?
- Knife ne-a spus, zise Winetoo oftând, să rămânem lângă SEAL până ne dă un semn de viaţă. Iar în caz că nu se întoarce, trebuie să ne întoarcem acasă, să aducem întăriri.
- Aha! exclamă Cowboy. Dar nu a spus că SEAL trebuie să rămână aici, nu?
- Unde vrei să ajungi? îl întrebă Winetoo. De parcă nu aş şti deja!
- Şi eu la fel, zâmbi Jeanne.

- Knife ne-a spus să nu părăsim SEAL-ul, zise Cowboy, băgându-şi degetele mari în catarama curelei. Prin urmare, dacă am intra cu SEAL-ul în Fox, ar fi totul în ordine, nu?
- O să te jupoaie că nu i-ai ascultat ordinele, prezise Winetoo.
- Nu ar 11 prima oară când a fost salvat de mine, remarcă Cowboy. Iată cum stau lucrurile. Nu cred că este bine să stăm degeaba pe aici. Fiecare clipă petrecută de femeile noastre la Fox le expune şi mai mult pericolului...
- Prin urmare, propui să ne ducem acolo şi să le cerem frumos trolilor să ni le predea pe prizoniere? îl întrebă Winetoo, întrerupându-i firul raţionamentului.
- Propun să creăm o diversiune, zise Cowboy.
- O diversiune? se miră Clyde ridicându-se în picioare.
Cum adică?
- Facem ceva ca să atragem trolii spre noi, îi explică Cowboy. Le distragem atenţia suficient timp pentru ca prietenul meu să poată găsi femeile.
- Mi se pare periculos, remarcă Cindy.
- Poţi sta aici cu tatăl şi fratele tău, îi recomandă Cowboy.
- Să pierd ocazia să-mi iau revanşa faşă de afurisiţii de troli? Clyde îşi frecă palmele nerăbdător.
- Nici nu mă gândesc!
- Merg unde merge şi tata, declară Cindy.
- Ideea asta mi se pare o prostie, îşi dădu cu părerea Tyson, dar o să merg cu voi.
Cowboy îi aruncă o privire lui Jeanne.
- Doar nu te aştepţi să stau de-o parte, zise fata. Vreau să mă răzbun pe troli. Şi, după cum am spus mai-nainte, nu ar fi trebuit să le părăsesc pe celelalte. Ar fi trebuit să stau cu ele, să le protejez. Să mergem!
- Înseamnă că nu ai mai rămas decât tu să te hotărăşti, spuse Cowboy, adresându-i-se lui Winetoo.
- Înainte să-ţi dau răspunsul meu, vreau să-ţi pun o întrebare.
- Dă-i drumul, amice! îl îndemnă Cowboy.
- Cum va ajunge SEAL-ul de aici acolo? îl întrebă Winetoo făcând semn dinspre luminişul în care se aflau către Fox.
- Poţi să-1 conduci tu, dacă vrei.
- Eu? râse Winetoo. Nu m-aş atinge de vehiculul ăsta nici cu un par de trei metri.

- Atunci, zise Cowboy trăgându-se de curea, înseamnă că nu am încotro şi va trebui să-1 conduc eu.
Winetoo gemu.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Jeanne.
- Am uitat că nu ai fost de faţă când Cowboy a condus SEAL-ul. zise Winetoo cu tristeţe, clătinând din cap şi agitându-şi pletele negre. Până nu vezi, nu poţi să crezi.
- Nu înţeleg, spuse Jeanne nelămurită. Cowboy mi-a spus noaptea trecută că a condus **SEAL-ul**. Mi se pare că 1-a numit... Se opri ca să-şi amintească exact cuvintele.
- O poezie în acţiune.
Winetoo fu cât pe ce să pice de râs.
- Poate că am exagerat puţin, recunoscu Cowboy fără să vrea.
- Puţin! exclamă Winetoo. Dacă minciunile ar fi băligar, te-ai transforma într-un munte întreg.
- M-ai minţit? îl înfruntă Jeanne pe Cowboy.
- Am tras niţel de păr, zise acesta, stânjenit de privirile ei iscoditoare.
Winetoo încerca să-şi recapete seriozitatea.
- Cred că voi veni şi eu până la urmă, măcar ca să adun oalele sparte.
- Oalele sparte? repetă Tyson.
- Gata, să mergem! Nu avem toată ziua la dispoziţie! îi îndemnă Cowboy făcând semn spre vehicul.
Clyde, Cindy şi Tyson se îndreptară spre SEAL.
- Cum adică să adune oalele sparte? îl întrebă Tyson pe Cowboy.
- Nu-1 băga în seamă, îi răspunse Cowboy, uitându-se urât la Winetoo. Nu ştiai că tuturor indienilor le place să-şi bată joc de feţele palide?
- Asta aşa este! îl aprobă Winetoo la fel de amuzat. Noi, pieile roşii, apreciem talentul comic înnăscut al albilor!

22

Îi găsi lângă şanţul cu apă, la sud de pod.
- Bună Aristotel, Rikki, îi salută el. Ce-i cu feţele astea posomorâte?
- Discutam despre Triada X, Joseph, îi răspunse Aristotel.
- Spiritul îi va apăra, declară Joseph.
- Aşa sper şi eu, spuse Rikki.
- Cred totuşi că ar fi trebuit să fiu cu ei, îi spuse Joseph lui Aristotel.

- Ce ai face dacă ai fi cu ei? întrebă Rikki.
- Aş vrea să am ocazia să conversez cu trolii, să-i conving să le elibereze pe femei, să le explic relaţia spirituală esenţială existentă dintre toate vieţuitoarele.
- Chiar crezi că trolii sunt capabili să aprecieze realităţile superioare ale vieţii? îl întrebă Aristotel.
- Toate făpturile răspund la iubire, declară Joseph.
-- Doar oamenii sinceri, iubitori sunt capabili să răspundă cu o afecţiune reciprocă, zise Aristotel, contrazicând convingerile lui Joseph:
Deci tu crezi că toate făpturile răspund la iubire? îl întrebă Rikki pe Joseph.
- Da, cred, îi confirmă Joseph.
Rikki îi făcu cu ochiul lui Aristotel şi spuse: Atunci, data viitoare când mai dai de un mutant, du-te la el şi îmbrăţişează-1. Şi ai grijă să mă anunţi şi pe mine cum a reacţionat.
- Trolii nu sunt mutanţi, îl contrazise Joseph. Sunt oameni la fel ca noi.
- Nu sunt la fel ca noi, clătină din cap Rikki. Întâmplător cred că mirosim mult mai bine decât trolii. Ai simţit duhoarea celui pe care l-am prins?
- Sunt şocat de atitudinea ta, zise Joseph încruntându-se. Toţi Războinicii sunt atât de insensibili?
- Nu ştiu cum sunt alţii. Pot să-ţi spun doar cum sunt eu, îi răspunse Rikki. Cred în realitatea spiritului, Joseph. Cred în iubire. Dar sunt Războinic şi trebuie să înfrunt pericolele existenţei noastre zilnice, pentru a proteja Familia şi Căminul nostru. Nu pot să mă angajez într-o luptă dacă îmi fac griji că voi omorî un frate sau o soră, un copil cosmic al Creatorului. Atunci se pune problema: ori ei, ori eu, şi îţi garantez că, dacă am ceva de spus în această privinţă, nu mă voi lăsa doborât!
- Mulţumesc Spiritului că nu sunt Războinic, spuse Joseph pe un ton liniştit. Îmi repugnă violenţa.
- Cei Bătrâni sunt înţelepţi, interveni Aristotel. Nu ţi-ar fi permis să devii Războinic. Este o meserie diametral opusă firii tale. Tu eşti un excelent Telepat. Mulţumeşte-te cu atât!
- Cred că mă voi face util, spuse Joseph pregătindu-se să plece. Mă voi ruga pentru Triada X, pentru succesul şi întoarcerea lor în siguranţă.
Aristotel oftă, urmărind apa curgătoare.

- Vor avea nevoie de rugăciunile lui. Vor avea nevoie de tot ajutorul din lume.

23

- Am ajuns! exclamă Clyde.
Nu mai era mult până la Fox. Câteva dintre clădirile măcinate de vreme se vedeau deja printre copaci.
Cowboy conducea, Winetoo stătea pe scaunul de lângă şofer, iar Jeanne pe consolă, între ei. Clyde, Cindy şi Tyson ocupau bancheta din spate.
- Care este planul? îl întrebă Jeanne pe Cowboy. Pistolarul frână şi se uită la Winetoo.
- Ai vreo sugestie? Indianul clătină din cap.
- Ce este? De ce nu ai?
- Încerc încă să-mi revin din şocul că am reuşit să ajungem aici întregi!
- Vrei să fii serios? îl rugă Cowboy.
- Doar a fost ideea ta, zise Winetoo. Credeam că ai pus totul la punct.
- Nu chiar, recunoscu Cowboy.
- Ce ţi-ai propus până acum? se interesă Jeanne.
- Să ajungem aici.
- Doar atât? Ăsta este marele tău plan? Jeanne se uită la Winetoo.
- Încep să înţeleg ce vrei să spui.
- Am mai fost aici, interveni Clyde. Aş putea să vă fiu de ajutor.
Cowboy se răsuci pe scaun.
- Cum sunt organizaţi, bătrâne? Au patrule şi paznici?
- Au paznici postaţi la porţi, îşi aminti Clyde.
- Care porţi? întrebă Cowboy.
- Sunt cam aşa.
Clyde se aplecă înainte şi gesticulă cu mâinile în timp ce vorbea.
- Acest drum taie oraşul, îl împarte practic în două. Trolii folosesc doar partea nordică. Au înconjurat-o cu garduri şi au pus porţi în mijlocul fiecărei laturi. Am văzut paznici la porţi, dar nu am observat niciodată vreo patrulă, doar grupuri plecate la vânat sau jefuit. Nu aveţi cum să-1 vedeţi, dar de cealaltă parte a acestor copaci este un câmp mare. Se întinde pe marginea de vest a oraşului. La nord de Fox este o pădure deasă, iar la est sunt nişte dealuri. Cam asta este tot.
Cowboy cântări informaţiile în mintea lui.

- Acum ce urmează, mintosule? îl întrebă Winetoo.
- Nu-mi place cum arată şoseaua din faţa noastră, zise Cowboy evaluând terenul. O parte dintre aceste clădiri sunt îngrozitor de aproape de drum. Trolii s-ar năpusti asupra noastră înainte să-i vedem venind.
Se întoarse şi cercetă copacii din stânga lor.
- Clyde, crezi că am putea merge cu SEAL-ul printre acei copaci până la câmpul de care ai pomenit?
- Ar fi perfect, îi răspunse Clyde, dar ar trebui mai întâi să reuşeşti s-o faci.
- Bine.
Cowboy acceleră încet, scoţând vehiculul de pe şosea şi îndreptându-se spre pădure, evitând trunchiurile copacilor. Crengile zgâriau caroseria SEAL-ului în timp ce se strecura printre ele.
- Înţeleg că acum ai un plan, nu? îl întrebă Jeanne.
- Da, aşa este.
- Şi crezi că o să meargă? interveni şi Winetoo.
- O nimica toată! declară Cowboy. Ne ducem până în mijlocul câmpului şi aşteptăm ca trolii să ne vadă.
Toţi se uitau la Cowboy, aşteptând mai multe amănunte, În cele din urmă, Jeanne întrerupse liniştea.
- Asta este tot? întrebă ea, uluită. Acesta este planul tău?
- Nu-i aşa că este genial? zise Cowboy zâmbind.
- Ştiţi, spuse Tyson fără să se adreseze nimănui în mod deosebit, încep să înţeleg de ce tipul cu păr negru, Knife, este şeful vostru.
- Norocul tău că am mâinile pe volan, îl preveni Cowboy.
- Ce sunt alea? se interesă Cindy, arătând spre bord. Cowboy se uită în dreapta. Pe fată o interesau nişte
comutatoare din mijlocul bordului. Aceste comutatoare nu erau menţionate în manualul de operare. Erau patru, Fiecare marcate cu o singură literă: M, S, F şi R. Knife avea de gând să-1 întrebe pe Aristotel ce era cu ele când se vor întoarce acasă.
- Habar n-am, recunoscu Cowboy. În orice caz nu le atinge. Nu atinge absolut nimic, decât ceea ce îţi spun eu.
- Să revenim la marele tău plan, interveni Jeanne.
- Da, spune, o îndemnă Cowboy, manevrând vehiculul printre doi arbuşti.

- Cu ce îl va ajuta pe Knife dacă vom aştepta în mijlocul câmpului?
- Este evident, îi răspunse Cowboy. Dacă parcăm în câmp, avem toate şansele să-i atragem pe troli spre gardul de vest. Vor fi curioşi, dar şi temători, pentru că nu au mai văzut ceva asemănător SEAL-ului.
- Şi, în timp ce trolii vor sta să se uite la noi, deduse Jeanne, Knife va fi liber s-o elibereze pe Hillary şi pe celelalte, ba chiar să le scoată pe furiş din Fox. Sunt impresionată! Nu eşti chiar aşa de prost cum am crezut eu!
- Au! fu tot ce spuse Cowboy drept răspuns.
- Ce se întâmplă dacă trolii atacă SFAL-ul? se interesă Clyde.
- O ştergem imediat de aici. răspunse Cowboy. Mi s-a spus că acest vehicul este antiglonţ, aşa că nu ar trebui să fim în pericol.
- Uite! exclamă Cindy întinzând braţul stâng. Câmpul! Cowboy opri vehiculul. Printre copaci se zărea câmpul.
- Ţineţi-vă bine pălăriile, îi sfătui el, scoţând maşina de sub adăpostul frunzişului, în câmp liber.
- Cine poartă pălărie? întrebă Tyson.
SEAL era la patruzeci de metri de poarta vestică. Acum se vedea clar cât era de coşcovită.
- Eu zic că trolii ne vor ataca, spuse Clyde îngrijorat. Cowboy opri vehiculul, aplecându-se înainte, să se uite
prin parbriz.
- Unde sunt paznicii de la poartă?
- Nu văd nici un semn de viaţă, spuse Winetoo în timp ce studia gardul vestic şi clădirile.
- Ne vor zări din clipă în clipă, îi asigură Jeanne. Veţi vedea dacă nu am dreptate.
Dar nu fură atacaţi. Trecu timpul, fără să răzbată nici un sunet şi nici o mişcare dinspre Fox.
- Ce se petrece aici? întrebă Clyde. Nu mi se pare deloc în ordine.
- Tu ar trebui să ne spui asta, bătrâne, zise Cowboy. Ai vreo idee?
-Ţin picnicul lor anual, sugeră Winetoo, şi nu este nimeni acasă.
- Ar fi trebuit să ne repereze până acum, spuse Jeanne. Ce s-o fi întâmplat?
Asta aş vrea să aflu şi eu, zise Cowboy răsucind cheia şi oprind motorul.

- Nu ar fi trebuit să faci asta! spuse Clyde nervos.
- Relaxează-te, îi ordonă Cowboy. Apoi se întoarse spre Winetoo.
- Vii cu mine?
- Vei avea nevoie de cineva care să-ţi acopere spatele, îi răspunse indianul.
- Nu uitaţi de mine, le atrase atenţia Jeanne.
- Vreau să stai în SEAL, insistă Cowboy.
- Nici să nu te gândeşti.
- De ce nu?
- Ştii foarte bine de ce. Şi eu sunt Războinic şi nu-ţi permit să mă cocoloşeşti numai pentru că...
- Aici vei fi mai în siguranţă, spuse Cowboy întrerupând-o.
- Nu poţi spune şi face absolut nimic, îl informă fata hotărâtă, ca să mă împiedici să vin. Le sunt datoare femeilor de acolo.
- Nu ştiu... ezită Cowboy.
- Are dreptate, şi o ştii prea bine, interveni şi Winetoo ţinându-i partea lui Jeanne.
Cowboy oftă resemnat.
- Bine. Nu înţeleg ce văd eu la o femeie atât de încăpăţânată.
- Cu noi cum rămâne? se interesă Cindy.
- Voi trei staţi aici până ne întoarcem, spuse Cowboy.
- De ce nu putem veni? îl imploră fata.
- Este prea periculos, îl explică Cowboy. Şi, în afară de asta, nu avem destule arme pentru toată lumea.
- Am propria mea armă, zise Clyde, ridicându-şi puşca, un Sako Classic Sporter de calibrul 30-06. Aşa că voi veni şi eu. Îi urăsc pe troli de nici nu mai ţin minte când. Nu voi rate această ocazie ca să reglez conturile cu ei!
- Câte cartuşe ai, bătrâne? îl întrebă Cowboy. Clyde ridică o mică tolbă de piele de pe podea.
- Vreo patruzeci. Nu folosesc puşca decât în caz de urgenţe. Ne ucidem vânatul cu arcul şi suliţa.
Aceste două arme împreună cu modestele lor bagaje erau stivuite în spatele vehiculului.
- Poţi veni, îi spuse Cowboy lui Clyde.
- Dar noi? interveni Cindy.
- Voi doi staţi aici, în SEAL, le ordonă pistolarul.
- Asta este o nedreptate! protestă Tyson bosumflându-se.

- Ia-ţi suliţa, zise Cowboy uitându-se la Tyson şi apoi la Cindy, iar tu arcul şi aşteptaţi-vă la ce poate fi mai rău, pentru orice eventualitate. Dacă trolii vor reuşi să treacă de noi, vor ataca SEAL-ul.
- Şi vrei ca noi să-1 apărăm? întrebă Tyson plin de speranţe.
- Cât de mult puteţi, spuse Cowboy. Dar, dacă vedeţi că vin prea mulţi şi nu aveţi nici o şansă, o ştergeţi de aici. S-a înţeles?
Doar Cindy încuviinţă din cap.
- S-a înţeles? repetă Cowboy uitându-se la Tyson.
- Nu-mi place să fug, bombăni băiatul, dar nici n-o s-o las pe Cindy pe mâna trolilor!
- Încă mai sunt speranţe pentru tine, băiete! remarcă Cowboy.
- Să-i dăm drumul! îi îndemnă Jeanne, ţinând în poală arma lui Knife şi în buzunare cartuşele de rezervă.
- Deci ne-am lămurit! anunţă Winetoo, luând Browningul în mână.
Îşi prinsese o banderolă de cartuşe pe umărul stâng.
- Vei avea nevoie de el, zise Cindy, luând pistolul Henry din arsenalul SEAL-ului şi dându-i-1 lui Cowboy.
- Vezi cartuşiera aia din dreapta ta? o întrebă pistolarul.
- Iat-o!
Cindy trase cureaua cât pe ce să-1 lovească pe Tyson.
- Fii atentă, proasto! exclamă băiatul ferindu-se.
- Îmi pare rău, chicoti fata.
- Mulţumesc.
Cowboy se aplecă şi îşi prinse cureaua peste cea de care erau Fixate pistoalele sale Python.
- Parcă te-ai duce la război, zise în glumă Cindy.
- Chiar asta facem, îi reaminti Cowboy. Să-i dăm bătaie!
Deschise portiera şi se dădu jos din maşină. Winetoo făcu acelaşi lucru.
Jeanne îl urmă pe Cowboy, oprindu-se la uşă să-1 aştepte pe Clyde.
- Vreau ca voi doi să aveţi mare grijă unul de altul, le spuse bătrânul copiilor săi.
- Aşa vom face, tată, îi promise Cindy.
- Să-ţi aperi sora, îi ordonă Clyde lui Tyson.
- Tyson şi cu mine nu vom păţi nimic, îl linişti Cindy. Mai bine vezi ce faci tu.
- Dacă mi se întâmplă ceva... începu Clyde.

- Nu vorbi aşa!
Cindy nu suporta să audă asemenea vorbe din partea lui
- Bine!
Jeanne îl văzu pe Clyde sărutând-o pe Cindy pe obraz.
Apoi dădu să iasă, se opri şi-1 sărută în grabă şi pe Tyson.
- Nici o grijă, îi asigură Jeanne pe cei doi adolescenţi cuprinşi de nervozitate. Voi avea grijă de tatăl vostru.
- Sper să ne revedem cândva, anul acesta! zise Cowboy.
Pistolarul încuie portierele, băgă cheile în buzunar şi le zâmbi lui Tyson şi Cindy.
- Trageţi de manivela asta ca să închideţi ferestrele, le spuse el, arătându-le în acelaşi timp cum se face. Iar cu acest mâner se deschide uşa...
- Am văzut cum ai făcut-o de nu ştiu câte ori, îl informă fata.
- Bine. Am încuiat uşile aşa că, dacă ridicaţi geamurile şi cineva încearcă să pătrundă înăuntru, mai repede vine iarna decât reuşesc ei.
- O să ne descurcăm, zise Tyson cu ochii la tatăl său.
- Pe curând, le spuse Cowboy, alăturându-se lui Jeanne, Winetoo şi Clyde care se ghemuiseră în iarbă la trei metri în faţa vehiculului. În spatele lor, Cindy şi Tyson se mutaseră pe locurile din faţă, Cindy la volan, iar băiatul lângă ea şi îşi scoseseră capetele pe geam.
- Sunt copii buni, zise Clyde mândru.
- Sigur că sunt, îl aprobă Cowboy. Şi acum haideţi să ne vedem de treabă.
Îi făcu semn lui Winetoo s-o ia în dreapta.
- Răspândiţi-vă. Formaţi o linie de atac.
Le făcu semn lui Jeanne şi Clyde să se aşeze în stânga lui.
- Staţi aplecaţi. Înaintaţi spre poartă. Daţi-i drumul!
- Spiritul să fie cu noi! exclamă Jeanne pornind din loc. Zicând acestea, îi făcu cu ochiul lui Cowboy şi mimă un sărut.
Cei trei Războinici şi bătrânul fermier străbătură câmpul până ajunseră la zece metri de poartă. Cowboy ridică braţul stâng şi se sprijini într-un genunchi, făcându-le semn să se oprească. Nu era nici un semn de viaţă în Fox. Ce se întâmpla oare aici? Frolii abandonaseră oraşul? Iar dacă era aşa, de ce o făcuseră? Şi unde o fi Knife? Totul părea lipsit de sens!

Cowboy strânse în mână pistolul Henry şi riscă să se ridice în picioare, uitându-se la gard şi la clădiri.
Nimic.
Ceilalţi îi urmară exemplul, atenţi la poarta închisă.
- Dacă trolii au plecat, murmură Jeanne când se regrupară, dând glas celei mai cumplite temeri a ei, şi au luat femeile, ce facem?
- Seamănă cu oricare alt oraş părăsit, remarcă Winetoo.
- Doar că miroase mai urât. îl corectă Clyde.
- Întoarcem oraşul pe dos, le ordonă Cowboy. Pornim după Knife şi după femei.
- Nu se aude decât vântul, se minună Clyde.
- Stai puţin!
Winetoo încremeni în loc, ciulind urechile.
- Ce este? îl întrebă Clyde.
- Linişte! îl repezi indianul.
Se duse la poartă, o deschise şi intră urmat de ceilalţi.
- Spune-ne despre ce este vorba, zise Cowboy.
- Se aud sunete slabe.
Winetoo se învârtea în cerc, testând intensitatea şi distanţa.
- Sunt o mulţime de glasuri. Urlete!
- Unde? îl întrebă Cowboy.
În cele din urmă, Winetoo se lămuri complet.
- Vin de acolo, indică el. Probabil că sunt într-o clădire, sugeră el.
- Toţi? se miră Jeanne.
- Haideţi să aflăm! zise Cowboy ducându-i pe o stradă îngustă, spre est. Câteva mierle zburară peste acoperişurile de deasupra lor.
- O să mă răzbun pentru Bess, declară Clyde, încheind şirul.
Cowboy avea simţurile încordate la maxim şi ochii în patru. Doi şobolani traversară drumul prin faţa lor. Un morman de excremente umane în faţa unei uşi.
Zgomotul crescuse în intensitate.
Strada pe care se aflau se termina cu o clădire mare, la fel de dărăpănată ca restul, cu două uşi mari, batante, închise amândouă.
- De aici vine, murmură Winetoo. exprimând ceea ce era evident acum **pentru** toată lumea.
Cowboy se opri la colţul ultimei clădiri, dinaintea unui teren pavat, între ei şi uşile batante. Nu-i plăcea deloc situaţia. Vor fi

vulnerabili când se vor îndrepta spre uşi Oricine dinăuntru putea să-i repereze imediat. Vacarmul se intensifica.
- Staţi aici, ie ordonă Cowboy. Eu mă duc să arunc o privire înăuntru, să văd ce se întâmplă.
- Mă duc eu, se oferi Jeanne şi, înainte s-o poală opri, o rupse la fugă spre uşi, aplecată de spate, pentru a fi o ţintă mai puţin vizibilă, cu arma pregătită.
„Fir-ar să fie! De ce a făcut asta?" se întrebă Cowboy. Aşa fusese instruită? Ce voia să demonstreze cu asta? Îşi fixase privirile asupra uşilor batante, transpirat de emoţie.
Jeanne ajunsese la jumătatea distanţei.
- Va reuşi, îl asigură Winetoo pe Cowboy, observând că se albise la faţă.
În clădirea cu uşile batante se stârnise o adevărată nebunie. - Nu!
Cowboy o luă la fugă înainte să-i moară cuvântul pe buze. Renunţase la orice prudenţă şi fugea după Jeanne, cu pistolul încărcai, duduind pe pavaj cu mocasinii lui.
Jeanne era la zece metri de uşile batante.
- Jeanne! strigă Cowboy. ştiind că trolii din clădire nu aveau cum să-1 audă. Spera s-o oprească înainte să ajungă la uşi.
Acum mai avea şase metri.
De ce nu se oprea? Era chiar aşa de îngrijorată pentru Hillary şi celelalte? Patru metri.
Uşile batante se deschiseră brusc, revărsând o veritabilă hoardă de troli.
Se îndreptau direct spre Jeanne.
- Jeanne! zbieră Cowboy, ridicând arma ia umăr. Jeanne! Dar era prea târziu!

24

Polifagul, la fel ca într-o carte din biblioteca Familiei intitulată ***Mamifere nord-americane,*** folosită adesea de copii la şcoala Familiei drept ghid de referinţă, fusese considerat odată cel mai feroce animal de pe întreg continentul. Polifagii atacau urşi, pume, iar apetitul lor vorace le-a atras porecla de „mâncăi". Devorau orice puteau prinde şi sfâşia. Înarmaţi cu dinţi ascuţiţi şi falci puternice, erau regii pădurilor. De obicei de culoare maro-închis, cu pete mai deschise pe cap şi umeri, puteau ajunge la o greutate de douăzeci şi cinci de kilograme şi la o lungime de un metru şi jumătate, inclusiv coada stufoasă. Polifagii erau spaima

vânătorilor care puneau capcane, fiind temuţi de vânători. Cu excepţia urşilor grizzly şi ulterior a mutanţilor, era cel mai cumplit animal din pădurile nordice, care trebuia evitat cu orice preţ.
Asta dacă nu aveai încotro, se gândi Knife când tabloul dinaintea lui încremeni pentru o clipă, în momentul în care sări în arenă. Aşa cum nu avea el încotro acum.
Polifagii, un mascul mare, o femelă închisă la culoare şi un pui prea mic pentru vârsta lui, reacţionară primii. Îşi aleseră prada şi atacară, urmărind instinctiv ţinte separate.
Pe băncile de sus, cu revolverul în mână, Saxon privea spectacolul rânjind. La început, se tulburase când nou-venitul intrase în arenă, dar se liniştise imediat când îşi dăduse seama că nici un om din lume nu se putea pune cu un polifag. Aşa că ce şansă avea acest tip contra a trei exemplare flămânde, care îi urau pe oameni de moarte? Nici una. Chicoti când polifagii se apropiară, cel cărora trolii îi spuseseră Wolvie atacând intrusul, Momma aţintind-o pe Hillary, iar Runt către principalul meniu planificat: Bianca.
Primul gând al lui Knife se îndreptă către femei. Hillary era cea mai aproape, la nici patru metri depărtare, lipită de perete, în timp ce Momma venea spre ea. Cuţitul Bowie din mâna stângă era inutil la asemenea distanţă; se aplecă şi scoase arma Vegas rugându-se Spiritului să nu rateze, fără să-i pese de polifagul care se îndrepta spre el. Ochi şi trase.
Vega bubui răsunător. Momma se întoarse cu dinţii rânjiţi, la numai un metru de Hillary, cu picioarele din spate încordate, gata să sară.
Knife trase din nou şi glonţul se înfipse din nou în ţeasta lui Momma.
Hillary ţipă involuntar când polifagul făcu o tumbă în aer şi se izbi de ea. Se împiedică, încercând cu disperare s-o evite şi se sperie îngrozitor când animalul plonjă peste ea.
-Nu!
Dădu din mâini şi din picioare, cutremurându-se când văzu rănile supurânde prin care se scurgea creierul animalului din craniul făcut chisăliţă.
Momma era moartă.

Saxon era turbat de furie. Ticălosul avea o armă! Îşi îndreptă revolverul spre el, enervat că unul dintre nepreţuitele sale animale se dusese pe copcă.
Knife se întorsese, cu braţul drept întins, dorind să se asigure. Cel mai mic dintre polifagi era la numai câţiva centimetri de Bianca. Îşi încordase degetul pe trăgaci când se produseră două evenimente simultan: răsună o împuşcătură undeva, deasupra lui şi umărul drept îi explodă de durere; iar în acelaşi timp, polifagul cel mare îl izbi în piept.
Îngrozită, Hillary văzu pistolul Vega zburând dintre degetele lui Knife când acesta se prăbuşi dărâmat de polifag. Alergă la el, dar se opri brusc când strigătul sfâşietor al Biancăi răsună în arenă.
Runt şi Bianca erau la pământ. Animalul îşi înfipsese colţii lui de oţel în mâna ei dreaptă, zgâriind-o cu ghearele.
Hillary şovăia, neştiind cum să se împartă. Pe cine ar fi trebuit să ajute? Pe bărbatul iubit sau pe prietena ei? Îl văzu pe Knife ridicându-se, cu cuţitul Bowie în mâna stângă, împungând animalul şi acest tablou o făcu să ia mai uşor hotărârea. Knife putea să se descurce de unul singur. Cu Bianca era altceva.
Runt încerca să smulgă încheietura Angelei, înfigându-şi dinţii în os şi împrăştiindu-i sângele pe faţa îngrozită.
În timp ce alerga spre ei, Hillary căuta cu disperare o armă, orice. În cele din urmă, găsi un os femural uman pe podeaua arenei. Îl luă din fugă, îl ridică deasupra capului şi se postă în spatele polifagului.
Saxon râdea din toată inima, savurând spectacolul.
Rezistenţa Biancăi slăbea din clipă în clipă.
Simţind că este aproape de victorie, Runt dădu drumul încheieturii şi înălţă capul, pregătindu-se să sară direct la carotidă.
-Nu! strigă Hillary, sperând să distragă animalul, şi-1 lovi cu toată puterea în cap.
Runt se întoarse şuierând, săgetat de o durere cumplită. Sări într-o parte când această intrusă roti din nou osul deasupra capului, lipindu-şi corpul musculos de pământ, în poziţia clasică de atac a polifagilor.
- Bianca! strigă Hillary. Ridică-te!
Voia ca Bianca să ajungă la zidul arenei, aflat la nici doi metri, pentru a reduce zona pe care trebuia s-o apere. Dacă ar putea

ajunge cu spatele la zid, polifagul nu va putea încerca un atac pe la spate. Dar aşa cum stăteau lucrurile, animalul le dădea târcoale, prelungindu-şi atacul până găsea o ocazie propice.
- Mă auzi, Bianca? o îndemnă Hillary cu ochii pe polifag. Fata aproape că leşinase. Clătină din cap, încercând să-i spună lui Hillary că înţelesese.
- Bianca! Te rog!
Runt îşi dezgolise colţii vădit enervat. Pe Hillary o dureau braţele. Polifagul era între ele şi zid, dându-le târcoale. Bianca gemu.
Hillary ar fi vrut să rişte să-i arunce o privire lui Knife, să vadă cum se descurca, dar era prea îngrozită să-şi întoarcă faţa de la polifag măcar pentru o clipă.
- Hillary? gemu Bianca gata să leşine, luptându-se să-şi păstreze cunoştinţa.
Se răsuci pe burtă, îşi puse mâinile sub piept şi încercă să se ridice.
- Bianca! o preveni Hillary. Acum rămâi culcată! Aşteaptă până va ataca din nou.
Bianca era doar vag conştientă de ce i se spunea. Respirând greoi, se ridică în genunchi, înainte să-şi piardă complet cunoştinţa. Apoi căzu înainte, departe de Hillary, în direcţia animalului.
- Bianca! exclamă Hillary făcând un salt s-o prindă. Prea târziu.
Runt atacă fulgerător, incredibil de rapid. Îşi înfipse dinţii ascuţiţi în gâtul Biancăi şi rupse carnea. I se prelingea sângele pe bot în timp ce înghiţea lacom carnea proaspătă, fragedă, fixând-o feroce pe Hillary, ca şi când i-ar fi dat de înţeles că nu accepta să-i întrerupă masa.
Hillary se dădu la o parte dezgustată, sufocată de greaţă. Simţea că i se înmoaie picioarele, ştiind prea bine că nu mai putea face nimic. Sfinte Spirit! Nu!
Cineva râdea.
Hillary văzu o masă de figuri rânjite. Trolii stăteau grămadă pe marginea băncilor, înghesuiţi unul într-altul, înălţându-şi gâturile să vadă ce se petrecea în arenă. Acum când Runt era temporar ocupat, îşi mutară atenţia asupra lui Wolvie şi a adversarului său.
Incredibila energie şi superba condiţie fizică a lui Knife îi permiteau să ţină singur piept forţei dezlănţuite a polifagului.

Cel puţin deocamdată. În ciuda rănii, braţul drept funcţiona încă. Apucase animalul de gât când sărise la el, îngropându-şi mâna dreaptă în faldurile lui de blană şi refuzase cu încăpăţânare să-1 elibereze din strânsoare oricât de sălbatic se zbătea animalul.
Căzură şi se rostogoliră pe podeaua arenei, polifagul zgâriindu-1 cu ghearele lui curbate, în timp ce Knife înfigea repetat cuţitul în trupul blănos şi voluminos al polifagului, se pare fără nici un rezultat.
Amândoi combatanţii erau plin de pământ şi sânge închegat.
Trolii începură să aclame animalul, încurajându-1 şi agitându-şi braţele, unii ţopăind pur şi simplu într-un extaz bezmetic.
- Haide, Wolvie, haide!
- Sfâşie-1 pe fraier!
Knife era ameţit de impactul brutal ai coliziunii cu zidul arenei, când se lovise cu capul de lemn. Wolvie profită imediat de uşoara lui dezorientare şi se eliberă din strânsoare, exact când îi mai fu înfipt o dată cuţitul într-o parte. Animalul scoase un urlet şi se retrase, plecând cu cuţitul înfipt între coaste.
- Ucide-1! îl îndemnau trolii.
Knife se ridică repede în picioare, îşi trase sufletul şi îşi calculă următoarea mişcare. Din fericire, şi polifagul părea destul de ameţit. Poate că toate împunsăturile îşi făcuseră în sfârşit efectul. Dar, indiferent care era cauza, avea un scurt răgaz în care să-şi reconsidere opţiunile. Dacă scotea celălalt pistol Vega, risca să fie împuşcat din nou de cineva din tribune. Mai avea celălalt cuţit Bowie, dar îl împunsese până acum de zeci de ori pe afurisitul de animal şi tot era în picioare. Nu, avea nevoie de o metodă garantată de succes.
Polifagul gâfâia, pregătindu-se pentru un nou atac.
Knife se întreba dacă ar avea timp să arunce mantia grea şi, în timp ce duse mâna la şnurul de piele cu care se prindea la baza gâtului, nerăbdător să arunce mantia şi să-şi elibereze braţele pentru a avea mai mare libertate de mişcare, îl străfulgeră inspiraţia.
Wolvie se îndrepta spre el.
„Oare va ţine?"
Le mai avea la el? Sau le pierduse în timpul încleştării?
Nu avea timp să verifice. Va fi acum ori niciodată.
Polifagul scoase un urlet feroce. Se vedea că dorea să-1 răpună pe omul acesta mai mult decât pe oricare altă pradă.

Knife aştepta, cu mâinile pe şnurul de piele. Totul depindea -de sincronizarea sa. Dacă acţiona prea devreme, nu va face decât să încetinească animalul; dacă acţiona prea târziu, va rata complet şi va fi la voia fiarei.
Trolii adunaţi amuţiseră, aşteptând să vadă saltul final şi să audă strigătele de agonie ale victimei, în timp ce era sfâşiată.
- Pe el, Wolvie! strigă unul dintre troli ca să-1 încurajeze.
Animalul atacă. Sări de trei ori şi se lansă în aer, cu gura deschisă, cu dinţii sclipitori vizibili, cu saliva prelingându-se pe gingii.
Knife acţionă şi el la primul salt al polifagului. trăgând de şnur şi desfacând mantia. Apoi o ţinu cu amândouă mâinile.
apucând-o de sus şi fâlfâi blana de urs în calea animalului.
Wolvie nu mai putea să se oprească. Se lovi direct de mijlocul mantiei şi căzu pe pământ înfăşurat în ea, rupând-o ca să se elibereze.
Peste câteva clipe va ţâşni din nou.
Knife căută în grabă pumnalele la brâu. Erau la locul lor, amândouă, sub curea, lipite de şoldul drept. Le smulse din teci, luând câte unul în fiecare mână.
Polifagul reuşise să găurească mantia. Îşi scosese capul îngust, gata de acţiune.
Acum!
Knife sări, aterizând pe spatele polifagului. Fiara se răsuci ca să-1 înfrunte, încrezătoare încă în abilitatea ei, cu labele din faţă prinse sub blana de urs.
Saxon fu singurul trol care ghici imediat intenţia lui Knife şi încercă să-şi pună revolverul în joc. Îşi ridicase braţul când văzu intrusul îngropând pumnalele în ochii lui Wolvie. Îngropase, practic, lamele ascuţite până la plăsele în orbitele polifagului.
Knife sări într-o parte, ferindu-se de spasmele agonizante ale animalului şi alergă spre Hillary. Stătea nu departe de locul unde ultimul polifag se înfrupta din Bianca, albă la faţă, profund şocată. Veni lângă ea şi se uită în sus la trolii uluiţi. Majoritatea se zgâiau la muribundul Wolvie, nevoind sau neputând să accepte ce vedeau.
- Hillary! Trezeşte-le! îi spuse Knife, zguduind-o.
- Knife?
Fata îl privi ameţită, fără să înţeleagă. Se pare că recepta prea bine situaţia în care se aflau.

Knife ştia că trolii îşi vor canaliza asupra lui răzbunarea colectivă din clipă în clipă, de îndată ce vor accepta realitatea morţii celor doi polifagi. Avea nevoie de ceva cu care să le distragă atenţia, să câştige timp. Dar ce anume?
Cel mai mic dintre polifagi îşi savura masa, smulgând bucăţi de carne însângerată din trupul Biancăi şi înghiţindu-le. Stătea cu spatele la Knife şi Hillary, preocupat de propria lui hrană. Nu prea îi considera o ameninţare serioasă.
Knife căuta cu frenezie o soluţie. Ce greutate o avea acest ultim animal? Maxim cincisprezece kilograme. Zidurile erau înalte de trei metri. Putea s-o facă, dar viteza era esenţială!
- Knife? repetă absentă Hillary.
Knife alergă la animal, se opri şi îl apucă de coada stufoasă de douăzeci de centimetri cu mâinile lui puternice.
Runt scoase un mormăit, surprins, când coada îi fu prinsă într-o strânsoare de fier şi fu ridicat de pe podeaua arenei.
Knife îl aruncă în sus, învârtindu-se. Forţa inerţiei antrenă animalul uluit într-o amplă mişcare de revoluţie. Se tot învârti, câştigând viteză. Vedea arena din jur ca prin ceaţă. Îşi înfipsese călcâiele în pământ şi îşi încordase muşchii.
- Ia te uită! strigă un tânăr trol.
- Ce face? întrebă altul.
Saxon încerca în zadar să tragă în acest om, dar nu se grăbea s-o facă de frică să nu-1 lovească pe Runt.
Knife se trase mai aproape de peretele vestic al arenei. Trebuia să fie cât mai aproape posibil de zid, când le va oferi trolilor şocul vieţii lor.
O parte dintre ei, cei mai aproape de marginea băncilor, intuiră încurcătura în care se aflau şi încercară să se tragă înapoi. Dar cei care stăteau în rândurile din spate făceau presiuni, dornici să vadă mai bine, iară să ştie ce se întâmpla în arenă.
Knife ajunsese la limită. I-ar fi fost imposibil să imprime o viteză mai mare. Îşi arcui spatele lat, ridică polifagul cât de sus putu şi apoi dădu drumul cozii.
Spre totala consternare a trolilor zăpăciţi, Runt zbură peste zidurile arenei şi ateriză printre ei, în tribune.
Trolii fură cuprinşi de nebunie. Începură să urle şi să zbiere, căzând unii peste alţii în graba lor de a fugi din imediata apropiere a polifagului care smulgea şi sfâşia.

Turbat de furie pentru că i se întrerupsese masa, Runt muşca şi zgâria tot ce prindea în cale.
Trolii o rupseră la fugă, îndreptându-se în masă spre uşile batante.
Cu o singură excepţie...
Saxon, cu revolverul în mâna dreaptă, sări din tribună în arenă. Ochii îngustaţi, buzele strânse, arătau cât era de furios. Bărbatul din arenă o ţinea pe femeia Hillary. O strângea în braţe şi îi şoptea ceva la ureche. Saxon veni în spatele lor şi se opri la trei metri de ei, îndreptând revolverul spre Knife.
Acesta auzi clinchetul de armare şi duse mâna stângă la pistolul Vega rămas.
- Ar fi mai bine să te răzgândeşti dacă nu vrei să mori, îl sfătui sumbru Saxon.
Knife încremeni în loc, cu degetele la câţiva centimetri de armă.
- Scoate pistolul încet din toc, îi porunci Saxon. Trage-! cu două degete şi ţine-1 de mâner. Ai mare grijă! îi atrase el atenţia.
Knife se supuse, clătinând pistolul Vega între degetul mare şi cel mijlociu.
- Aruncă-1 cât de departe poţi! îi ordonă Saxon, tăcând semn cu propria lui armă în dreapta lor.
Knife aruncă pistolul. Hillary era încă şocată. Se uita la rămăşiţele însângerate ale Biancăi.
- Te crezi deştept, nu-i aşa? îl întrebă Saxon. Knife ridică din umeri.
- Ai ajuns la capătul funiei, îi declară trolul. Te voi lichida personal.
- Nu mai pot de frică! îl tachină Knife, întrebându-se dacă uriaşul o să-1 împuşte pur şi simplu şi gata.
- O să-ţi fie până voi termina cu tine! îi promise Saxon. Zicând acestea zâmbi şi puse revolverul în teacă.
- Ai de gând să mă zdrobeşti cu mâinile goale? îl luă în râs Knife.
- Văd că-ţi plac cuţitele mari.
Saxon indică cuţitul Bowie de la şoldul drept al lui Knife.
- Te-ai folosit destul de bine de celălalt ca să-l lichidezi pe Wolvie.
- Cine este Wolvie?
- Cel de-al doilea polifag pe care l-ai ucis, îi explică Saxon.
- Sper că te-a supărat.

- Da, m-a supărat, recunoscu Saxon fără să vrea. Dar după cum spuneam, îţi plac cuţitele mari, şi mie la fel.
Braţul lui drept dispăru sub mantie şi scoase o macetă.
- Aşa că o să-ţi spun cum vom face. Tu vei folosi cuţitul tău mare, iar eu pe-al meu. Ţi se pare destu! de cinstit?
Knife îşi scoase cuţitul Bowie din dreapta.
- Mă surprinzi, îi declară el.
- Nu sunt un laş afurisit care atacă pe la spate, îi spuse Saxon furios. Îmi place să văd groaza din privirile celor pe care îi lichidez.
Knife făcu câţiva paşi spre trolul masiv, care-1 domina cu cel puţin treizeci de centimetri.
- Apropo, zise Saxon, jucându-se cu maceta în palmă. Cum te cheamă?
- Mi se spune Knife.
- Eu sunt Saxon, se prezentă trolul. Să-i dăm drumul! De-abia aştept să te tai în bucăţele cât mai mici.
Zicând acestea, uriaşul trecu la atac.

25

Cowboy trase din mers, ţintind în cap, micşorând distanţa, cu intenţia să ajungă alături de Jeanne înainte să fie copleşită de trolii care se năpusteau afară. Se lăsase în genunchi când se deschiseseră uşile. Trase din plin cu mitraliera Commando, sfâşiind rândurile trolilor cu gloanţe grele. Ţâşnea sângele şi zburau bucăţi de carne în timp ce trolii uluiţi absorbiră forţa iniţială a atacului.
- Ce facem? îl întrebă Clyde pe Winetoo. Rămăseseră la colţul ultimei clădiri.
- Nu ne-am aşteptat la aşa ceva!
- Fă ce vrei, îi spuse Winetoo, năpustindu-se înainte, cu Browning-ul scuipând gloanţe peste tot.
Trolii iniţial uluiţi îşi reveniră repede şi răspunseră tactic la această ambuscadă neaşteptată; se răspândiră în exterior, desfăşurându-şi forţele la stânga şi la dreapta uşilor batante. Grămezi de corpuri se adunară în faţa uşii în timp ce Jeanne secera trolii care continuau să se reverse din balamucul dezlănţuit înăuntru.
Cowboy se concentrase asupra oricărui trol care părea o ameninţare pentru Jeanne. Văzu un trol bărbos ridicând arma pe

umăr şi ţintind spre ea şi-i trase un glonte în cap. Alt trol alergă spre Jeanne, cu sabia ridicată. Cowboy trase de două ori în el. Winetoo care venea în goană, observă eforturile lui Cowboy de a proteja femeia iubită. Observă de asemenea că pistolarul nu ţinea cont de propria sa siguranţă; un trol cu un arc în mână îndreptase săgeata spre Cowboy şi Winetoo îi găuri pieptul.
Clyde stătea în ascunzătoare, intimidat, Îi acoperea, trăgând la întâmplare, încântat că putea să-şi pună în sfârşit în aplicare răzbunarea demult amânată.
Cowboy ajunse lângă Jeanne. Începea să creadă că-i vor domina pe troli, îi vor obliga să se retragă şi să se împrăştie, când Jeanne încetă deodată să mai tragă.
- Am terminat muniţia! strigă ea, întinzând mâna în spate după cartuşele de rezervă.
Cowboy împuşcă un trol care voia să-i atace cu o bâtă, doborând apoi alt inamic bărbos, înarmat de data aceasta cu o toporişcă.
Apăsă în grabă pe trăgaci, uimit când auzi un clic. Şi el terminase muniţia! Cum a putut să nu ţintă socoteala gloanţelor trase? Nu avea timp să reîncarce. Lăsă jos mitraliera Henry şi trase pistoalele Python simultan, obligându-şi umărul rănit să asculte de comenzile sale mentale.
Trolul cu toporişca scoase un strigăt când se apropie de ei.
Cowboy trase doar cu coltul din dreapta, iar glontele se îmfipse în fruntea trolului.
Jeanne trăgea înnebunită de încărcătorul armei sale.
- S-a blocat! zbieră ea. Afurisita asta de armă s-a blocat!
Cowboy se postă între troli şi Jeanne, ţinând pistoalele Python în jos, la nivelul taliei. Va avea grijă să fie în siguranţă, până reuşea să schimbe încărcătoarele.
Acum când mitraliera Commando ieşise din joc, trolii câştigară teren, apropiindu-se şi avansând tot: mai mult, grupându-se împotriva celei mai mari ameninţări, femeia cu mitraliera.
Winetoo ajunse lângă Cowboy şi Jeanne.
- Trebuie să reîncarc! zise el, lăsându-se pe un genunchi. Extrase cartuşe noi din centură şi le introduse în
Browning.
Trolii, văzând că doar un singur adversar era eficient înarmat, lansară un strigăt colectiv de luptă şi porniră la atac.
Cowboy rămase ferm pe poziţii, împuşcându-i la fel de repede cum veneau: doi troli înarmaţi cu puşti, altul cu un pistol, al

patrulea cu o armă automată, unul care reuşise să se apropie la doisprezece metri cu un topor, alţi trei care atacaseră în grup. Săgeţile zburau pe lângă capetele lor şi gloanţele şuierau în aer, asemănătoare unor viespi furioase. O suliţă îl răni în şoldul stâng.
Winetoo reintră în luptă. Cele patru detunături rapide ale Browning-ului său decimară un şir de troli care se apropiau. Un glonte îi zgârie obrazul stâng şi o săgeată i se înfipse în gleznă. Trolii câştigaseră avantaj.
- Gala, am reuşit să schimb încărcătorul! strigă Jeanne deodată.
Se ridică în picioare când Cowboy se dădu la o parte şi începu să secere din nou troli. Aceştia urlară şi se aruncară în laturi, umplând pământul de morţi, răniţi şi bălţi de sânge.
Un trol, mai isteţ decât camarazii săi, rămăsese în urmă, între uşile batante. Era înarmat cu o suliţă cu vârf metalic şi în timp ce supraveghea cu ochii lui mici carnagiul provocat de femeie, îşi calculă acţiunea. La adăpostul umbrelor, ridică lancea grea, apreciind distanţa. Se dădu înapoi câţiva paşi, după care se avântă înainte, balansând lancea cu braţul drept în spate şi apoi aducând-o spre înainte ca s-o lanseze.
Cowboy, ghemuit în partea dreaptă a lui Jeanne, sesiză mişcarea când trolul ieşi din clădire la lumina zilei. Îl împuşcă din reflex în cap, exact când dădu drumul lancei.
- Fereşte! strigă Cowboy sărind din loc, încercând să se arunce în faţa lui Jeanne.
Fata, concentrată să împrăştie moarte în rândurile trolilor. prinse sclipirea lancei cu colţul ochiului. Auzi strigătul lui Cowboy şi se întoarse.
Lancea, urmându-şi cursul, se lăsă în jos descriind un arc şi se înfipse în partea stângă a pieptului lui Jeanne, perforându-i plămânul. Ieşi pe partea cealaltă a corpului şi o imobiliză la pământ.
-Nul Nul
Cowboy se repezi la ea.
Jeanne încercă să vorbească; i se prelingea sângele la colţul gurii. Era întinsă pe spate, cu buzele aproape de faţa lui.
-Nu!
Cowboy simţi o picătură din sângele ei pe obrazul lui. Văzu mitraliera pe jos la picioarele ei şi se grăbi s-o ridice.
- Nul

Se ridică şi se întoarse, apăsând pe trăgaci. Mergea printre troli, rotind mitraliera dintr-o parte într-alta. Aproape că nu observa ce lăsa în calea lui: trupurile sfâşiate, care presărau caldarâmul, urletele de agonie şi spaimă, eforturile frenetice ale trolilor rămaşi să scape din acest măcel. Ţinea trăgaciul apăsat, concentrat asupra unui singur obiectiv: să mişte mitraliera într-un arc cuprinzător, de la dreapta la stânga.
- Cowboy!
Pistolarul nu băgă în seamă glasul, atent doar la ce avea de făcut.
- Cowboy!
Avansa, ţinând trăgaciul apăsat, fără să-i pese de altceva.
- Sunt eu, Cowboy!
Winetoo se postă în faţa lui şi-1 apucă de umeri.
- Sunt eu! Încărcătorul este gol! Mă auzi? Încărcătorul este gol!
Cowboy se opri dezorientat şi se uită la mitraliera fumegândă.
- Încărcătorul este gol! repetă Winetoo. Trolii au fugit. Cowboy se uită în jur. In afară de zecile de corpuri
împrăştiate peste tot, nu mai mişca nimic.
- Te simţi bine? întrebă Winetoo. Avea o rană urâtă în partea dreaptă.
- Da, sunt bine, mormăi Cowboy. O nimica toată.
Apoi îşi aminti. Se întoarse şi alergă la Jeanne, uluit de faţa ei palidă şi balta roşie de la picioarele ei.
- Jeanne!
Cowboy îngenunche lângă ea.
- Ce să fac?
Se uită ia Winetoo.
- Să scot lancea? Winetoo clătină trist din cap.
- Jeanne!
Jeanne privi cu ochii ei albaştri, frumoşi. Ai lui se umeziseră.
Fata zâmbi slab. Îşi linse buzele uscate şi reuşi să ridice o mână.
Cowboy i-o luă într-a lui cu afecţiune.
- Nu te mişca, o sfătui el. Stai cât mai liniştită.
- Nu mai are nici un rost, zise Jeanne într-o şoaptă tremurătoare.
- Nu vorbi aşa!
Cowboy o mângâie pe frunte. I se prelingeau lacrimile pe obraji.
- I-am învăţat minte, zise Jeanne mândră. Nu-i aşa? Cowboy încuviinţă din cap. I se pusese un nod în gât.

- Trebuie să găsiţi femeile, îi îndemnă Jeanne. Pe Hillary, Ann, Andromeda şi celelalte.
- Aşa vom face, promise Cowboy.
Winetoo stătea de pază, cu spatele la ei, atent la cea mai mică mişcare. Şi lui i se umeziseră ochii.
- Du-le acasă, în siguranţă, spuse Jeanne.
- Aşa vom face, nici o grijă, o asigură Cowboy.
- Ştii, începu Jeanne cu o privire pierdută, asta mi se întâmplă tocmai acum când am găsit în sfârşit pe cineva la care ţin. Legea lui Murphy îşi dovedeşte din nou puterea, zâmbi fata.
- Te rog, o imploră Cowboy. Nu vorbi aşa! Dacă am putea scoate suliţa asta...
Jeanne întinse mâna dreaptă şi-i atinse buzele cu vârful degetului mijlociu.
- Ai grijă de tine, iubitul meu, îi spuse ea.
- Jeanne...
- A fost distractiv, Începu să tuşească.
- Nu mai vorbi! Jeanne clătină din cap.
- Oricum nu mai contează. O să te aştept acolo, sus.
- Te rog...
- Spune-mi că mă iubeşti, îl rugă ea. -Te iubesc.
I se dilatară brusc ochii, îi înţepeni corpul şi răsuflă adânc, pentru ultima oară.
Cowboy îşi ridică spre cer faţa plină de lacrimi.
- Nuuuuuuu!

26

Saxon se amuza jucându-se cu Knife. Uriaşul ştia că avea o rază de acţiune mai mare, iar maceta îl avantaja din acest punct de vedere, cuţitul Bowie fiind cu paisprezece centimetri mai scurt. Roti maceta de câteva ori, fără să se grăbească, afişând un profund dispreţ în timp ce-1 obliga pe Knife să dea înapoi.
În ceea ce-1 privea, Knife se folosea de acest joc pentru a-şi economisi energia. După bătălia cu polifagii, era epuizat şi resimţea pierderea de sânge de la rănile care-i acopereau corpul. Ghearele animalului îl sfâşiaseră în diverse locuri. Se uită la Hillary, care rămăsese cu privirile aţintite la Bianca. Ce se întâmplase oare cu ea? Era şocată?
Saxon observă încotro se uită şi interpretă complet greşit atitudinea lui.

- Nu-ţi face griji pentru ea, îl tachină uriaşul. Nu îi voi face nici un rău. O păstrez pentru mine, adăugă el rânjind lasciv.
- N-o vei avea niciodată, îl repezi Knife.
- Crezi?
- Ştiu, insistă Knife.
Saxon trecu la atac. Acum loviturile lui erau mai rapide şi mai precise. Se terminase cu joaca.
Knife îi para loviturile, continuând să se retragă în arenă, departe de Hillary.
- Trebuie să recunosc, zise Saxon în plină luptă, că eşti un adversar demn de respect. Nimeni n-a mai îndrăznit să mă înfrunte de ani de zile.
- Ştii ce se spune... reuşi Knife să-i răspundă, în timp ce se ferea sub o lovitură fulgerătoare.
- Nu, chicoti Saxon. Ce se spune?
Knife se feri de altă împunsătură feroce. Se opri zâmbind, apreciindu-1 într-un fel pe acest uriaş.
- Cu cât sunt mai mari...
- ... cu atât mai dureroasă este căderea lor, termină Saxon în locui lui. Da, am auzit şi eu zicala asta.
- Presupun că nu am cum să te conving să te predai? zise Knife indiferent.
- Ce? râse Saxon. Ai auzit? îl întrebă el.
De un timp, dincolo de uşile batante, răsuna răpăitul unor împuşcături, larmă de ţipete şi urlete.
- Aceia sunt oamenii mei, ii spuse Saxon. Îi lichidează pe cei care au venit cu tine.
- S-ar putea să fie şi invers, îi reaminti Knife.
Saxon se uită încruntat în direcţia de unde veneau zgomotele.
- S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el. Noi nu avem mitraliere. Străjerii au, dar cu ei avem un pact.
- Străjerii? se miră Knife. Cine sunt Străjerii? Saxon clătină din cap.
- Îmi pare rău. Chiar trebuie să ies.
Apoi îşi întinse maceta, lansându-se într-un atac neaşteptat.
Knife se răsuci ca să evite lovitura, se dezechilibră şi se întoarse cu spatele la uriaş doar pentru o clipă. Dar fu de ajuns.
Saxon sări, cuprinzându-1 pe Knife pe la spate, înfăşurân-du-1 pe Războinic în braţele sale solide. Îl ridică pe Knife de pe podea şi-1 strânse, exercitându-şi uriaşa sa forţă brută.

Knife, prins într-o strânsoare de oţel, se zbătea, încercând să-1 doboare pe uriaş. Împinse în braţele cuprinzătoare ale lui Saxon până când simţi că-i plesnesc bicepşii şi tricepşii. dar în zadar.
- Ce rost are să te zbaţi? şuieră Saxon printre dinţi. Nu are rost să-ţi îngreunezi soarta.
Knife se răsucea încercând să-1 lovească pe Saxon cu capul şi cu picioarele. Saxon râse.
Knife simţea cum îi clocoteşte pieptul. Îşi imagina cu uşurinţă ce soartă ar avea dacă nu va putea să se elibereze.
Hillary dădea semne de viaţă. Se uita în jur, clipind repede din ochii ei verzi.
Faţa lui Knife se înroşea, braţele îi slăbeau şi simţea că este gata să cedeze nervos
- Nu ar fi trebuit să te pui cu trolii, zise Saxon, strângân-du-i si mai tare.
Knife îşi aminti de cuţitul Bowie pe care-l ţinea încă în mâna dreaptă. Un punct vital, o lovitură mortală era imposibilă; toate organele importante erau în afara razei lui de acţiune. Dar mai avea o singură opţiune...
- Knife!
Hillary o luase la fugă spre ei, îngrozită de ceea ce vedea.
- Cred că o s-o mănânc la cină. zise Saxon triumfător. Knife se concentră, pregătindu-şi cuţitul. Strânse mânerul
în mână şi trase lama în sus, prin tunică, despicând vintrele lui Saxon.
Uriaşul scoase un urlet şi-i dădu drumul lui Knife. Căzu pe spate, prinzându-şi vintrele însângerate cu mâinile.
Knife căzu pe podeaua arenei. Cum se văzu jos, îşi săltă repede tunica şi găsi unul dintre cuţitele Solingen de aruncare.
Saxon se îndoise de durere şi începuse să scâncească. Se apucase cu mâinile de cuţitul Bowie şi-1 scoase urlând durere.
- Nu-mi vine să cred! zise el gemând, uitându-se la Knife. Acesta se ridică încet. Celălalt Solingen era ascuns în
spatele piciorului drept.
- Nu mă lăsa aşa! îl imploră Saxon. Nu suport durerea!
- Aş putea să te iau prizonier şi să te duc la Cămin, îi spuse Knife.
- Nu mă lăsa aşa! repetă Saxon.
Se uită la sângele care se prelingea din testiculele lui sfâşiate.
- Nu mă lăsa aşa, fără bărbăţie!

Knife încuviinţă din cap. înţelegător. Solingen-ul se ridică şi coborî cât ai clipi din ochi.
Saxon tresări când lama subţire i se înfipse în frunte, închise ochii şi se prăbuşi ca un copac mort, lovindu-se cu capul de pământ şi împingând cuţitul şi mai adânc
- Knife!
Hillary alergă la el, aruncând osul femural pe care-1 ţinea în mână. I I îmbrăţişă, îngropându-şi faţa în umărul lui.
Knife o strânse, lăsându-şi în sfârşit nervii să se relaxeze. Afară totul era liniştit. Ce se întâmplase? se întrebă el. Sesiză mişcare în tribune şi se încordă. Apoi zâmbi când le recunoscu pe femeile Familiei - Lea, Ann, Violet, Andromeda, Crystal -şi o femeie mai în vârstă pe care nu o cunoştea. Sau o cunoştea oare?
- Să fii binecuvântat, Knife! spuse această femeie. Îţi mulţumesc că ne-ai salvat din iadul ăsta.
- Te cunosc de undeva? o întrebă el.
- Dacă mă cunoşti? Stăteai în poala mea şi îmi mâncai biscuiţii.
- Sylvie! exclamă Knife zâmbind. Să vezi cum va fi când o să te vadă Aristotel.
- Să vezi cum va fi când o să-1 văd eu, zise ea. Cred că o să-1 dau gata din prima săptămână.

27

Îşi petrecură restul zilei cu „curăţenia".
Întoarseră pe dos întreg oraşul, dar toţi trolii care mai rămăseseră dispăruseră în pădure, luându-le cu ei şi pe celelalte femei. Din trolii care se angajaseră în bătălie, doar cinci mai erau în viaţă. Knife îi închise într-una din clădiri, le dădu o cană cu apă şi nişte bucăţi de carne de căprioară. Nu-şi permitea să-i ia acasă; şi aşa nu era destul loc în vehicul pentru toţi membrii Familiei. Oricum erau nevoiţi să meargă încet. Câteva femei vor trebui să mărşăluiască în afara vehiculului, păzite de Războinici. Cindy şi Tyson se slătuiră şi hotărâră că voiau în continuare să vină la Cămin, deşi erau profund întristaţi de moartea tatălui lor. Winetoo îl găsise pe Clyde rezemat de clădirea de care se sprijinise în timpul luptei, cu o săgeată în piept şi o gaură în loc de ochiul stâng.
Andromeda le spuse că Runt evadase. În zăpăceala care se iscase, profitase de şansa care i se oferise, găsise o gaură în zidul nordic şi-i părăsise definitiv pe oamenii aceia demni de

dispreţuit, tânjind instinctiv după mirosurile şi sunetele elementului natural de care fusese lipsit în strâmtoarea cuştii sale - adâncul pădurii.
Cowboy, trist, neconsolat, înveli trupul lui Jeanne în nişte mantii relativ curate. O puseră în porţiunea din spate a SEAL-ului. Va fi îngropată cu toate onorurile cuvenite unui Războinic, pe terenul Familiei.
După ce îşi adunase armele, Knife se alăturase celorlalţi. Acum se ghemuiseră în jurul unui foc, lângă SEAL. Soarele se lăsa la asfinţit, colorând orizontul în nuanţe de roşu, roz şi galben.
- Nu o să te mai scap niciodată din ochi, zise Hillary, cu braţele încolăcite de gâtul lui. Nici nu-mi vine să cred că suntem împreună, în viaţă, iar peste câteva zile vom ajunge în siguranţa Căminului.
- Te-ai îndoit vreodată că o să te găsesc? o întrebă Knife.
- Începusem să mă îndoiesc, mărturisi fata.
Knife se uită trist la vehicul. Ştia că Cowboy era acolo, prăbuşit peste trupul neînsufleţit al lui Jeanne.
- Îmi pare aşa de rău pentru el, zise Hillary, ca şi când ar fi putut să-i citească gândurile.
- Şi mie la fel, îi răspunse Knife posomorât.
- O să-şi revină, sugeră fata.
- Cum te-ai simţi dacă eu aş fi cel care ar zăcea acolo? o întrebă Knife.
Hillary nu-i răspunse.
- Ştii, spuse Knife, filozofând cu voce tare, au trecut doar câteva zile de când Aristotel îmi spunea ce grea poate fi viaţa şi cum aceste greutăţi sunt menite să-ţi modeleze caracterul. Dacă ar fi aici în această clipă, l-aş întreba cum va modela moartea lui Jeanne caracterul lui Cowboy.
- Un lucru este sigur, zise Hillary sărutându-1 pe buze.
- Care anume? întrebă el.
- Viaţa n u este în mod sigur o nimica toată, declară fata.
- Poate, surâse Knife în ciuda mâhnirii sale, dar depinde cum ţi-o faci...